

SEDMÝ SMYSL

Dračí cejch

8. díl

Tvrdohlavá vnučka

„Měla by změnit školu. Ta v Pasteku už není bezpečná.“

„No vida. Konečně jsi přišla k rozumu. Dost na tom, že truchlím pro syna. Nerad bych pohřbíval i vnučku.“

„Já vím, já vím... Táta jí chybí. A mně taky... Od jeho smrti je strašně paličatá. Nic nechce slyšet. Nedokázala jsem ji přesvědčit, aby šla jinam. Jenomže teď se začalo diskutovat i o tom druhém případě...“

„...a já měl pocit, že mě vůbec neposloucháš, když o něm mluvím.“

„Vždycky poslouchám, co říkáš. Ale teprve teď se neštěstí přetrásá na veřejnosti, a mně došlo, co Lídě hrozí. Je oběma dívkám tolik podobná... Mám o ni strach.“

Starý plešatý muž si prohrábl vousy a přistoupil k mladé ženě. Jemně ji pohladil po skrání: „Nemáš to s tou naší divoškou snadné. Myslíš, že se ti ji podaří přemluvit?“

„Pokusím se...“

Dveře do pokoje, které byly do této chvíle jen nepatrně pootevřené, se rozlétly dokořán a v nich stála dvanáctiletá blondýnka s jiskrnými očima. Obvyklé veselé jiskřičky ale právě teď sršely zlostí.

„Copak si tu za mými zády domlouváte?!“

„Slyšela jsi nás?“ povytáhl obočí děda.

Dívka ignorovala jeho otázku a obrátila se na matku: „O co jde, mami?“

„Miláčku,“ usmála se na ni žena, „budeš si muset vybrat jinou školu. Do Pasteku už se nevrátíš.“

„To říká kdo?“ vzpurně zvedla bradu Lída.

„To říkáme oba. Já i děda.“

Blondýnka velice zvolna otočila hlavu a zabodla pohled do očí svého dědy.

„I ty?“ zeptala se téměř výhružně.

„Ale, Liduš, my to s tebou přece myslíme dobře.“

„A co naše dohoda? Co tvoje slovo, že si mohu vybrat školu, jakou chci? Přestalo snad po dvou letech platit?“

„Změnily se okolnosti.“

„Aha! Dané slovo se mění podle okolností?!“

„Liduš, měj přece rozum. V Pasteku bys mohla přijít k úrazu.“

„Nesmysl! Ta smrt byla jen nešťastná náhoda! To ví přece každý, kdo tam tenkrát byl. Já na žádnou jinou školu nechci.“

„Jenže budeš muset,“ pokusila se o nekompromisní postoj matka.

„Ne,“ pohasly jiskřičky v dívčíných očích, když zavrtěla hlavou, „já na jinou školu nepůjdu. Pokud nebudu smět do Pasteku, nepůjdu nikam. Zůstanu doma.“

„Výborně. Zůstaneš doma. Najmu ti soukromého učitele.“

„Ani náhodou! Nebudu se učit!“

„Ale budeš!“

„Zkus mě donutit,“ uraženě se otočila k matce zády a vyčítavě se koukla na dědu.

„Tak jí přece něco řekni!“ zaútočila na dědu i matka.

„Přestaňte křičet! Obě! Co kdybychom se dohodli na kompromisu?“ sehnul se k vnučce a upravil jí neposedný pramen vlasů. „Dovolíme ti vrátit se do Pasteku, ale pod jednou podmínkou. Musíš souhlasit s ochrankou.“

„Ochrankou?“ podezřívavě po něm loupla očima Lída a nebyla si jistá, zda se má či nemá radovat.

„Bude s tebou bydlet jedna mladá žena, která bude zodpovídat za tvůj život a zdraví. Ty ji budeš poslouchat a nebudeš se snažit jí zmizet z očí. Chci tvůj slib, že dodržíš pravidla. Dáš-li mi ho, dovolím ti studovat v Pasteku.“

Lída naštěstí neviděla, jak matka za jejími zády protočila oči v sloup. Usilovně přemýšlela nad dědovým návrhem. Nelíbil se jí, ale do Pasteku se v každém případě chtěla vrátit. Nakonec došla k závěru, že nic lepšího neusmlouvá. Odevzdaně pokrčila rameny a přikývla: „Slibuju.“

„Neboj se. Azuela se ti bude líbit.“

„Jenže do areálu školy ji nepustí. Tam smějí vstoupit jen žáci,“

upozornila s kapkou zlomyslnosti dědu.

„Já vím,“ podrbal se na pleši, „ale na školních pozemcích snad budeš v bezpečí.“

Když Lída opustila místnost, její matka přistoupila ke tchánovi a zapíchlá mu ukazováček do prsou: „Jestli se ostatní doslechnou, jak snadno tě vnučka ukecá, tak se s kandidaturou na Bdělého rozluč. Přijdeš o autoritu rychleji než o těch pět vlasů, co ti ještě zbyly na pleši.“

„Nejmíň o tři z nich jsem přišel právě teď. Moje vnučka je paličatější, než býval můj syn.“

„Tak proč jsi jí Pastek prostě nezakázal?“

„Nemohu jí přece sebrat jediný sen, který má.“

„Máš na mysli ten bláznivej nápad, že bude nejlepší ze všech a díky tomu se proletí na drakovi?“

„Třeba bude opravdu nejlepší.“

Mladá žena si zkoumavě změřila svého tchána a v jejích očích nebyla ani stopa po humoru. „Jestli se jí něco stane, zapíchnu tě prvním kuchyňským nožem, který mi přijde pod ruku. Prokoukla jsem tě. Tys vůbec neplánoval, že by odešla ze školy, jen jsi jí chtěl vnutit tu svou ochranku.“

„Vidím, že mě máš přečteného. Promiň.“

„Tohle tvoje manipulování s lidmi mi zatraceně brnká na nervy!“

*****

Hanku probudil zpěv ptáků. Otevřela oči a slastně se protáhla. Koruny stromů lehounce šuměly vánkem a vůně známého lesa ji políbila na uvítanou do nového dne. Tady snad ani nebylo možné mít špatné sny. Ještě malou chvíli pozorovala hru světél a stínů v listoví staré lípy a zhluboka vdechovala svěží vzduch. Nikde jinde nebyl tak lahodný jako tady.

Vstala a vydala se ke svému oblíbenému jezírku. Dřív bývalo docela malé, ale otec nejspíš zjistil, že ráda plave, takže se od jejího posledního pobytu doma roztáhlo skoro na dvojnásobnou velikost. Část břehu pokrývalo rákosí, kde se uhnízdili ptáci. Zde na území jednorožců nejevili před lidmi strach. Shodila oblečení a pomalu vstoupila do vody. Plavala tak dlouho, až se pohybem v chladné vodě příjemně rozešla. Na břehu se magicky usušila, vklouzla do šatů a pěšky se vydala za svou rodinou. P'ujibo už ji vyhlížel a spolu s ním i L'gala.

„Kde je otec?“ podivila se, protože se nestávalo, aby tu R'íhan po ránu chyběl.

„Byl přizván k nějakému jednání. Nám doporučil, abychom zatím nasbírali drahé kameny,“ odpověděla L'gala, „prý abychom byli připraveni, kdybys je náhodou potřebovala.“

„A k čemu by je H'anaríja mohla potřebovat?“ projevila P'ujibo na jednorožce až nemístnou zvědavost.

„Ještě nenastal čas otázek a odpovědí, můj milý,“ napomenula ho matka vlídně. Hance bylo jasné, že nemá cenu vyzvídat a bez připomínek následovala L'galu ke břehům říčky. Byl teplý krásný den, takže jim sběr kamenů připadal víc jako zábava než jako práce. Osvěžovali se ostružinami a pozdními malinami. Užívali si klidné a příjemné dopoledne, dokud L'gala nevyhlásila čas oběda a odpočinku. Mladý jednorožec se zaběhl na louku napást a před Hankou se zhmotnil velký list. Na něm byla naservírována čerstvá očištěná zelenina, několik tenkých kukuřičných placek, které L'gala uměla tak báječně vykouzlit, malá miska s medem a jablko. Opřela se o

kmen stromu a mhouřila oči před poledním sluncem, které místy jasnými záblesky paprsků pronikalo korunami buků.

Ještě ani nedojedla, když se objevil R'íhan. Jeho syn zanechal pastvy, přiběhl blíž a všichni se napjatě zadívali na statného jednorožce s tmavou skvrnkou na krku.

„Tak co, jak dopadlo jednání?“ pobídla ho L'gala k rozhovoru.

„Naše dcera poslala ochráncům dopis, v němž protestuje proti zamítavému postoji ohledně jejího zařazení do výcviku. Pozvali si mě, aby se zeptali na můj názor.“

„Doufám, žes mě doporučil,“ nedočkavě přešlápla dívka.

„Ať posoudí tvé schopnosti a znalosti sami,“ mrkl na ni jednorožec, „nebudu ti udupávat cestičku, ani bránit tvému rozletu.“

„A co oni?“ nebyla z jeho odpovědi moudrá.

„Možná by ses, dcero, měla vrátit do Santareny. Třeba už ti tam dorazil důležitý dopis.“

„Oni mě vezmou?“ zazářily Hance oči.

„Možná ano, možná ne. Stojíš na křižovatce osudu. Kterou cestou se vydáš, bude záležet jenom na tobě, milá H'anaríjo.“

„A co bys mi doporučil ty, otče? Máš pro mě nějakou radu?“

„Jdi za svými sny a za svým srdcem.“

No jasně! Že jsem se vůbec ptala, pomyslela si v duchu Hanka.

„Víš, dcero, něco už jsem se vedle tebe naučil. Ty obvykle nemáš ve zvyku poslouchat rady zkušených. Je lépe dávat ti místo rad jen lásku a důvěru.“

„Jsi báječný táta.“

„Vezmi s sebou kameny, co jste dnes nasbírali, a běž zjistit, co ti ochránci napsali.“

K čemu tolik kamenů, pomyslela si zvědavě, ale nahlas se nezeptala. Jistě se všechno v pravou chvíli dozví. Raději neztrácela čas.

S trochou lítosti se rozloučila s jednorožci. Nejsmutnější byl její bráška P'ujibo. Těch pár dní, co tu spolu strávili, uteklo příliš rychle.

Sotva se vrátila do Kouzelných zahrad v Santareně, hned ji vyhmátl Zachariáš. Trpaslíkovy vousy Hanku napůl poškrábaly, napůl pošimraly při uvítacím objetí. Hned byla zavečena do kuchyně a nakrmena šťavnatou pečením.

„Jsi jako bledule,“ rozčiloval se trpaslík, „čím tě ti kopytnatci vlastně krmí?“

„Ale, Zachu, přece víš, že pro mě chtějí jen to nejlepší.“

„Jasně, to si umím představit! Nevyhnali tě na pastvu?“

Se smíchem nad jeho brumláním mávla rukou.

„A nepřišla mi nějaká pošta?“ zeptala se hned po moučnicku.

„Hmm,“ zamručel a sáhl do jedné z mnoha kapes.

Dopis byl psaný na papíře, jako každé důležité oficiální oznámení. Netrpělivě odstrčila prázdnou misku a rozložila list na stole. Trpaslík se jí naklonil přes rameno, a četl spolu s ní.

Vážená žadatelko,

po vašem protestu jsme znovu pečlivě zvážili své rozhodnutí. Máme-li ho změnit, potřebujeme posoudit vaše schopnosti při osobním kontaktu. Tímto vás zveme k pohovoru na čtvrtek ráno v osm hodin do našeho centra v Dubovníku. Vaše případná neúčast bude chápána jako souhlas s původním rozhodnutím.

S pozdravem...

Hanka se ani nenamáhala číst do konce.

„Čtvrtek je přece už zítra. Co kdybych pozvání nedostala do ruky včas?!“ zamračila se.

„No a? Zase bys šla normálně do školy,“ pokrčil rameny trpaslík.

Hanka se nemohla dočkat rána. Několikrát se vzbudila s děsivou představou, že právě zaspala.

„Uklidni se, sestřičko,“ konejšilo ji něžné Plamovo broukání v její mysli, „ještě máš dost času. Neboj se, nenechám tě zaspát.“

Probudila se o hodinu dřív, než potřebovala. Trpaslík ji donutil sníst několik sušenek. Když byla Hanka nervózní, jídlo do sebe soukala jen s krajní nechutí.

V Dubovníku zjistila, že není sama, kdo byl pozván k pohovoru. Jakmile se propracovala do první kanceláře, zeptala se na počet zúčastněných přímo.

„Ano, pozvali jsme si pět mladých žen, protože se jedná o neobvyklou misi,“ odpověděl jí starší muž, „rádi bychom dnes vybrali tu nejvhodnější kandidátku.“

„I ostatní se ucházejí o zařazení mezi ochránce?“ zajímalo Hanku.

„Ne. Zbylé čtyři dobrovolnice už patří mezi ochránce a absolvovaly na

rozdíl od vás základní kurz i přísahu. Vy jste se mezi nimi ocitla jen shodou okolností, neboť váš protest proti zamítavému rozhodnutí přišel právě v okamžiku, kdy jsme začali hledat plnoletou ženu, která by vypadala mladší, než je ve skutečnosti. Rozhodli jsme se vám poskytnout možnost uplatnění, prokážete-li dostatečné schopnosti.“

„Oč půjde?“

„Povím vám, slečno, totéž, co všem ostatním. Potřebujeme, abyste v prostředí schopných kouzelníků předstírala, že je vám o tři roky méně, že školu berete jen jako nudnou okrajovou záležitost, které se člověk dost dobře nemůže vyhnout. Důležité je vypadat co nejlépe v očích největších darebáků ve škole. Lákají vás i pokusy s nepovolenou magií. Není pro vás problém chodit za školu a utahovat si z učitelů, i kdyby tím učitelem byl drak.“

„Cože? Dračí učitel?“ vykulila oči Hanka.

„Máte s tím nějaký problém? Ve vaší složce stojí, že mluvíte slušně drakovsky.“

„Ne, ne, žádný problém! Jen mě ta představa překvapila.“

Muž přikývl a pokračoval: „Za chvíli předstoupíte před komisi a pokusíte se ji přesvědčit, že jste právě taková, jak jsem vám naznačil. Budou vás pozorně sledovat všemi smysly, včetně sedmého. Máte deset minut na přípravu. Jakmile se budete cítit připravená, vstupte těmito dveřmi.“

Muž ukázal příslušným směrem a Hanka se zamyslela nad podivnými požadavky. Na přípravu jí stačila minuta. Zhluboka se nadechla a vtrhla do označené místnosti.

Bylo přítomno víc lidí, než čekala. Tři starší muži u stolu si hned od prvního okamžiku dělali poznámky. Nejsilnější magická sonda k ní ale dorazila z nejbzdálenějšího kouta, kde seděl mladý mág zabořený do velkého křesla. Bez sentimentu jeho magii zlostně odrazila a odbojně vystrčila bradu. Jestli má hrát roli problematické žačky, dopřeje jim svéráznou holku se vším

všudy.

Muži u stolu se začali vyptávat na jméno, bydliště, datum narození, rodiče a další věci. Odpovídala stručně na půl úst a snažila se lhát co nejméně.

„Takže vy, slečno Vronová, tvrdíte, že rodiče už nemáte...“

„Jestli mě někdy někdo vychovával, tak co si pamatuji, rodiče to rozhodně nebyli. Copak bych skončila v děcáku, kdybych je měla?“

„Ale navštěvujete prestižní školu, někdo vám přece musel platit studia a dělat poručníka.“

„Jak jinak,“ ušklíbla se, „vždycky se najdou dobrodinci, co chtějí dát zanedbanejm sirotkům šanci. Přece bych jim nezkazila radost. Chcete jména těch, co mě živili a šatili?“

„Proč i nadále chodíte, slečno, do magické školy, vždyť už máte ukončené základní vzdělání?“ zeptala se žena v pozadí. Hanka zaznamenala, jak na ni zkouší kouzlo na odhalení lži.

„Některé znalosti jsou užitečné. A pak. Člověk se seznámí se spoustou zajímavých lidí. Když někdo platí školné, proč bych se měla hrnout do práce?“

„Už jste někdy proti někomu použila kouzlo z temné magie?“

Hanka se ženě podívala přímo do očí a otevřela částečně svou mysl: „Ano, použila. Bylo to, bylo to... neuvěřitelně opojné.“ Hned vzápětí mysl obrnila proti narušení, aby si nemohli přečíst, jak ji tenhle pocit tenkrát vyděsil.

„Chtěla byste se naučit i mocnější kouzla z oblasti temné magie?“

„Jak už jsem řekla, znalosti se vždycky mohou hodit,“ zamyslela se

dívka, „není na škodu se orientovat i v méně propagovaných oborech.“

„Považujete růžové draky za podřadný druh?“ zeptala se drakovsky další žena.

„A mám na otázku odpovědět jako člověk nebo jako černý drak?“ rovněž použila zřetelnou drakonštinu Hanka.

Chvíli bylo ticho a muž od stolu kývl na dívku: „To je prozatím všechno. Můžete jít, slečno Vronová. Vyrozumění o výsledku pohovoru obdržíte do dvou dnů.“

Lehce se uklonila a opustila zkušební místnost. Dost ji rozčilovalo, že jí nikdo nic konkrétního neřekl. Dva dny! Kdo má tak dlouhé čekání vydržet?!

Nakonec se dočkala.

V pátek večer se v Kouzelných zahradách objevil Nik a nechal se pozvat do stromového domečku na večeři. Hanka byla z jeho návštěvy trochu v rozpacích. Jeho jiskřivá osobnost výrazně pohasla – částečně po událostech kolem aberilů, a hlavně poté, co s Paulou přišli o dítě, které čekali. Nebylo divu, že vypadal zasmušile.

Nejdřív vyprávěl, co je nového doma, vyřídil pozdravy od Pauly i Sidi a teprve, když dojedli, ukázalo se, že sem nedorazil náhodou, ale pracovně.

„Co bys říkala tomu, kdybys místo Santareny strávila rok na jiné magické škole?“

„Cože? A proč?“ rychle zkontrolovala jeho výraz, aby si ověřila, zda si z ní neutahuje.

„Včera jsi byla na pohovoru v Dubovníku. Mám ti sdělit, že jsi byla jednoznačně nejlepší ze všech uchazeček. Máš-li pořád zájem působit v řadách ochránců, nabízím ti účast na jedné naší akci.“

„A to už se jako stanu ochráncem?“ rozzářily se Hance oči.

„Zatím složíš jen přísahu spolupracovníka. Ochráncem se můžeš stát až po absolvování základního výcviku. Ale na ten teď nebude čas. Tahle akce dost spěchá.“

„Tak honem povídej! O co půjde?“

„Nejdřív tu přísahu. Opakuj po mně: přísahám, že jako spolupracovník ochránců... budu ze všech svých sil napomáhat tomu..., aby všechny poctivé, spravedlivé a mírumilovné bytosti... mohly žít v klidu a míru.“

Když Hanka postupně zopakovala slova přísahy, uchopil Nik její levou ruku a dotkl se svým prstenem jejího prstenu a jeden z maličkých rudých odlesků se zbarvil bíle.

„Nyní jsi spolupracovníkem ochránců. Kdyby se někdy ta bílá skvrnka na tvém prstenu zbarvila zase do ruda, bude to znamenat, že jsi nejednala v duchu přísahy.“

„A co by se potom stalo?“

„Pokud bys o slyšení požádala ty sama, komise ochránců by přezkoumala tvé skutky. Vždycky vyzní lépe, když provinilý uzná svou chybu. Stejně se nelze projednávání před komisí vyhnout.“

„A co ty? Ty už jsi někdy něco takového zažil?“

Nik poposedl na židli, sklopil oči, ale vzápětí je zase zdvihl a beze stopy úsměvu se zadíval na Hanku: „Ano. Naletěl jsem na jeden starý kouzelnický trik a pronásledoval nevinného. Mé chování ho hodně poškodilo v očích sousedů. Kromě toho, že jsem se zodpovídal ochráncům, mě pak z terénu přeložili na úřednické místo a navíc jsem musel obejít všechny sousedy dotyčného chlapíka a všem vylíčit, jak jsem byl neschopný. Zatím jsem nenašel sílu to někomu vyprávět, ani Paule. Ty jsi první...“

„Díky za důvěru. Bud' bez obav. Nechám si to pro sebe. Jen jsem byla zvědavá.“

„No, počítej s tím, že zodpovědnosti se nevyhneš.“

„A k čemu jsem se vlastně zavázala?“

„Škola, kam tě chceme poslat, je území spravované draky a lidmi, co jim slouží. Bdělí se tam nedávno dostali s draky do konfliktu a pár týdnů vzájemné vztahy nepříjemně drhly. Nakonec se obě strany dohodly na kompromisu. Draci dovolili Bdělým monitorovat území, kde bydlí lidé, ale bez jejich souhlasu ochránci nesmí do ničeho zasahovat.“

„Opravdu draci na svém území provozují magickou školu pro lidi?“

„Ano. Draci si ve své škole vychovávají sluhy a spolupracovníky. Navíc od žáků vybírají neuvěřitelně vysoké školné.“

Hanka nevěřicně vrtěla hlavou: „Chceš mi tvrdit, že boháči platí za to, aby mohli sloužit drakům? Nejsou náhodou padlí na hlavu?“

Dívka ve své mysli ucítla Plamův kontakt. Drak byl zvědavý, co ji tolik překvapilo. Pozvala ho tedy do svého mentálního krystalu, aby mohl rozhovor s Nikem sledovat spolu s ní. Jestliže má strávit školní rok na dračím území, měl by o tom Plam vědět. Možná ani on zatím neslyšel o škole pro dračí sluhy. Kdo by něco podobného pro své děti plánoval? Znovu obrátila pozornost k tomu, co Nik říká.

„Uvědom si, Hanko, že ne každý má možnost poznat draky do hloubky jako ty. Jsou lidé, kteří k nim vzhlížejí a dali by první posední za příležitost dostat se k nim blíž. Neuvědomují si, nakolik draci pohrdají lidským plemenem. Draci navíc každoročně slibují nejlepšímu studentovi možnost se proletět na jednom z nich.“

„Vážně? Drak že by chtěl někoho veřejně vozit na hřbetě? To fakt zírám,“ nevycházela Hanka z údivu.

„Nejdražší je v téhle škole první ročník. Hlavně kvůli tomu, že většině dětí spadnou klapky z očí a dojde jim, že sloužit drakům není ve skutečnosti žádný med. Když navíc odmítnou dračí cejch, začnou se na škole potýkat s nepříjemnými problémy.“

„Co je dračí cejch?“

„Označení dračího služebníka.“ Nik ve vzduchu vytvořil obrazovou iluzi ruky, která měla nad loktem nenápadný zelený ornament.

„Nechceš po mně, doufám, abych něco takového nosila,“ změřila si ho Hanka nesouhlasným pohledem.

„Je tu ještě druhá možnost,“ změnil Nik iluzi, která teď místo ornamentu zobrazovala jakousi vytetovanou hvězdicí v rudé barvě, „tohle je cejch dračího spolupracovníka. Ten získáš poté, co si tě konkrétní drak vybere přímo jako svého osobního úředníka.“

„Úředníka?“

„Nevím, jak bych měl zmíněnou funkci lépe pojmenovat. Děláš drakovi při styku s lidmi tlumočníka. Když má nějaké úřední potíže, tak je za něj vyřídíš, a hlavně se staráš, aby lidé v jeho službách náležitě plnili své povinnosti. Cejch má vždy stejnou barvu, jako kůže dračího zaměstnavatele.“

„Mohou mě ocejchovat bez mého souhlasu?“

„Ne. Ale mohou ovlivnit tvůj úsudek kouzlem. To se u draků nepovažuje za prohřešek.“

„A dá se pak toho cejchu zase zbavit?“

„Jestliže ve škole přijmeš dračí cejch, zůstane ti napořád. Ocejchovaný nemůže drakovi oznámit, že už ho služba nebaví. I pokud by jeho drak zemřel, označený člověk dál zůstává dračím služebníkem a do služby ho

může povolat některý z příbuzných zemřelého draka.“

„Pořád nechápu, co by mělo lidi motivovat, aby drakům dobrovolně sloužili. Z tvého líčení jsem pochopila, že se víceméně stanou otroky.“

„Draci se na oplátku starají o bezpečnost svých služebníků a jejich rodin.“

„To je všechno?“

„Služba u některých draků je docela příjemná a lukrativní záležitost. Jestliže k nim vybraní lidé vzhlížejí, vnímají svůj závazek jako poctu.“

Hanka vzdala snahu pochopit zvrácený způsob lidského uvažování a rozhodla se raději soustředit na samotný úkol.

„Dobře. Dejme tomu, že u nich budu rok studovat a předstírat, že mi teprve bude patnáct. Co ode mě ochránci očekávají?“

„Hlavně to, že budeš mít oči všude. Budeš drzá, zvědavá a pokud možno ohlídáš bezpečnost svých spolužaček na půdě školy.“

„Co jim hrozí?“

Nik zakroužil dlaní a přivolal obrazy dvou dívek. Obě byly blondýnky s udivenýma očima. Hanka si je pozorně prohlédla a tázavě upřela zrak na svého přítele. Drobným gestem zrušil iluzi a vzdychl: „Jedna z těch dvou zemřela a druhá utrpěla těžký šok. Aby přežila, bylo nutné na ni bezodkladně použít zapomínací kouzlo. Pořád ještě se léčí z úzkostí a nočních můr. Nebylo dost dobře možné zjistit, co zažila, ale její trauma souvisí s nepovolenou magií.“

„A jak umřela ta první? Smrt ve škole se přece vyšetřuje, ne?“

„Draci událost vyhodnotili jako nešťastnou náhodu. Rodina dostala vysoké odškodné a Bdělé o podrobnější šetření nepožádala.“

„Vám se zdá její smrt podezřelá? Jak jste se o ní vlastně dozvěděli?“

„Díky Laridonovi. V Pasteku studuje jeho vnučka. Právě on požádal Bdělé, aby o případech zjistili víc. Což se ovšem nepodařilo, protože nás draci na své území nepustili.“

„A neměli byste náhodou varovat rodiče všech dětí, které tam chodí?“

„Přesně to jsme udělali. Asi třetina žáků změnila školu. Ostatní berou událost na lehkou váhu. Laridon najal pro svou vnučku mladou ženu, aby ji chránila. Do areálu školy však nemá přístup nikdo kromě studentů. Proto jsme narychlo hledali někoho, kdo by na zdejší škole studoval a zároveň byl natolik zdatný, aby odhalil a zvládl nebezpečné situace.“

„Mám hlídat všechny spolužáky nebo jen vnučku toho chlapa?“

„Vyhmátla jsi podstatu problému,“ vzdychl Nik, „Laridon je důležitá osoba. Pravděpodobně už letos v zimě vystřídá Demita ve funkci Bdělého. Projde-li jeho vnučka školou bez úrazu, vyhneme se možnosti, že se z titulu své funkce otevřeně postaví proti drakům.“

Hanka nevěřicně rozhodila ruce: „Chceš říct, že na ostatní se můžu vykašlat?!“

„Co tě rozčiluje?“ zarazil se Nik.

„Proč má mít dvojitou ochranku jenom ona? Copak nejsou ostatní děti stejně důležité?“

„Jestli dokážeš zařídit, aby se ve škole nikomu nic nestalo, klobouk dolů,“ rozzlobil se mladý ochránce, „ale uvědom si, že nemůžeš být všude! A taky si uvědom, že smrt téhle holky by mohla závažně narušit příměří mezi draky a lidmi. Kdyby došlo k otevřenému konfliktu, kdo potom bude počítat lidi, co na něj doplatili životem? Neříkám, že je to vůči ostatním studentům spravedlivé, ale prostě to tak je!“

Chvíli bylo ticho. Z Nikovy kapsy se vysoukal ven tulík, vyšplhal k jeho krku a obtočil kolem něj svůj dlouhý ocásek. Hanka se zarazila. To, že se s ní Lotranda nepřišla přivítat, ji zamrzelo. Že by Nikovi něčím ublížila? Podívala se na něj pozorněji. Vypadal napůl smutně a napůl našťvaně.

„Promiň,“ řekla tiše, a aby zakryla rozpaky, přinesla na stůl sušenky. Otevřela je a přistrčila blíž k hostům. Lotranda se ani nepohnula. Možná má na sušenky jiný názor než Plavík, pomyslela si Hanka.

Nik sáhl do kapsy a vylovil hodinky. „Jestli ten úkol bereš,“ řekl unaveně, „sundej si ty santarenské a vezmi si tyhle. Máš v nich údaje o škole v Pasteku.“

Tázavě se na Hanku zadíval a přistrčil hodinky směrem k ní. Teprve teď měla pocit, že stojí na osudové křižovatce. Jakmile si je vezme, udělá krok do řad ochránců. Budou ji školit a bude dostávat další a další úkoly a některé z nich se jí možná nebudou líbit. Jako ochránce se bude muset starat o ohrožené a chytat lumpy. Opravdu chce tuhle práci dělat celý život?

Sáhla po nových hodinkách a nasadila si je místo těch, které nosila šest let. Ty původní s dráčkem teď držela v dlani a nevěděla, co s nimi.

Nik zavrtěl hlavou, když mu je chtěla podat. „Nech si je zatím schované u Zachariáše. Kdybys měla v Pasteku potíže, vždycky se můžeš vrátit sem a pokračovat ve studiu v Santareně.“

„Ještě mi pověz, jak se dostanu do Pasteku,“ požádala ho. „Kdy tam začíná školní rok a kde vlastně budu bydlet?“

„Na všechny organizační otázky by ti měly odpovědět hodinky. Začátek školního roku je v úterý. Měla bys tam dorazit den předem. Do města tě dopraví veřejná brána v Dubovníku. Hlavně si s sebou vezmi co nejvíc finančních prostředků. Pečlivě si zapisuj výdaje, ochránci ti je pak podle tvého seznamu uhradí.“

„A narazím-li na něco podezřelého? Komu dám vědět?“

„Vron tě bude navštěvovat každé dva týdny. Kdyby něco, vím, že se s ním dokážeš domluvit na dálku. Ale pro jistotu dračí komunikací používej pouze v nezbytné míře. Nemůžeme vyloučit, že ji draci dovedou odposlouchávat. Čím méně se dozví o tvých zvláštnostech, tím lépe. Klidně si hraj na drzou hloupou holku, co o sobě nechce mluvit.“

„A co když před nimi své schopnosti neutajím?“

„Stoupneš u nich v ceně a budou tě chtít oceňovat. Buď bez obav, už zdaleka nejsi tak čitelná jako dřív.“

„Víš, Niku, začínám být nervózní. Nebude snadné být v cizím prostředí úplně sama.“

„Chápu. Ale zkus se vcítit do role žáka. Jedeš tam především studovat. Být sebou, zaměřil bych se na iluze a neviditelnost. Učitelé v Pasteku jsou mimořádně dobří. Jsou mistři v opracovávání drahých kamenů a to nejen ve tvarování, ale hlavně v jejich magickém vylepšení. Podle mých zpráv jsou šikovnější než ti v Santareně. Využij příležitost a uč se.“

„Dobře. Udělám, co bude v mých silách.“

Hanka ani nepostřehla, kdy Lotranda zmizela ze svého místa na Nikově rameni. Teprve když jí začaly padat drobky za krk, všimla si, že tulík dřepí na opěradle její židle a chroustá sušenku.

„Ještě se chceš na něco zeptat?“ zdvihl se Nik k odchodu.

„Jak jim odůvodním, že jsem se zničehonic rozhodla právě pro jejich školu?“

„Přímé odpovědi se snaž vyhnout. Nebo jim řekni, že jsi tam na přání Karmaneuduny, která ti právě za tímto účelem odkázala prostředky na studium. Abys mohla sloužit jejímu synovi. Klidně předstírej, že ses rozhodla jen kvůli penězům.“

„A protože jsem hamoun,“ usmála se sama pro sebe Hanka, „musím pochopitelně splnit její podmínku. Jo, jasně! To dává smysl. Ale co povím kamarádům? Můžu říct pravdu?“

„Kamarádům pověz, že tě ochránci poslali studovat iluze a proměny, abys mohla za rok požádat o přijetí do jejich řad. Pravdu bude znát jenom Vron a smíš zasvětit Plama.“

„No, aspoň že tak,“ ušklíbala se Hanka. O tom, že drak od začátku naslouchá jejich rozhovoru, se z opatrnosti nezmínila.

„Takže zlom vaz. Hezky studuj a měj oči otevřené.“

Nik odchytil tulíka a rozloučil se.

Hanka horečně přemýšlela, co všechno potřebuje během soboty a neděle stihnout. Musí zabalit věci, rozloučit se s přáteli a vyzpovídat hodinky o poměrech na pastecké škole.

Hned začala realizovat plány od posledního bodu. Při aktivaci hodinek se nad nimi zavlhl had s dračí hlavou a odpovídal na její otázky. Nejdřív ji zajímala škola. V roli vyučujících zde působilo několik lidských profesorů a profesorek a tři draci. Z popisu předmětů příliš moudrá nebyla, proto se raději začala ptát přímo na město Pastek. S nelibostí zjistila, že skoro na všechny činnosti ve městě potřebuje speciální povolení. Dokonce i na kouzlo brány. Jako nejvhodnější ubytování hodinky označily malou soukromou kolej pro studenty. Obrázková podoba Pasteku kupodivu nebyla k dispozici. Podobně jako Santarena se město rozrůstalo souběžně se založením školy. Pastek však vypadal o hodně menší. Uprostřed městské zástavby bylo prostorné tržiště, které ožívalo třikrát týdně.

Ve skalách nedaleko města se nalézalo poměrně velké a proslulé dračí zábavní a léčebné středisko, kde občas studenti školy vypomáhali nebo předváděli umělecká vystoupení pro pobavení dračího obecnstva. Hanku pochopitelně zajímalo, co o místě říkají sami draci. Zeptala se Plama.

„Lázně v Pasteku?“ syknul drak opovržlivě. „To je taková snobárna pro zelené a růžové.“

„Snobárna?“ nepochopila Hanka, co tím její přítel myslí.

„Znudění draci, co nemají dostatek sebevědomí, tam cpou své poklady do chřtánu vykukům, kteří tvrdí, že jim vylepší kvalitu života. Prý dovedou posílit dračí dech o padesát procent. Takový nesmysl! V životě bych se nezapletl s někým, kdo by mi chtěl prodat tak zjevně podezřelou iluzi. Však tam taky o žádného černého draka ani nezakopneš.“

„Vážně mají i draci potíže se sebevědomím?“ připadalo Hance zvláštní, že by tihle arogantní tvorové mohli trpět něčím podobným.

„Co já vím... Neznám dost dobře zelené ani růžové. Budeš se jich muset zeptat sama.“

„No, to bych tomu dala,“ zasmála se Hanka při představě, jak důvěrně zpovídá cizí draky.

Chvíli diskutovali o tom, jak v nastávajícím školním roce upravit vzájemnou komunikaci, aby je pokud možno někdo nepřistihl.

„Opravdu hrozí, že by nás někdo odposlouchával?“ ujišťovala se Hanka. „Myslela jsem, že dračí komunikace je naprosto bezpečná.“

„Nevím. Tohle téma jsem s mámou ani s Horem nikdy neprobíral. Myslím, že na přímé odposlouchávání bychom asi přišli. Ale magicky citlivý jedinec si může právě probíhající dračí komunikace všimnout. U nás jde o běžnou záležitost, u člověka by však mohla být nápadná.“

„To znamená, že bych ji v dračím městě neměla požívat příliš často...“

„Ani si vzájemně lézt do krystalů. To je pro mága ve tvé blízkosti obzvlášť zjevná aktivita. Divím se, že ji Nik nevyčítal. Možná jen proto, že není drakem.“

„Ach jo, být na všechno sama mě znervózňuje,“ vzdychla nešťastně dívka. Trochu ji zarazilo, že se od Plama nedočkala souhlasné odezvy.

„Víš, Hanko, asi se přestěhuju zpátky do mámina hnízda,“ řekl pomalu její dračí přítel.

„Co to povídáš? Hor už tě u sebe nechce?“

„Hor je v pohodě. Ale prohlásil, že mi prospěje, když se ještě na nějaký čas začlením mezi své vrstevníky a naučím se všechno, co mi hnízdo může nabídnout. Osobně mi domluvil návrat do školy.“

„Možná má pravdu. Jak jsem znala tvoji matku, souhlasila by s ním.“

Oba se na chvíli odmlčeli a věnovali smutnou vzpomínku Karmaneuduně. Plamovi velice scházela a Hanka ho zatím nedokázala utěšit. I jí přítomnost moudré dračice chyběla.

„Co kdybychom se zítra ještě na chvíli sešli u jezírka?“ navrhl Plam.

„Položíme na matčin hrob pár vzpomínkových kamenů,“ souhlasila Hanka.

Následující dva dny strávila obcházením přátel. Jakmile se rozloučila s Plamem, navštívila útulek pro magická zvířata a všechny, kdo bydleli poblíž.

V neděli večer se unavená vrátila do Santareny. Ještě měla v plánu před spaním vytáhnout z hodinek další várku informací. Její plány však narušil Rafanův příchod.

„Dostal jsem volno na začátek školního roku a spěchám za tebou. Prý se chystáš někam odjet,“ vpadl do stromového domku jako velká voda. Hance bylo hned jasné, že na klidný večer může zapomenout. Rafan její předpoklad vzápětí potvrdil sdělením, že se chystá společná večeře se Zachariášem a Vronem. Se smíchem rezignovala a doufala, že jí nedostatek informací

v Pasteku nezpůsobí potíže.

Potlačila narůstající nervozitu a snažila se zachovat bezstarostný výraz. Akorát jídlo jí zase nějak nelezlo do krku.

„Copak? Nechutná ti?“ podezřívavě si ji změřil trpaslík, když Hanku přistihl, jak se rýpe v talíři místo aby žvýkala.

„Ale ne, Zachu, večere je výborná jako vždycky. Jenom mi vrtá hlavou, co je se Svát'ou. Všichni tvrdí, že si něco zařizuje. Jakmile se s ním chci spojit, odpálkuje mě, že momentálně nemá čas a přijde mě vyprovodit až zítra. Co může mít za starosti?“

„Když říká zítra, určitě se objeví, nelam si s tím hlavu,“ mávl rukou Rafan.

„Něco mi tajíte?“

„Dočkej času, Svát'a jenom chystá malé překvapení.“

„Byla bych radši, kdyby nic nevymýšlel a seděl u stolu s námi. Bude se mi po vás stýskat.“

„Už jsi velká holka, však ty si poradíš,“ usmál se Rafan.

„A tohle máš od nás,“ pověsil Vron Hance kolem krku jemný zlatý peníz s reliéfem dvou tisknoucích se rukou, „dobře ho opatruj, obsahuje pojistku pro případ nejvyšší nouze.“

„A tvoje původní hodinky a přívěsek ti schovám,“ sundal jí trpaslík z krku kámen, který poslední dobou nosila a v němž Vron ukrýval svou paměť. Nový šperk byl lehčí než paměťový kámen.

„Je krásný. A magický...“ zjistila, sotva se ho dotkla. „Co umí?“

„Posílí tvou uzavřenou mysl proti zvědavým šmírákům,“ usmál se Vron.

„Ale říkal jsi něco o pojistce.“

„Právě kvůli ní ti ho s sebou dáváme,“ podrbal se ve vousech Zachariáš, „pokud ho sevřeš v dlani a poručíš mu: odnes mě pryč, přemístí tebe i vše, co budeš právě držet, sem do Kouzelných zahrad bez ohledu na jakékoliiv myslitelné překážky, které by tě snad mohly ohrožovat nebo ti bránit v přemístění.“

„Páni,“ pokýval obdivně hlavou Rafan a jeho pohled se přesunul z amuletu zpět na Hanku, „ale být tebou, raději bych se během přemístování nedržel velkých budov.“

„Užitečný amulet,“ pohládila prstem svůj nový přívěsek, „kde jste ho tak rychle sehnali?“

„To víš, máme dobré známé,“ neprozradili svůj zdroj.

„Snad ho nebudu potřebovat,“ usmála se vděčně Hanka, „každopádně však díky. Je to od vás milé.“

„Spíš prozíravé vzhledem k tvému sklonu přivolávat potíže,“ podotkl Rafan.

Vzápětí převedl řeč jinam a pustil se do vyprávění, co si užil po svém návratu do výcvikového tábora ochránců. Protože byl požádán, aby o událostech v Quinwalu nikde a nikomu nevyprávěl, ocitl se v centru posměšků a dohadů, co asi v průběhu mise dělal. Dobírali si ho, že Helaře čistil boty, česal drdol nebo brousil nože. Musel strpět celý příval pošťuchujících žertů a jen tiše doufal, že to kamarády z tábora brzo přestane bavit.

*****

Problémy s ubytováním

Ráno Vron Hance přišel pomoci se zavazadly. Moc jich neměla, jen tolik, aby je sama unesla. Přes její protesty je muž popadl a přemístil se spolu s dívkou přímo do Dubovníku. Jako vždy museli projít parkem a vmístit se do davů kolem veřejné brány. Začátkem školního roku tu bývalo nadmíru živo.

Náhle Hanka zahlédla, jak se zástupem lidí prodírá štíhlá postava.

„Á, tady jste,“ přiřítíl se k nim Svát'a, „už vás nějakou dobu vyhlížím.“

Přivítání trochu odbyl a hned je táhl do klidnějšího místa v jedné z bočních chodeb, kde mohli na chvíli odložit zavazadla na zem.

„Už jsem se na Pastek informoval. Na přesun si musíme ještě asi dvacet minut počkat,“ oznámil jim.

Hance se ulevilo, že Svát'a jejich rozloučení přijímá v dobrém rozmaru. Neměla ráda jeho smutné vyčítavé pohledy. Vděčně uvítala, když vyrukoval s historkou, jak jeho sestřička zlobí při jídle a neustále vymýšlí další a další záminky, proč odbíhat od stolu. Hance začalo vrtat hlavou, kde kamarád ukrývá překvapení, o kterém mluvil Rafan.

Konečně nastal čas přesunout se do kabinky. Trasa do Pasteku byla málo využívaná, takže se ani nenamáhalo ji zprovoznit jako průchozí. V určitých časových intervalech byla přenesena vždy celá kabina. Vron odložil Hančina zavazadla ke stěně, kde už bylo naskládáno několik kufrů.

„Kdo jede s námi?“ zeptala se. Mezitím už průvodce za nimi zavřel dveře a spustil přesun. Za malý okamžik byli na místě.

Hanka popadla jedno své zavazadlo dřív, než po něm hmátl Vron, a jako první se hrnula z kabiny do malé čekárny. Nedočkavě z ní vyběhla ven a rozhlédla se. Rozevřel se před ní pohled na louku, kde se právě zamihotal vzduch a z vykouzlené brány vystoupili lidé, rovněž obtěžkaní množstvím

zavazadel.

Chvíli po ní z čekárny vyšel i Vron a Svát'a, prohýbající se pod váhou kufrů. Co v nich asi je?

„Prozradí už mi někdo, čí jsou ta zavazadla?“ uhodila na ně Hanka a měla strach, že budou její a ukrývají ono avizované Svát'ovo překvapení. Odpovědi se však nedočkala.

„Vida, i tady je živo,“ položil Svát'a jeden kufr na zem, aby mohl ukázat na další příchozí, kteří se na louce zhmotnili pomocí osobní magické brány.

„Měli bychom co nejdřív vyrazit k ubytovně,“ kývl bradou Vron směrem k zavazadlu na zemi, „já tady brány otvírat nesmím a mám jen omezené povolení k pobytu. Navíc jsou v Pasteku pokuty za porušení pravidel zatraceně drahé a úřední osoby mimořádně arogantní a nevlídné.“

Svát'a se natáhl pro kufr a Hance ulpěl zrak na jeho ruce. Jak to že si toho ještě nevšimla? I on měl jiné hodinky! Nemohla si pomoci a v úžasu na ně zírala. Když kamarád postřehl směr jejího pohledu, roztáhla se jeho tvář v širokém úsměvu.

„No víš,“ pokrčil jakoby omluvně rameny, „ve zdejší magické škole se nabízejí obory, které mě fakt zajímají.“

„Jak jsi zjistil, kam jedu?“ pátravě se zahleděla do jeho obličeje.

„No, Plam upozornil Rafana i mě, abychom se dostavili do Santareny už v neděli, jinak že se s tebou nestihneme rozloučit. Oslovil jsem R'íhana, abych byl v obraze, co se děje.“

„R'íhan ti prozradil, do jaké školy mě poslali?“

„Povídal, že ti ochránci doporučili zdejší kurz iluzí a neviditelnosti. Hned jsem začal shánět o Pasteku informace. Táta mi žádost o přijetí podepsal, protože si myslel, že mě odradí mimořádně vysoké finanční

nároky. Jenže to se přepočítal. Poprosil jsem Vrona, zda by mi nepomohl.“

„Vidím, že pomohl...“

„Ano... ale jenom s financemi,“ vyčítavě se mladík koukl na staršího přítele, „řekl, že jestli si dokážu obstarat přeložení a všechna povolení, je ochoten mi výdaje uhradit. Umíš si přestavit, kolik běhání a zařizování jsem absolvoval?“

Všichni se chopili zavazadel a vyrazili na cestu. Vron je vedl.

„Nejspíš si myslel, že neuspěju,“ mumlal napůl pro sebe Svát'a, „ale to mě podcenil.“

Hance se na jednu stranu ohromně ulevilo, že nebude v cizím městě sama. Co tomu však řeknou ochránci? Má kamarádovi naznačit, proč tu je, nebo sehrát svou úlohu i před ním? Usoudila, že bude vhodnější prozatím mlčet a časem se uvidí. Akorát...

„Hele, abych se sem dostala, musela jsem do papírů napsat, že mi ještě není patnáct, tak ne aby ses prokecnul,“ otočila se na Svát'u.

„Vždyť já vím. Vron už mě na tvé mladší já upozornil,“ nadhodil si těžký kufr a měl co dělat, aby s Hankou udržel krok.

Konečně došli do ulice, kde měli zamluvené spaní. Složili zavazadla u správce ubytovny a rozhodli se Vrona doprovodit zpátky k přemíst'ovací stanici. Použití osobních bran tu sice bylo možné, ale jedině na zvláštní povolení, které nevlastnili.

„Měli bychom si ho obstarat,“ drbal se ve vlasech Svát'a, „jinak budeme celý rok chodit do školy pěšky.“

„Aby tě nebylo!“ smála se Hanka.

Poté, co se Vron odtransportoval domů, beze spěchu obešli celou

přemístovací louku, aby se mrkli, co je za ní. Od dalšího průzkumu je odradila neobyčejně hluboká kamenitá strž. Dolů už se jim šplhat nechtělo. Raději nabrali kurz směrem k městečku. Ulici lemovaly jednoduché účelné domy bez zbytečných ozdob, postavené jeden vedle druhého. Narazili na ubohý špatně udržovaný park, jinak byly zahrady obehnány vysokými ploty, u bohatších sídel mohutnými dlouhými zdmi.

„Nevidíš nějakou hospodu, kde by se dalo najíst?“ vrtěl hlavou Svát'a, když ani v další široké ulici nenarazili na žádné pohostinné místo. Nakonec z hodinek vydolovali informaci o veřejné jídelně a vydali se ji hledat. Vypadala zvláště. Přímo na ulici stály dva hrubé stoly a tvrdé lavice, nikde ani stopa po prostírání či ubrusu. Sotva se posadili, přiběhl chlap a s úsporným gestem před ně hodil dvě misky s hustou polévkou a dva skrojky chleba. Dvě lžice vytáhl z náprsní kapsy a každému podal jednu.

„Vždyť jsme si ještě nic neobjednali,“ podivil se Svát'a.

„Nejste zdejší?“

„Právě jsme přijeli. Budeme tu studovat.“

„V tom případě se rychle naučte naše pravidla. Jakmile totiž usednete k mému stolu, platíte oběd, ať už ho sníte nebo ne. Objednáte-li si něco jiného, musíte zaplatit předem.“

„A kolik stojí tohle?“ nedůvěřivě točila v misce lžící Hanka.

„Tisíc tolejrů.“

„Cože?“ poklesla dívce brada.

„Za jednoho pochopitelně. Jídla na objednávku se pohybují v rozmezí sedmi až dvaceti tisíc.“

Hanka jen nevěřičně zalapala po dechu. Svát'a sáhl do kapsy a vyndal zářivý polodrahokam. S tázavým pohledem ho přistrčil blíž k číšníkovi.

„Jo,“ kývl, „tohle bude stačit. Přinesu vám každému ještě sklenici vody.“

Zatímco je obsluhoval, sledovali ho s vykulenýma očima, dokud nezmizel ve dveřích přilehlé budovy. Hanka zdvihla sklenici a napila se.

„Aspoň je vychlazená,“ prohodila sarkasticky, „hádám, že bude tak nejmíň za dvě stovky.“

„Nemají polévce ani kousíček masa,“ postěžoval si Svát'a mezi sousty.

Hanka ochutnala. Mírně nakyslá, málo teplá, ale jíst se dala. Snědla sotva půlku a odstrčila misku. Její kamarád ji hbitě vyměnil za svoji prázdnou.

„Přece mu tak drahý jídlo nevrátíme,“ zašklebil se uličnický.

„No, tady se rozhodně stravovat nebudeme,“ prohlásila Hanka, když se zvedli.

Zamířili ulicemi směrem ke škole. Byli zvědaví, jak vypadá, a zajímalo je, za jak dlouho se od ní dostanou ke své ubytovně.

Škola nepůsobila ani veselým ani vlídným dojmem. Byla ohraničena vysokou zdí. K jejich překvapení umocňoval nedostupnost pozemku ještě příkop a silná magická ochrana. Za zeď nebylo pořádně vidět.

„Jste tu noví, co?“ ozval se za nimi pobavený hlas. Mladík, asi tak v Hančině věku, nesl dvě zavazadla a procházel kolem nich. „Ani se nezkoušejte podívat blíž. Kdybyste narušili poplachovou čáru, napařili by vám pokutu.“

Poslechli ho a vydali se podél zdi. Táhla se snad do nekonečna. Areál školy byl pravděpodobně větší než samotné město. Vstupní brána byla otevřená a prázdná. Když se pokusili vstoupit, jakási magická smyčka je odhodila zpět na chodník ulice a způsobila jim nepříjemné bolení hlavy.

„Fajn,“ otřepala se Hanka, „bližší zkoumání necháme až na zítra.“

Vydali se k ubytovně. Cestou potkávali další a další studenty se zavazadly. Město začalo ožívat školním ruchem. Nikdo ale nebloumal ulicemi a nerozhlížel se jako oni. Jako by lidé rovnou mířili za svým cílem bez touhy se procházet.

Konečně dorazili k ubytovně, kde Vron složil jejich zavazadla. Na žádný velký luxus nevypadala. V místnosti správce visela cedulka, aby čekali, že přijde hned. Slůvko „hned“ zřejmě vymezovalo časem neohrazený interval. Netrpělivě přešlapovali, pak začali nahlížet dál do chodby. Dveře jedné místnosti se otevřely a oni zahlédli natěsnané kovové palandy a zavazadla nastrkaná do polic za nimi. Nikde žádná židle ani křeslo. O soukromí ubytovaných se rozhodně mluvit nedalo.

„Vzdáleně mi zdejší kolej připomíná Útulný domov. Tobě ne?“ zašeptala Hanka.

„Co tady děláte?“ zahřměl za nimi zlostný hlas. Skoro nadskočili leknutím. Dívka se vzpamatovala jako první.

„Máme u vás zamluvené ubytování a čekáme, až se nás někdo ujme.“

„Jak se jmenujete?“

„Dundar a Vronová.“

„Jo, to jste vy! Přišli jste pozdě.“

„Cože? Přece jsem zaplatili...“

„Ale pouze rezervační zálohu. A jelikož jste nenárokovali postele do dvou hodin, propadla její platnost. Vaše místa jsem mezitím prodal někomu jinému. A teď si sbalte své saky paky a koukejte mazat jinam.“

Muž luskl prsty, a než stačili vznést sebemenší námitku, vynořil se z

chodby chlap jako hora a oni jen bezmocně přihlíželi, jak jejich kufry a vaky vyhazuje na ulici. Oba byli z jednání správce v takovém šoku, že je ani nenapadlo protestovat. Nyní na ulici shrabovali vše, co se vysypalo z rozpadlého kufru a bezradně hleděli jeden na druhého.

„No nazdar, a co teď?“ rozhodil rukama Svát’a, když se konečně podařilo všechny věci a knihy nastrkat zpět do poškozeného zavazadla.

„Najdeme si jiné ubytování.“

Hanka ťukla do hodinek, aby se zeptala na možnosti bydlení v Pasteku. Mnoho jich nebylo. Znovu vyrazili do ulic, tentokrát obtěžkaní spoustou zavazadel. Všude ale vrtěli hlavou a tvrdili, že mají plno. Už obešli půl města a ocitli se v hodně zchátralé čtvrti. Poslední místo, které hodinky označily jako ubytovací noclehárnu, se jim dvakrát nezamlouvalo. Hanka si všimla, jak ženě před vchodem pochodují po vlasech vši. Nejspíš ani neměla sedmý smysl, aby se obtížného hmyzu zbavila. Dívka neměla chuť zkoumat její schopnosti.

„Ano, dvě místa bych našla, ale musíte si sehnat vlastní polštáře a deky,“ oznámila jim a pozvala je dovnitř. Měli pocit, že se ocitli ve stodole. Podlaha vystlaná slámou byla hustě obsazena různorodými provizorními lůžky. Na některých se povalovala pochybná individua. Pod dírou ve střeše, kde byla sláma nasáklá vodou (Hanka doufala, že opravdu jen vodou), byl prázdný plac. Na něj zanedbaná žena ukázala a dívka s kyselým úsměvem kývla místo díky.

„Vodu a záchody najdete vzadu na dvoře,“ zamumlala, když jí Svát’a zaplatil sumu, o kterou by si neodvážil říct ani Zachariáš v Kouzelných zahradách.

„Pojďme ještě na chvíli ven,“ navrhla Hanka, aby tu nemusela trávit ani o minutu víc, než bude nutné. Ucítla, jak Svát’a magicky zabezpečil jejich zavazadla. V duchu ho za jeho prozíravost pochválila.

Na čerstvém vzduchu pookřála. Chvilku kráčeli mlčky, až došli

k zanedbanému parčíku. Posadili se do olysalé trávy a opřeli se o kmen starého stromu.

„To nám to pěkně začíná, co? Skoro by se líp spalo tady, než v té zavšivené stodole,“ vzdychla Hanka.

„Neboj se. Slámu před spaním usušíme, střechu magicky vyspravím a zítra se zkusíme poohlédnout po něčem lepším,“ utěšoval ji Svát'a a vylovil z kapsy rozměklou čokoládu. Hanka si místo nabízené půlky vzala jen malý kousek.

„Hej vy dva! Co tu tropíte?“ objevil se v jejich blízkosti muž v šedé uniformě. Rázným krokem zamířil k nim a natáhl ruku s velkým prstenem. Hančiny i Svát'ovy hodinky zablikaly.

„Udělují vám pokutu ve výši dvou tisíc pro každého za neoprávněné obsazení veřejného prostranství,“ zahřímal přísně.

„Ale my jsme jen odpočívali,“ rychle se zvedl Svát'a a Hanka ho neochotně následovala.

„Jste tu noví?“

„Ano prosím,“ nasadil svůj nejzkroušenější obličej Svát'a.

„Kde bydlíte?“

„No,“ mihl se v mužově obličejí výraz soucitu a pohrdání, když mu sdělili adresu noclehárny, „pro tentokrát vám pokutu prominu, avšak rychle si nastudujte řád města. Tady žádné povaleče nestrpíme.“

„Poněkud nevlídný kraj,“ zamumlala Hanka znechuceně. „Skoro se začínám bát, jaká bude škola.“

„Víš co? Asi bychom se měli na zítřek pořádně vyspat,“ usoudil Svát'a.

Oklikou se loudali ke své noclehárně a jedinou útěchou jim bylo, že mají

aspoň jeden druhého. Začínalo se šerit a okna v ulici problikávala světly. Tu a tam pár lidí spěchalo domů, ale jinak byl všude až nezvyklý klid. Nikde žádné hloučky kamarádů, bavících se sousedů. V Pasteku vládl podivný přísný řád a nikdo se neodvažoval ho narušovat.

Náhle chytil Svát'a Hanku za loket a stáhl ji do stínu.

„Koukni,“ zašeptal sotva slyšitelně, „támhle se někdo plíží.“

Hanka upřela zrak do tmy a zahlédla postavu v tmavém, jak podél zdi přebíhá k dalšímu baráku. Tam se postava shýbla a hodila do rozsvíceného okna kamínek. Musela svůj manévr ještě jednou zopakovat, než z okna vyhlédla černovlasá dívka.

„Naomi, to jsem já,“ zašeptala zahalená postava.

„No konečně, Lído, už jsme ani nedoufali, že dorazíš. Pojď nahoru.“

Lído? Hanka zpozorněla a dění u domu ji začalo zajímat.

„Pssst,“ zašermovala rukama postava dole, „tentokrát nemůžu.“

„Tak počkej, já sejdu dolů,“ mávla na ni dívka v okně.

„Co je s tebou? Jak můžeš zmeškat naši poslední prázdninovou oslavu?“ zahalekala, sotva vyšla ze dveří.

„Mám letos dohled,“ přestala záhadná postava šeptat a hned bylo jasné, že to není žádný zloděj, jak si původně Svát'a myslel, ale jen kamarádka.

„Jakej dohled, proboha?“

„Hlídá mě jedna protivná ženská a odmítá mě pouštět ven samotnou. Právě jsem jí na chvíli zdrhla,“ zasmála se dívka, „až mě najde, bude mazec.“

„Tak to ti nezávidím, holka.“

„Do školy naštěstí nesmí.“

Ulicí právě přibíhala další nezřetelná postava. Hanka se Svát'ou se vmáčkli ještě hlouběji do stínu. Ve světle otevřených dveří se rýsovaly obě dívčí postavy. V jejich těsné blízkosti se ze tmy vynořila svalnatá ozbrojená žena.

„Tak tady jsi,“ zasyčela zlostně a smýkla zahalenou postavičkou tak rázně, až dívka neudržela rovnováhu a přistála na dláždění.

„Nechte ji,“ strčila do bojovnice neohroženě Naomi. Podala kamarádce ruku a neobratně se ji snažila vtáhnout do domu. Žena jejich ruce roztrhla a natlačila černovlásku na zeď baráku. Chytila ji pod krkem a výhružně se na ni zadívala.

„Pomóc, pomozte mi někdo,“ zavřískla dívka a zkoušela ženu kopnout.

Vtom zasáhl do konfliktu i Svát'a. Vystartoval k ozbrojené ženě, chytil ji zezadu za opasek, prudce trhl a zároveň jí nechtěně podrazil nohy. Nečekaný útok vyvedl bojovnici z rovnováhy. Pustila Naomi a při pádu dozadu se přetočila do kotoulu. Na nohou byla dřív, než se Svát'a stihl ohlédnout. V ruce svírala nůž. Při pohledu na zbraň Hanka zaútočila magicky. Žena magii lehce odrazila a do její druhé ruky skočil štíhlý meč.

„Ne, počkejte! Nechte toho!“ zdvihla se z dláždění zahalená dívka, strhla si z hlavy šátek a odhrnula rukou dlouhé blond'até vlasy. „Ona nám nechce ublížit.“

Skočila mezi zbraně a Svát'u. Zářivě se na chlapce usmála: „Dík za pomoc, ale už ji nechte. Všechno je jinak.“

Hanka se několika úkroky přesunula ke Svát'ovi a nespouštěla ženu z očí. Ta zastrčila zbraně zpět za opasek. Tvářila se značně naštvaně.

„Hele, Lído, tohle si laskavě vyřid' sama,“ ohmatávala si roztřesenýma rukama krk Naomi a urychleně zacouvala ke vchodu. Protáhla se do chodby

a práskla za sebou dveřmi.

„Já se omlouvám,“ schlíple po nich přejela pohledem blondýnka.

„To bych ti radila,“ zavrčela ozbrojená žena, „a bylo by slušné jim vysvětlit, oč tu běží.“

Dívka nervózně žmoulala šátek a s povzdechem se obrátila na Svát'u a Hanku.

„Víte, tohle je Azuela a má za úkol mě hlídat. Má právo být naštvaná, ale určitě neměla v úmyslu ublížit ani mně ani mojí spolužačce. Je od vás velice statečné, že jste se mě a mé kamarádky zastali. Je skvělé někoho takového poznat. Díky.“

„To by stačilo,“ žena nevrle postrčila dívku k odchodu.

„Počkej,“ uhnula před její rukou a se zájmem se zahleděla na Svát'u, „vždyť já ještě ani neznám jejich jména.“

Přistoupila k chlapci a usmála se: „Já jsem Lída Laridonová. Taky tu chodíte do školy? Že jsem vás zatím nepotkala...“

„Svatopluk Dundar,“ potřásl jí nabídnutou rukou, „víš, my jsme tu noví, zítra jdeme do zdejší školy poprvé. A tohle je moje nevlastní sestra Hana Vronová.“

„Moc mě těší. Jistě se ve škole uvidíme.“

Žena se znovu pokusila dívku pobídnout k odchodu, jenže ta jako naschvál prodlužovala rozhovor. Hance nemohlo uniknout, že se jí Svát'a líbí. Zato ozbrojené ženě se rozhovor na ulici nezamlouval ani dost málo. Nijak se nesnažila zakrýt, jak je nervózní a rozzlobená. Hanka s ní soucítila. Byla překvapená, jak se Lída ve skutečnosti podobá oběma dívkám, co v Pasteku špatně skončily. Asi nebude snadné ji uhlídat. Nyní chápala, proč o ni má děda strach. To děvče v sobě mělo neposednou jiskru. Ale dnešní

náhodné setkání mohlo být užitečné. Zatím se Hanka držela stranou a nechala průběh hovoru v rukou svého kamaráda.

„A kde vlastně bydlíte?“ dál vyzvídala Lída.

„Nestihli jsme se včas ubytovat na koleji a skončili jsme v jedné staré stodole. Nic lepšího se nám narychlo sehnat nepodařilo.“

„A šéfka noclehárny je pěkně zavšivená,“ znechuceně podotkla Hanka.

„Ale fuj, to je hrozné,“ politovala je Lída a zvedla oči k Azuele. Žena nasadila sveřepý výraz a nerudně zavrtěla hlavou. Dívka její postoj však nehodlala vzít na vědomí a znovu stočila oči na Svát'u.

„A co kdybyste zatím bydleli u nás? Komora pro kuchaře je momentálně prázdná.“

„Lído. Měj rozum. Nemůžeš domů tahat lidi z ulice. Nedovolím, aby u nás bydleli.“

„Tak jim sežeň jiné přijatelné ubytování. A než se ti to podaří, beru je k nám. Jinak povím dědovi, jak jsi mě surově hodila na zem. Podívej, odřela jsem si loket.“

„A nepochybně se mu taky přiznáš, že jsi utekla?!“

„Víš co? Nebudeme se hádat. Prostě jen vezmi na vědomí moje přání,“ trvala na svém Lída a Azuela rezignovala. Mlčky je pobídla, aby konečně vyrazili na cestu k domovu. Tma ve městě by se dala krájet. Kdyby nebylo osvětlených oken, museli by si vypomáhat magicky.

Hanka byla zvědavá, kde vnučka mocného mága bydlí. Zastavili se před velkým honosným domem. Jakmile vstoupili dovnitř, ocitli se v úplně jiném světě. Obrazy, sochy, květiny, zdobené svícny. Podobné luxusní zařízení viděla Hanka snad jen v quinwalském paláci.

„Měli byste sem dopravit i svoje zavazadla,“ připomněla jim Azuela a bylo znát, že jejich přítomnost stále ještě neskousla.

„Díky. My si pro ně dojdeme,“ vzdychl Svát'a a zašilhal po tácu, kde byla směs oříšků a bonbónů.

Azuela cinkla na zvonek pod schodištěm a vzápětí k ní napochodoval sluha v rukavičkách.

„Hermane, zajed' tady s tím mladíkem pro zavazadla. Zůstane u nás se svou sestrou na noc a na snídani. Ať jim ustelou v kumbálu kuchařky,“ požádala sluhu.

„Mám lepší nápad. Ať s sebou Herman vezme Hanku,“ vpadla jim do řeči Lída a změnila instrukce, „já zatím Svatoplukovi ukážu náš dům a zahradu.“

„Vy máte i zahradu?“ rozzářil se mladík a vyslal směrem k Hance omluvný pohled.

„Ale...“ chtěla vznést námitku Azuela. Hanka se však dotkla její ruky a zavrtěla hlavou.

„V pořádku, mně to nevadí,“ ujistila ji a usmála se na sluhu. Ten kývl a vedl dívku postranní chodbou na dvůr. Z přístěnku vytáhl plošinu, která, jak se ukázalo, fungovala na podobném principu jako supervolonové prkno. Na jeho pokyn si nastoupila. Herman zdvihl plošinu do vzduchu, přelétl zeď a nabral kurz k chudinské ubytovně. Hanku trochu vyděsilo, když je během letu nějaký chlapík stáhl dolů na ulici. Ukázalo se však, že jde jen o pořádkovou kontrolu. Sluha se prokázal svými hodinkami a mohli pokračovat v cestě. Za chvíli byli u ubytovny. Přenesli zavazadla na plošinu a Hanka si všimla fleku na mužových rukavicích.

„Jejda, umazal jste si je,“ přidržela jeho ruku, aby flek magicky vyčistila. Skoro násilím se jí vytrhl.

„Ale,“ uvědomila si, co vlastně viděla, „to je přece od krve. Jste zraněný?“

„Nestarej se,“ otočil se k ní zády, zručně s naloženou plošinou vymanévroval vzhůru a rozletěli se k domovu. Hance vrtalo hlavou, proč si tenhle služebník, který má dost sedmého smyslu na to, aby řídil plošinu, nevyléčí banální poranění ruky? Rozhodla se přijít věci na kloub.

Poté co přistáli na dvoře, magicky muže znehybnila a strhla mu rukavici. Bezmocně na ni zíral a ani se nezmohl na protikouzlo. Na okraji dlaně měl obrovský podebraný vřed, který musel při jakékoliv práci nepříjemně bolet. Jak ruku zkoumala, ukázalo se, že zánět už se rozšířil až k lokti. Magicky ošetřila krvácející okolí boláku a rozhodla se přenechat léčbu zánětu Svát'ovi. Kamarád si s ním určitě poradí lépe než ona. Uvolnila muže ze strnulosti a všimla si, že jeho magické schopnosti jsou vázány především k amuletu. Vlastního sedmého smyslu měl relativně málo.

„Neříkej o tom prosím paní Lídě. Kdyby viděla mé ruce, vyhodila by mě.“

„Vyhodila? Vždyť vám je může dát do pořádku.“

„Nemám tolik peněz, abych mohl platit za léčení.“

„Ale bolák se zanítil, hrozí vám otrava krve. V noci za vámi pošlu svého bratra. Ruku vám vyléčí.“

„Nemohu zaplatit.“

„No a co? Komu to vadí?“ mávla rukou a chopila se nejtěžších kufrů.

Kumbál na spaní byl malý, avšak útulný. Čekala na ně pohodlná postel a měkký slamník na podlaze. Nakonec dopadli mnohem lépe než v první ubytovně, odkud je odpoledne vyhodili.

„Mají překrásnou zahradu,“ rozplýval se Svát'a a hodil dívce do rukou

jablko.

„Něco mi říká, že si nás tu nebudou chtít nechat,“ zakousla se s velikou chutí do červeného plodu. „Jestli tu má bezpečnost na povel Azuela, vyexpeduje nás raz dva.“

„Lída nás na ulici nenechá. Má pro mě slabost.“

„Hm, všimla jsem si,“ ušklíbla se pobaveně na svého kamaráda, který pod jejím pohledem celý zrudl. Aby mu pomohla z rozpaků, začala vyprávět o sluhově podebrané ruce.

„Vím, kde bydlí,“ kývl Svát'a, „pojd'me za ním hned.“

Ukázalo se, že Lída provedla Svát'u úplně všude, což se jim náramně hodilo. Prosmýkli se temným dvorem a zakleпали na dveře nízkého stavení na rozhraní dvora a zahrady. Za půl hodiny už seděli u stolu s pohoštěním a Hermanova ruka na tom byla podstatně lépe. Staří manželé se jim pokusili vnutit peníze, ale Svát'a je odmítl s takovým důrazem, že se neodvážili svou nabídku zopakovat. Vděčnost Hermana a jeho ženy je skoro až zahanbovala.

„Neblázněte lidi, my jsme jenom obyčejní studenti,“ snažil se je Svát'a přimět, aby na něj nekoukali jako na zázračného doktora.

„Přesně tak. Jsme tu noví a nevycházíme z údivu,“ přidala se Hanka, „zdejší zvyklosti nám komplikují život. Za všechno jsou pokuty, nejsou tu restaurace, ani hotel, kde by se člověk mohl vyspat, když ho vyhodí z ubytovny.“

„Naštěstí nás Lída pozvala k sobě,“ podotkl Svát'a s plnou pusou.

„Ale jenom dočasně. Azuela nás tu nechce. Měli bychom si rychle najít něco jiného,“ Hanka se obrátila k Hermanovi a jeho ženě, „vy byste nevěděli o nějakém ubytování?“

Oslovení na sebe pohlédli a zaváhali.

„Byli byste ochotní léčit i zvíře?“ zeptala se Hermanova žena.

„Samozřejmě. Proč ne?“ kývl Svát'a.

„Totiž jeden starej knihovník, co ho známe, má barák hned vedle školního pozemku. Jeho vnuk od něj loni odešel, takže malý studentský byt u něj v podkroví zůstal prázdný. Sice nemá v úmyslu ho pronajímat, možná by však pro vás udělal výjimku. Pokud byste dokázali uzdravit jeho létavce.“

„Létavce? To je nějaký ptačí druh?“

„Jó, chlapče, my se v ptácích nevyznáme. Viděli jsme toho divnýho tvora jenom jednou. Má dlouhej kožovitej zobák, hodně opelichaná křídla, ocas žádněj a je o trochu větší než krkavec. Před pár lety prý i lital, ale abych pravdu řek, sympatie nevzbuzuje. Jenže knihovník na něm lpí pomalu víc než na vnukovi.“

„Nemůžu slíbit, že se mi podaří uzdravit ptáka, kterého jsem v životě neviděl,“ pokrčil rameny mladík.

„Ale pokojík by se vám určitě šiknul. No co, za pokus nic nedáme. Na páteční večer domluvím návštěvu a doprovodím vás tam,“ tvářil se Herman, jako by poslední chlapcovu větu ani neslyšel.

Když se Hanka se Svát'ou konečně dostali do postele, byla půlnoc.

*****

První školní den

Druhý den je Lída pozvala na snídani. Hanka byla u stolu celá nesvá. Znervózňovalo ji, že kolem ní pobíhají starší lidé, aby jí přinesli míchaná

vejce s ředkvičkami, ovocný salát, čaj či čokoládu. Nejradši by vyskočila a pomohla jim s nádobím. Praxe u Zachariáše ji vycvičila trochu jinak.

Azuela s nimi nejedla. Postávala znuděně u okna a střídavě sledovala jejich stůl a ulici venku. Dnes se oblékla decentněji než minulý večer. Zbraně odložila nebo schovala a působila spíš dojmem společnice než bojovnice.

Lída si všimla Hančina pohledu: „Dneska nás Azuela doprovodí ke škole a hned potom se mrkne po nějakém vhodném ubytování pro vás dva a po nějaké šikovné kuchařce pro nás.“

Cesta do školy byla jednodušší než předpokládali. Azuela vlastnila povolení používat v Pasteku kouzlo brány a její zásluhou byli u školy bez zbytečných průtahů. Hanka si snadno domyslela, že jejich včerejší večerní procházka domů byla nejspíš myšlena jako trest.

První den žáci nepotřebovali žádné pomůcky, což bylo příjemné. Lída se od nich oddělila a zamířila přímo k obrovské kruhové stavbě připomínající věž, kam už proudil dav studentů. Noví žáci měli sraz venku před budovou a čekal tu na ně štíhlý učitel ve středních letech. Vypadal trochu znuděně. Neusmál se ani na nové vystrašené prvňáky. Nikdo z nich se neodvažoval ani špitnout. Dospělí dovnitř nesměli a děti byly zatím ze všeho celé vykulené.

Poté, co k nim poklusem dorazil poslední nováček, mávl učitel rukou, aby si zjednal pozornost.

„Milí žáci, vítám vás v nejprestižnější magické škole v Pasteku. Není určena pro slabochy. Očekáváme od vás vysoké studijní nasazení a respektování školního řádu. Doporučuji vám si ho důkladně prostudovat, jinak narazíte na řadu problémů. Na druhou stranu vám zdejší studium nabízí až pohádkové možnosti uplatnění. Ti nejšikovnější mohou u draků získat nejen skvělé pracovní zařazení, ale i jistoty do budoucna. Dračí cejch si ovšem nekoupíte, ten si musíte zasloužit. Jedině vaše schopnosti a úspěchy vás vynesou mezi vyvolené, na kterých zálibně spočine dračí oko.“

Hance jeho řeč připadala jako natrénovaný proslov, který je nutné odříkat slovo od slova. Jako by nemluvil sám za sebe, nýbrž jen každoročně opakoval nadiktované věty.

„Naše škola má velmi jednoduchý rozvrh. Každý den dopoledne se dvě hodiny vyučuje matematika a dvě hodiny drakonština, některé třídy to mají naopak. Následuje hodina volna a výuka oborů, které si sami vyberete. Během prvních dvou týdnů můžete výběr změnit a zkusit něco jiného. Po dvou týdnech už ale žádná další změna nepřipadá v úvahu.“

„A jakým způsobem si můžeme vybírat obory?“ odvážila se zeptat jedna dívka.

„K tomu se dostaneme. Příště se o slovo musíš hlásit, jinak dostaneš pokutu. Jak říkám, doma si velmi důkladně prostudujte řád školy. Nyní stručně k systému hodnocení žáků. Je jednoduchý. Na konci každého kurzu zaznamená dotyčný profesor, zda žák prospěl nebo neprospěl. Bez vydaného vysvědčení se známkou prospěl, nesmíte mimo školu provozovat nic, co jste se tu naučili. Jak brzo poznáte, naše pokuty za porušení pravidel jsou velmi účinným nástrojem, jak vás donutit k disciplíně.“

Hanka se Svát'ou se po sobě nesouhlasně podívali. Aby někdo žákům hned první den vyhrožoval pokutami, jim oběma připadalo dost zvláštní. To, že se tu zatím neseťkali s vlídným zacházením, jim až tolik nevadilo. Přece jen už něco zažili a přísnost je nemohla rozházet. Ale finanční pokuty? Kdo mohl podobný školní systém vymyslet?! Zatím je nikdy nenapadlo nosit do školy peníze. Nebo snad pokuty hradí rodiče?

„Upozorňuji vás, že nezaplacená pokuta denně narůstá o polovinu dlužné částky, takže je vhodné vyrovnat svůj účet každý den ještě před odchodem ze školního areálu. Výjimkou je jen dnešní den, kdy se pokuty neudělují. A nyní se přesuneme do hlavní haly, kde se dozvíte, jak si vybrat specializaci.“

Zvolna pochodovali za učitelem do kruhové budovy, kam se ráno podobně jako Lída hrnuli ti, co se tu vyznali. Hala uvnitř je ohromila. Celičká byla pomalovaná obrazovými výjevy. Na stropě draci chrlili záplavy

ohně, ale Hanka mezi nimi marně hledala ty černé. Nejtmaší namalovaný drak byl zemitě hnědý. Nebo snad hnědozelený? Učitel jim však nedopřál čas k prohlížení maleb. Vedl je přímo k otevřeným dveřím na druhé straně sálu. Vstoupili na schodiště, které se táhlo po obvodu budovy a během stoupání vzhůru mohli úzkými okny zahlédnout, jak vypadají školní pozemky z výšky.

Konečně vyšplhali nad úroveň malovaného stropu a ocitli se v rozlehlé hale, kterou nezdobil ani jediný obraz. Její plochu kompletně zaplňovaly malé poměrně nízké kruhové stolky na širokých podstavcích. Byly prázdné a nezdálo se, že by jim na nich chtěli nabídnout pohoštění.

Svát'u asi napadlo totéž, protože se smutně rozhlédl a pohladil si břicho. „Něco bych si dal,“ vzdychl tiše.

Jak může mít hlad, když jsme před chvílí snídali, divila se Hanka, ale nahlas neřekla nic. Raději svou pozornost obrátila k učiteli. Čekala, že jim vysvětlí, proč je sem zavedl.

„Dávejte dobrý pozor, nebudu nic opakovat,“ zazněl jeho hlas výrazněji než venku, „v této místnosti se nacházejí všechny typy specializací, které naše škola nabízí. Dotknete-li se rukou některé desky, objeví se obraz vyučujícího a ukáže vám, co byste se u něj měli naučit. A protože máme každý týden pět vyučovacích dní, můžete si vybrat pět předmětů, jimž se chcete věnovat. Jako začátečníkům vám doporučuji *Magii pro začátečníky*, stolek číslo jedna...“

Učitel ukázal prstem a jeden ze stolků se po obvodu bíle rozzářil a nepohasl ani poté, co muž pokračoval ve výkladu.

„...*Magickou rovnováhu v praxi*, stolek číslo dvě...“

V místnosti zazářil další světelný kruh.

„...*Magické zábavné efekty*, stolek číslo čtyři, *Praktická magie v domácnosti*, stolek číslo pět, a *Péče o magické tvory z dračích domácností*“

u stolku sedm. Dívčám doporučuji případně i *Dračí kosmetiku*, což je stolec šest, nebo *Dračí kuchyni a obsluhu*.“

Hanka se přihlásila, ale nečekala na učitelův pokyn a hned se zeptala: „A to je všechno, z čeho si můžeme vybírat? Mně by třeba zajímaly iluze a přeměny nebo artefaktové umění.“

Profesor se na ni nasupeně zahleděl: „Tvoje jméno?!“

„Hana Vronová,“ ani ji nenapadlo sklopit zrak.

„Pokud chceš něco říct, přihlášíš se a čekáš na mé vyzvání. Za podobnou nezdvořilost bys od zítřka dostala pokutu tisíc tolejrů.“

Hanka se přihlásila znovu a tentokrát vyčkala na učitelovo: „Co ještě?“

„Odpovíte mi na mou otázku, prosím?“ řekla, avšak dvakrát prosebně to neznělo.

Učitel se obrátil k ostatním, jako by dívka ani neexistovala: „Nyní máte k dispozici hodinu, abyste si prošli všechny stolky. Máte-li zájem o nabízenou specializaci, stačí se dotknout desky hodinkami. Jestliže je u vybraného učitele volné místo, stolec zazáří zeleně a rozvrh ve vašich hodinkách vám oznámí, který den k němu budete chodit. Stolec se ale může rozzářit i červeně, což znamená, že volné místo v příslušné specializaci není a vy si musíte zvolit jinou. Modrá záře stolku vám oznamuje, že vás učitel nepřijme, protože vám chybí ukončené vzdělání v některém nižším oboru, a zároveň uvidíte čísla všech specializací, které musíte absolvovat před tím, než se budete moct zapsat. Každý z vás si musí vybrat nejméně jeden z bíle zářících stolků a opustit tuto místnost smíte, teprve až budete mít na svém rozvrhu zapsáno všech pět odpoledních předmětů. Za hodinu se sejdem ve spodní hale.“

Učitel odkráčel ke schodišti a nechal je tu, ať si poradí, jak umí. Ti mladší se vrhli k bíle zářícím stolům a hned se začali zapisovat. Hanka se Svát'ou zvolili opačnou metodu. Dotýkali se neoznačených desek a zkoumali

zdejší možnosti. Nezajímal je ani *Kurz hledání drahých kamenů* ani různé způsoby jejich zpracování, ani *Přivolávací techniky*.

První zajímavý obor objevil Svát'a. *Pěstování dračího ovoce v praxi* však zazářilo modře a odkázalo ho na *Teorii dračích rostlin* a na obor *Netradiční hnojiva*. Oba předměty si rovnou zapsal. Měl na ně stejnou učitelku. Vypadala až nezdravě hubeně a velice přísně se mračila. I Hanka konečně našla, co hledala, ale dopadla podobně jako její kamarád. Než bude moci studovat *Iluze a proměny*, musí zvládnout *Magickou rovnováhu*, *Zábavné efekty* a *Tvarování hmoty*. Rychle oběhla doporučená čísla, zapsala se a potěšilo ji, že na *Tvarování hmoty* bude mít dračího profesora, majestátně vyhlížejícího ve svých zelených šupinách. Pak začala pátrat po stolku, kde by v nabídce bylo zaměření na artefakty. Nakonec ho našla. Dotkla se ho a vlastně ji ani nepřekvapilo modré světélkování. Učitelem byl tentokrát honosně oblečený malý podsaditý vousatý muž připomínající trpaslíka a v seznamu potřebného vzdělání bylo osm čísel. Usoudila, že dostat se k němu nebude v jejích možnostech. Dva z požadovaných oborů ji však zaujaly: *Teorie skrývání a neviditelnosti* a *Odhalování skrytých vlastností*. První z nich vyučoval jejich dnešní nepříjemný průvodce, který se jim vlastně ani nepředstavil, a druhý předmět učil rovněž drak. Zdaleka ovšem nevypadal tak impozantně, jako jeho zelený kolega. Měl šedorůžové šupiny a vyhlížel poněkud ošuntěle až skoro plesnivě. Svát'a se Hance podíval přes rameno: „Tohle se mi taky zamlouvá,“ usoudil a na *Odhalování skrytých vlastností* se zapsal také.

„Už máš všechno?“ zeptala se ho.

„Jo. Zapsal jsem si ještě *Péči o magické tvory z dračích domácností* a *Výrobu dračích slavnostních specialit*. Snad mě bude vaření pro draky bavit.“

„Stihli jsme se zapsat brzo,“ mrkla Hanka na hodinky, „máme ještě půlhodinu k dobru. Co si podrobněji prohlédnout spodní patro?“

Seběhli po schodišti a znovu se s úžasem rozhlíželi po hale. Tolik namalovaných výjevů! Člověk nevěděl, nač se dívat dřív. Obrazy z dračích

slavností, zahrada s neobvyklými stromy a květinami, v oblouku nad vstupními dveřmi dokonce obrazy sirén, jednorožců, podivných ptáků, mořských oblud, harpyjí a hadů.

„Podívej,“ postrkoval ji Svát'a podél jedné stěny, „co říkáš? Nevypadají tyhle stavby jako zdejší škola?“ Ukazoval na namalovanou kruhovou budovu podobnou té, kde se právě nalézali. Malíř zachytil i další budovy, většinou kruhové s plochou střechou. Na stěně pečlivě vyobrazil i zahradu, potok se zarostlým rybníkem, kus lesa, skály s jeskyněmi, něco, co vypadalo jako bažina, louku s podivně uspořádanými kameny a hlubokou rokli, sahající až ke hraně u podlahy.

„Všimni si tady těch stromů,“ táhl ji kamarád dál, „v životě jsem podobné ještě neviděl.“

V méně osvětlené části se nacházely výjevy z magických pracovišť, ale blíž už si je prohlédnout nestihli, protože se objevil profesor a začal je svolávat k sobě. Jakmile dorazil poslední žák, zamířil ven a vedl zástup nováčků kolem školní brány k nejrozsáhlejší budově, která vzdáleně připomínala chrámový komplex nebo starý palác.

Kráčeli za učitelem klenutou chodbou až do haly plné učebních stolků a židlí. Vše bylo porůznu postrkané a neuspořádané, jako by tu dnes už někdo seděl.

„Zde se budete učit matematiku,“ učitelův hlas zazněl pod vysokým stropem téměř božsky. „Začátečníky a mírně pokročilé budu učit já. Ti, co prokážou vyšší znalosti, se časem přesunou do třídy profesora Herbichla.“

Znovu je vedl chodbou, a když míjeli schodiště ve směru dolů, učitel se krátce zastavil. Nad jejich hlavami visela zašlá ozdobná cedule. Kresba na ní však byla málo zřetelná, možná se jednalo o svitek.

„Tudy se dostanete do knihovny,“ upozornil je profesor, „bývá otevřena odpoledne hned po vyučování. Hlavní vstupní sál je přístupný všem, ale do některých sekcí je povoleno nahlédnout jen žákům studujícím příslušný

obor. O další patro níž se nachází druhá část knihovny. Je určena těm, kdo už získali dračí cejch. Veškeré záležitosti kolem půjčování knih projednávejte s profesorem Herbichlem.“

Svát'a se právě nadechoval k otázce, jenže učitel mu k ní neposkytl příležitost a nasměroval jejich skupinku do další haly s vysokým stropem. Byla mnohem světlejší než předchozí místnost, protože celou jednu stěnu lemovala úzká vysoká okna.

„Drakonštinu pro začátečníky učí paní profesorka Kostěná. Pokročilí časem přejdou k drago profesorovi Terignavanovi. Dávejte dobrý pozor na všechno, co vám na svých hodinách řekne, protože závěrečné zkoušky z drakonštiny budete skládat právě u něj.“

Poté je učitel vyvedl z budovy na dvůr. Hanka překvapeně zamrkala, když se poblíž začali zničehonic zjevovat studenti a každý z nich okamžitě zamířil k východu ze školy. Přitom neviděla žádnou bránu, ani nedokázala postřehnout, jaké kouzlo je sem přeneslo. Prostě se najednou zhmotnili ve vzduchu, zapérovali v kolenou a šli. Zřejmě nebyla sama, kdo s otevřenou pusou nevěřícně zíral, protože se jejich průvodce pobaveně ušklíbl.

„Upozorňuji vás, že používání brány je na pozemcích školy přísně zakázáno. Výjimku mohou dostat pouze ocejchovaní, kteří prokážou mimořádnou magickou zručnost. Pokud byste tento zákaz porušili, čeká vás nejen vysoká pokuta, ale i vyhazov ze školy.“

„A co oni?“ mávla rukou směrem k odcházejícím žákům Hanka.

Vysloužila si sice nevlídný pohled, ale tentokrát svou odpověď dostala.

„Na pozemcích školy je žákům přemístování umožněno pouze přes stolky, kde jste si objednávali specializaci. Nyní si pod mým vedením jeden přesun vyzkoušíte, abyste se tu zítra nemotali jako nudle v hrnci.“

Učitel je znovu vedl ke kruhové budově. Cestou odchytil jednoho z vracejících se studentů: „Pojď s námi, ukážeš nováčkům, jak se mají dostat

na místo výuky.“

„Ano, pane profesore,“ odpověděl student, zatímco se po straně zašklebil tak znechuceně, že měla Hanka co dělat, aby nevyprskla smíchy.

Znovu museli vyšplhat po obvodovém kruhovém schodišti až nahoru. Učitel ukázal na jeden ze stolků a kývl na otráveně se tvářícího studenta. Ten se rozběhl, ale kantor ho chytl za paži a zastavil: „Ukaž jim to pomalu.“

„Jistě, pane profesore,“ odvětil student s kamennou tváří, která Hance připadala ještě legračnější než předchozí úšklebek.

Vyšplhal na stolec, ohlédl se po nováčcích, potom lehce nadskočil a zmizel.

„Jak jste právě viděli, přemístění je velice jednoduché. Tak prosím, použijte tento stolec hezky jeden po druhém,“ postrčil k němu jednoho z chlapců. Ostatní se kupředu právě nehrnuli. Hanka zvědavě přistoupila blíž a poté, co profesorem vybraný chlapec zmizel, se postavila na stolec ona. Nadskočila a ztuhla leknutím, když ji sevřelo kouzlo. Vteřinová ztráta orientace byla spojena s podivnou lehkostí. Náhle se jejího těla znovu zmocnila zemská přitažlivost a ztěžka doskočila na nerovný trávník. Trochu zavravorala, prudkost dopadu ji přinutila jít skoro do dřepu, ale hned se zase narovnala.

„Ustup kousek,“ mávl na ni kluk, který jim dělal předskokana. Poslechla ho a na místě, jež právě uvolnila, se objevil Svát'a. Odtáhla kamaráda stranou a vzápětí dorazil další z nováčků. Jenže neodstoupil včas, takže dívka za ním se zhmotnila těsně vedle něj. Neudržela kvůli tomu rovnováhu a plácla sebou do trávy.

„Musíte rychle uvolňovat prostor doskoku,“ zvýšil hlas zkušenější spolužák, „jinak budou mít přicházející problémy s dopadem. Kdybyste takhle omezili někoho staršího, tak vám po doskoku rozbije nos. Takže bacha na to!“

Konečně dorazili všichni včetně učitele. Pokud si Hanka správně všimla čísla stolku, ze kterého se odráželi, toto místo sloužilo k výuce magické rovnováhy. Po louce byly rozesety malé kameny, tak akorát na sezení. Ale co v zimě? Budou se i v mrazech učit venku?

„Nyní víte všechno potřebné,“ promluvil na ně učitel, „to ostatní si můžete zjistit pomocí hodinek. Tímto váš první den ve škole končí. Po přesunu zpět můžete okamžitě bez dalšího zdržování opustit školu. Zítra začíná pravidelné vyučování přesně v osm hodin a každý pozdní příchod bude pokutován.“

Znovu kývl na jejich předskokana, prstem ležérně naznačil kolečko a na trávníku se stříbrně zatřpytil kruh, do něhož zkušenější spolužák vstoupil a lehce nadskočil. Spolu s ním zmizela i stříbřitá čára. Učitel vykroužil další kružnici. Teď už Hanka věděla, co má čekat, a nepřipadala si tak prkenná jako poprvé. Počkala na Svát'u a společně prošli školní bránou. Uličkami města beze spěchu vyrazili směrem k Lídinu baráku.

„No, to je dost, že jste tady!“ vyjela na ně dívka, sotva dorazili. „Kde jste se tak dlouho courali?!“

Hanka se naježila, ale Svát'a ji odstrčil za sebe a upřel na rozzuřenou blondýnku svůj nevinný kukuč: „Copak? Nějaké problémy ve škole?“

„Dnešek je celej na levačku, asi mě brzo klepne!“

„Co ti kdo provedl?“ zeptal se a vzal dívku za ruku. Kouzlo zklidnění, které Svát'a na Lídu použil, bylo tak jemné, že si ho Hanka všimla jen díky tomu, že po něm ze zvědavosti pátrala. Moc ji zajímalo, jestli její kamarád vystačí s kouzlem osobnosti nebo si vypomůže magií. Něžná blondýnka přestala připomínat rozlícenou fúrii a nechala se mladíkem odvést ke křeslu, ze kterého bylo vidět do zahrady.

„Dojdu uvařit trochu čaje,“ mrkla Hanka na Svát'u a zmizela v prostorách pro služebnictvo. V kuchyni zastihla Azuelu, jak si povídá se sluhou v rukavičkách.

„Tak co, jak to vypadá nahoře?“ vyzvídál Herman.

„Vyklidila jsem válečné pole a jdu uvařit čaj,“ ušklíbla se spiklenecky Hanka, „odhaduji, že mezitím na všech frontách zavládne klid.“

„Čaj je dávno vařený,“ sjela ji strážkyně podezíravým pohledem.

„Dopřejte jim trochu času, kamarád má na Lídu dobrý vliv.“

„Není vhodné, abych nechávala Lídu samotnou ve společnosti dospívajícího kluka,“ dál se mračila Azuela.

„Podezíráte ho zbytečně. Jen ji uklidňuje.“

„Nepodezírám jeho, ale ji,“ ušklíbla se Azuela, vzala konvici s čajem a opustila místnost. Muž pokrčil rameny a nabídl šálek i Hance. Vděčně se napila a usadila se u pracovního stolu.

„To nosíte rukavice i při práci v kuchyni?“ podivila se.

„Jasně že ne. Ale co kdybych musel čaj slečně servírovat já. Dnes se vrátila ze školy mimořádně mrzutá. Čekal jsem, jestli ji špatná nálada nepřejde, ale zřejmě ji někdo pořádně naštvál. Dokonce i ochránkyně se sem přišla schovat před jejím ječením. Ta si chudák užije za celý školní rok. Musím říct, že jí tenhle kšeft ani dost málo nezávidím.“

„Opravdu Lídě hrozí nebezpečí?“

„Těžko říct. Před časem tu jedna blondýnka přišla o život a nikdo pořádně neví proč. Chápu, že naši slečně zařídili dozor. I vy buďte opatrní. U lidí, co obdivují draky, člověk nikdy neví, co se jim honí hlavou. Jo mimochodem, domluvil jsem vám tu návštěvu u knihovníka.“

„No, já nevím...“

„Ničeho se neboj, on je sice trochu morous, ale když mu člověk někdy pomůže, umí být velkorysej.“

Hanka ještě chvíli otálela u hrnku s čajem, avšak dřív nebo později stejně musela za ostatními. Ukázalo se, že Lída s nedostatečnými znalostmi drakonštiny už potřetí skončila mezi začátečníky, což ji rozladilo na nejvyšší míru. Jako vyloženou křivdu vnímala i fakt, že musí znovu docházet na lekce magické rovnováhy, aniž jí nabídli možnost si zkoušku zopakovat. Podle svého vyjádření loni neuspěla jen čirou náhodou. Hanka se Svát'ou mlčky naslouchali nářkům na kantory, kteří si na Lídu zasedli. Svát'a se tu a tam pokoušel převést řeč na jiné téma, ale marně. Lída se z utrpěných křivd potřebovala vypovídat a jejím kamarádům nezbylo, než jednostranně laděný večer tiše přetrpět. Teprve až pozdě po setmění měli konečně čas zapátrat v hodinkách po podrobnostech ohledně rozvrhu a učitelů, kteří je budou vyučovat.

*****

Pokuta v matematice

Na své první dvouhodinovce matematiky zažili Hanka i Svát'a nepříjemné překvapení. Profesor Teuklin se choval podobně jako včera – odtazitě až arogantně. Překvapení se však netýkalo jeho, ale systému výuky. Na každé lavici na ně čekal připravený pergamen a zvláštní tužka. Že je obojí magicky upraveno, by poznal i začátečník.

„Vítejte na první letošní hodině matematiky,“ ťukl profesor na zahájení vyučování o kantorský stolek a Hanka si všimla, jak se na jejím pergamenu v pravém horním rohu objevily iniciály jejího jména HV a prázdný kroužek.

„Než začneme s nácvikem matematiky, shrnu stručně pro naše nováčky systém výuky a hodnocení. Kroužek na vašem pergamenu by se měl co nejdřív zbarvit žlutě. Toho dosáhnete rychlým sčítáním a odčítáním v

zadaných příkladech. Další kroužky budou následovat podle barev spektra až do zelené, což je šest úrovní. Je žádoucí, abyste matematické znalosti spadající pod kroužek zvládli v průběhu prvního roku. Dalšími tvary budou čtverec, trojúhelník a hvězda. Ti, co se propracují ke hvězdě, přecházejí k panu profesorovi Herbichlovi. Ale jen géniové se k němu dostanou hned první rok. Jak již víte ze školního řádu, žádné pomůcky ani kouzla se zde nepovolují. Toť vše, pusťte se do práce.“

Opět tůkl do učitelského stolku a na pergamenu před Hankou naskočil sloupec čísel, který měla sečíst. To je primitivní, pomyslela si a napsala výsledek. Jakmile dopsala číslo, vyskočil pod ním nápis: MOC POMALÉ! Vzápětí naskočila další řada čísel. Pokusila se je sečíst rychleji. Byla odměněna nápisem: POMALÉ. Další řada čísel. Zoufale koukla na Svát'u. Ten se soustředěně věnoval svým matematickým příkladům. Ohlédla se po Lídě, která seděla ve skupině mírně pokročilých. Dívka vycítila její pohled, soucitně se po Hance koukla a lehce pokrčila rameny.

Čísla na Hančině pergamenu mezitím zmizela a objevilo se červeně zvýrazněno: VĚNUJTE SE MATEMATICE A SOUSTŘEĎTE SE NA PŘÍKLAD!!! Naskočila další čísla, tentokrát šlo opravdu jen o jednoduchý součet. Vzdechla a odpověděla. Mezi oběma hodinami jim profesor dopřál desetiminutovou pauzu.

„Tohle nejspíš nepřežiju,“ mnula si Hanka čelo, když přecházeli po skončení matematiky do třídy, kde se vyučovala drakonština.

„Ale vždyť to bylo snadné,“ namítl Svát'a, „už mám zažlucenou půlku kolečka.“

„Cože???“

„Tobě sčítání a odčítání nejde? Nic jednoduššího přece neexistuje.“

„Pořád mi naskakovaly připomínky typu pomalu, moc pomalu, soustřed' se... Je to děsná otrava.“

„Jo, taky se mi na pergamen vloudilo pár nápisů, že jsem pomalej, ale s tím se dá žít.“

„Hm,“ zahučela znechuceně Hanka a se značným úsilím potlačila chuť vmést kamarádovi do obličeje, že je odpornej šprt.

Vstoupili do třídy s vysokými okny a hned u dveří je odchytila profesorka. Jmenovala se sice Kostěná, avšak navzdory jménu se jednalo o starší korpulentní dámu s příjemným úsměvem. Děti, které znala, posílala na konkrétní místa ve třídě a Hanku mile překvapilo, že tu na žáky čekala zvláštní polohovatelná křesílka a nikde v dohledu nebyl ani jediný stolek s pergamenem. Křesílka byla barevně rozlišená a všimla si, že Lídino mělo jasně žlutou barvu.

S každým nováčkem prohodila učitelka pár slov a posílala je většinou do žlutých nebo oranžových křesílek. Akorát Svát'u nasměrovala do červeného. Hanka k ní přistoupila jako poslední.

„Dobrý den, slečno, už jste se někdy učila drakovsky?“ zeptala se jí dračí řečí.

„Drakovsky se učím už dlouho, ale doufám, že si na téhle škole zdokonalím výslovnost a písemné vyjadřování,“ odpověděla, jak nejlépe uměla.

„Bude mi potěšením vás učit, slečno...“

„Hana Vronová.“

„...slečno Vronová. Běžte se prosím posadit.“ Na Hanku čekalo fialové křesílko. Jak procházela kolem Lídy, zachytila její vzdorovitý závistivý pohled. Seděla až vzadu v koutě vedle dvou dívek v modrých křeslech a kluka v křesle zeleném. Jak se ukázalo, polohování křesílek mělo svůj účel. Profesorka jim vyprávěla dračí i lidské dějiny a po celou dobu mluvila výhradně drakovsky. Začátečnickům drobné kouzlo umožňovalo překlad téměř všech slov, ti pokročilejší se dočkali překladu jen toho, o co požádali.

Vyprávění bylo provázeno četnými obrazy, vytvořenými iluzí ve vzduchu pod stropem. Příjemnější metodu vyučování Hanka snad ještě nezažila. V průběhu druhé hodiny dostali ti od červených křesel výše za úkol opravit text napsaný v drakonštině. Jakmile si položili ruce na opěradla křesla, před očima každého žáka vyskočila iluze textu. Stačilo jen pomyslet na správnou variantu, víc nebylo třeba. Hanka s údivem zjistila, že se její křeslo zbarvilo nejdřív do modra a v další chvíli dokonce do zelena. Profesorka šestým smyslem vnímala, kdy je kdo s čím hotov, obcházela žáky, radila jim, opravovala chyby a jen u Lídy nenápadně protočila oči v sloup.

Po absolvování poslední dopolední hodiny se většina žáků vyhrnula ven a zamířila rovnou na další vyučování. Hanka se Svát'ou se zdrželi, aby prohodili pár slov s Lídou. Mezitím vylovili svačinu, kterou jim sluha vtiskl do rukou při odchodu z domova.

„Ty vážně umíš tak dobře drakonsky?“ zeptala se Lída a zadívala se na Hanku se směsicí nechuti a obdivu.

„Jestli chceš, můžu ti s drakonštinou pomáhat,“ nabídla se Hanka.

„Už jsem měla pár lidí, co se mě snažili doučovat,“ pokrčila nerozhodně rameny, „ale neosvědčili se. Ta baba Kostěná mě snad nikdy k žádné zkoušce nepustí. Zasedla si na mě.“

„Ona tě ještě nikdy nevyzkoušela?“

„Ne, ona jen učí. Znalosti žáků testuje dračí profesor.“

„A ty by sis na zkoušku u něj troufla?“

„No jasně. Vždyť on ještě nikdy nikoho nevyhodil. Je strašně hodnej. Kdo se k němu dostane, vždycky uspěje.“

„A na co je vlastně potřeba zkouška z drakonštiny? Stejně se ji povinně učíš celé čtyři roky.“

„To jo, ale pokud chce člověk působit jako překladatel, potřebuje mít aspoň fialovou úroveň včetně zkoušky.“

Pomalou dobou dojedli svačinu a vydali se k přemístovacím stolům.

„Jaký předmět máš, Lído, dneska odpoledne?“ zeptal se cestou Svát'a.

„Přivolávání částečně inteligentních druhů. Úžasné zajímavé specializace. Dovedu přivolávat ochočené ptáky, teoreticky i koně nebo psy. Letos bychom se měli zaměřit hlavně na divoké ptáky a volně žijící zvířata. V tomhle oboru jsem nejlepší ze všech.“

„To zní zajímavě,“ přikývl mladík a Lída se na něj zářivě usmála.

V místnosti plné stolů se rozdělili a přenesli se každý jinam. Hanku stolek odnesl ke skalnímu masivu s obrovskou jeskyní. Trochu nejistě se vydala dovnitř.

„No, to je došst,“ zasyčel na ni zelený dračí profesor, před kterým stálo pět kluků a jedna dívka. Hanka se koukla na hodinky, byla si jistá, že přichází včas.

„Chceš se omluvit?“ natáhl k ní tlamu s pichlavými temnými očima.

„Přicházím včas, drago profesore Artevare,“ odpověděla drakovsky a vydržela ostrý zpytavý pohled jeho oka.

Drak se od ní odvrátil a poručil, aby ho žáci následovali. Vedl je hlouběji do jeskyně a zastavil se u krápníků.

„Udělej stalagmit užší a vyšší, ale tak, aby na něm nebyl patrný tvarovací zásah,“ vyzval Hanku drakovsky. Žádný pokyn, jak to má provést, žádná ukázka, žádná rada... jenom zadání a výzva, aby si s úkolem poradila.

Hanka se přestala ohlížet, kam jdou její spolužáci, a soustředěně si prohlédla určený stalagmit. Snažila se vcítit do jeho materiálu a přemýšlela,

zda začít nejdřív dole nebo nahoře. Ostatní studenti se asi potýkali s podobným úkolem, protože každý stál u nějakého krápníku. Zelený drak si udělal pohodlí a zpovzdálí sledoval, jak se kdo činí.

„To ssstačí,“ ozvalo se náhle za ní a ostré zasyčení Hanku vytrhlo ze soustředění. Stihla upravit vlastně jen špičku krápníku. Snažila se o jemnou nepravidelnost a o zachování odstupu barevných vrstev uvnitř. Měla pocit, že krápník s bídou prodloužila o necelý milimetr, když ji drak vyrušil. Nebo snad pracovala příliš pomalu?

„Můžeš jít domů,“ řekl drak a drápem načrtl stříbrný kruh u východu z jeskyně. Hanka do něj vstoupila, nadskočila a vynořila se na nádvoří školy. Byla zmatená. Ostatní studenty před svým odchodem viděla ještě pracovat. Proč tak rychle poslal domů právě ji? Je snad nešikovná? Nebo proto, že se chovala drze? Nedokázala na drakovi poznat, jestli byl s její prací spokojen nebo ne. Co noha nohu mine, opustila školní pozemek a u brány narazila na lelkující Azuelu.

„Čekáte na Lídu? Taky už brzo skončí?“ zeptala se jí.

„Nevím,“ odpověděla stroze Azuela a okatě dala najevo, že nemá zájem se vybavovat.

Hanka pokrčila rameny a vydala se domů pěšky. Neměla chuť se doprošovat u nevlídné bojovnice, aby byla tak laskavá a otevřela pro ni bránu. Raději se projde.

Téhož dne večer ji Lída požádala o doučování drakonštiny. Jak se ukázalo, očekávala při lekcích i Svát'ovu spoluúčast. Po večeři se šli všichni tři posadit do zahrady a Hanka se nenápadně pokoušela zjistit, co vlastně dívka umí a co ne. Žádná sláva to nebyla. Hanka se rozhodla začít běžnými frázemi. Vybrala tři, které každý z nich přeříkával pořád dokola. Nakonec je Lída dovedla bezchybně zopakovat i několikrát za sebou. Hance byla její ochota až podezřelá. Že on Svát'a zase používá ta svá magická ovlivňovací kouzlíčka! No jasně, zjistila, když se na něj zaměřila.

Těsně před tím, než šli spát, se ho zeptala přímo: „Čímpak jsi naši Lídu očarovával?“

„No přece kouzlem své osobnosti,“ zašklebil se na ni kamarád rozpustile.

„Hm, všimla jsem si. To se ani přehlédnout nedá. Ale něco jsi přidal.“

„Nejsi ty nějak moc vnímavá?“

„Jestli o tom nechceš mluvit, stačí říct.“

„Co se hned rozčiluješ? Jen jsem k Lídě vyslal malou průzkumnou sondu. Přišlo mi divné, že ostatní učivo zvládá relativně bez problémů a jenom drakonština jí činí potíže. To přece nemá logiku.“

„A co jsi zjistil?“

„Že z hloubi duše nesnáší dračí řeč. Je jí protivná, připadá jí nemelodická až odporná.“

„Tak proč se proboha hlásila na zdejší školu?“

„Ona sama si nejspíš svůj podivný handicap ani neuvědomuje. Pokud bych její psychický blok odstranil, měly by její potíže s drakonštinou rychle ustoupit.“

„Jsi si jistý?“

„Na devadesát procent. Rád bych jí pomohl.“

„Jsem pro. Můžeme během příštích lekcí nenápadně spolupracovat. Já budu vyučovat a ty zatím můžeš vyzkoušet, jestli tvá terapie zabere.“

Než ulehli, přišly ještě na přetřes první zážitky v pastecké škole.

Ráno jim Azuela představila první uchazečku o místo kuchařky, která během dne předvede, co umí. Druhá uchazečka bude za stejným účelem

pozvána zítra a potom se slečna Lída rozhodne, která z nich tady bude letos pracovat.

„Něco mi říká, že nás brzo vystěhuje pryč,“ podotkla Hanka tiše směrem ke Svát'ovi.

Do školy jako obvykle vyrazili společně.

Výuka matematiky Hanku deptala do té míry, že na chvíli zavřela oči, aby se jí do myšlenek nepletly výhružné hlášky na pergamenu, a přemýšlela, jak vyřešit problém s bydlením. Možná by se neměli tolik upínat k naději na opuštěný podkrovní byt u neznámého člověka, nýbrž zkusit něco najít vlastními silami. Provizorní ubytování u Lídy není možné prodlužovat do nekonečna.

„Ale, ale,“ ozval se nad ní přísný hlas. Se zavřenýma očima neměla šanci zpozorovat učitele, jak vstal a přemístil se za její záda.

„Matematika tě nebaví?“ jeho tón byl nepříjemně jízlivý.

„Snažila jsem se o lepší soustředění,“ vyzkoušela na něj svůj nevinný pohled. Bohužel nezabral.

„Musíš se snažit mnohem, mnohem víc,“ pokýval učitel hlavou, „uděluji ti pokutu tři sta tolejrů za špatný přístup k učivu.“

„Tolik?“ vyhrkla Hanka.

„Čtyři sta. Ještě nějaká otázka?“

Zavřela pusou, ztěžka polkla a obrátila se k pergamenu, kde několik vykřičníků zdobilo větu: Okamžitě začni pracovat!!! Možná by příště bylo lepší, kdyby na matematiku vůbec nedorazila, napadlo ji, ale už se neodvážila zavřít oči a věnovat myšlenky něčemu jinému než sčítání a odčítání. Na konci dvouhodinovky se cítila jako vyždímaný hadr na podlahu. A to je tu teprve druhý den! Ještě že drakonština je pro ni víc příjemným

odpočinkem než učením.

Na odpolední magickou rovnováhu vyrazila hned po obědě s Lídou a s její starší kamarádkou Naomi. Podivila se, že jako začátečník má výuku na stejném místě a společně s nimi.

„Profesor žáky vnímá jednotlivě a je schopen učit všechny úrovně magické rovnováhy najednou,“ vysvětlovala Naomi, „však uvidíš sama.“

A opravdu. Skoro třicet studentů se sešlo v místech s kamennými placáky na sezení. U každého místa byl připravený mléčně zbarvený skleněný válec. Nejdřív se profesor Tahartan věnoval nejzkušenějším a zadal jim samostatné úkoly. Nakonec se dostalo i na nováčky. Svolal si je do houfu.

„Cítíte zdejší magické výkyvy?“ zeptal se jich.

Hance se zdálo, že je tu podzemní magické prostředí podobné jako v okolí rezervace Magický les. Možná nepatrně slabší. Použití kouzel bude vyžadovat značnou obezřetnost.

„Zatím po vás chci jen jedno jediné. Uvnitř každého válce létá deset motýlků. Magické výkyvy a výrony je zabíjejí. Pokuste se uvnitř válce udržet co největší klid a po dobu výuky ztratit co nejméně motýlků. Až dokážete udržet při životě všech deset, dostanete další úkol. Nějaké otázky?“

„Jak to máme udělat? Jakým způsobem se dá ovlivnit magická nerovnováha?“ zeptala se jedna z nových spolužaček.

„Jednoduše. Při přebytku magii odčerpáváš, při nedostatku doplňuješ. Jde jen o to správně vycítit přiměřenou hladinu energie.“

Dívka vzdychla a jak Hanka postřehla, do deseti minut neměla ve svém válci ani jednoho motýlka. I Hanka přišla o dva motýlky, než objevila správnou hladinu magie, kterou je nutné v prostoru válce udržovat. Jakmile ji stabilizovala, bylo snadné motýlky ohlídat. Záhy profesor zjistil, že

lelkuje a zajímá se o ostatní. Přišel ji zkontrolovat. Začal se vyptávat, jestli už někde studovala a na konci rozhovoru jí do rukou vložil dva magické kamínky. Prikázal, aby je naplnila oba stejným množstvím magie. Když se profesor otočil a šel k dalšímu studentovi, zjistila Hanka, že jde o poněkud záludný úkol. Jeden z kamínků magii skoro nasával jako houba, druhý ji naopak odpuzoval. Přitom stále musela dohlížet i na válec s motýlky. Bavilo ji hledat způsob, jak splnit zadání. Rozhodně stokrát víc než matematika.

„Dobrá práce,“ ohodnotil její výkon profesor, jakmile mu předala oba kamínky a válec s osmi motýlky.

Lída si stranou od ostatních zaujatě šuškala s Naomi. Hanka se rozhodla je nerušit. Postávala opodál, až nakonec odcházela z louky jako předposlední. Docela ji překvapilo, že jí Lída neutekla a solidárně přinutila Azuelu počkat, až dorazí i ona.

Hančiny plány pátrat po jiném ubytování vzaly rychle za své, když ji Lída požádala, aby jí pomohla tajně zmizet z domu a dostat se večer k Naomi.

„Jestli nás přistihne Azuela, podřízne mě jako kuře a tebe bude přivazovat řetězem.“

„Svát'a se mi zaručil, že ji pohlídá, ale jen tehdy, budu-li souhlasit s tvým doprovodem.“

„Kamarád každým coulem,“ nezbylo Hance než přikývnout, „jen se s ním ještě musím domluvit na podrobnostech.“

Hance divoký mejdan u Naomi málem vyrazil dech. Azuela by se zbláznila, kdyby viděla, kam jejich svěřenku propašovala. Tanec, likéry, magické kouře, podezřelé bonbóny, to všechno vybudilo přítomné k nejvyšší aktivitě. Uvolnili se a řádili jak utržení od řetězu. Hanka nabízenou pálenku pouze olízla a zbylý obsah sklenice nenápadně lila do nádoby s ovocným salátem. Předstírala nevolnost, aby se vyhnula smrdutým nádobkám s kouřem a ještě podezřelejším zákuskům. Drobné magické zásahy použila i

proti klukům, co na ni a na Lídu příliš dotírali. Upřímně si oddechla, jakmile křepčící postavy začaly odpadat a usínat. Popadla Lídu a vlekla ji k domovu. Naštěstí na ulici nepotkaly nikoho zvědavého a stačilo krátce zkontaktovat Svát'u, aby přiběhl a pustil je zahradní brankou domů. Společnými silami se jim podařilo Lídu uložit, aniž by vyburcovali Azuelu.

„Čím to smrdíš?“ divil se šeptem Svát'a, když se plížili ke svému pokoji.

„Ani se neptej,“ mávla rukou, aby magicky svůj oděv vyčistila.

„Doufám, že mě ráno někdo vzbudí,“ zívla naposledy Hanka a usnula, sotva dopadla do postele.

Ráno si vzpomněla, že ještě musí zaplatit pokutu ze včerejška a začala shánět peníze. Byla se zeptat i u Lídy, zda může platit ve škole přímo drahými kameny.

„Cože?! Tys tu pokutu včera nezaplatila?!“ zděsila se dívka. „Nejsi padlá na hlavu? Dneska se ti pěkně prodraží! To snad není pravda...“

„Stejně jsem včera s sebou tolik peněz neměla,“ pokrčila rameny Hanka.

„Tak jsi mohla něco kváknout, půjčila bych ti,“ směnila jí Lída několik drahých kamenů za peníze, „a skoč ji zaplatit hned po drakonštině. Jinak budeš odpoledne tvrdnout ve frontě.“

Hanka dala na její radu a místo oběda se ihned rozběhla do malovaného sálu, aby zaplatila šest set tolejrů za svou nepozornost v matematice. Z velkých dveří se právě šoural ven malý uplakaný kluk a dovnitř vcházel vysoký černovlasý puberták. Podíval se na uslzeného mrňouse, ušklíbl se a kývl na něj: „Nebreč, kámo, todle kázání uslyšíš za svou školní kariéru ještě mockrát. Vo nic nejde.“

Pak zmizel uvnitř. Hanka nervózně přešlapovala a do fronty za ni se postupně zařadili další dva žáci. Konečně se dveře otevřely a vycházející černovlasý mladík jí teatrálním gestem pokynul, aby ráčila vstoupit.

A sakra, řekla si v duchu, když uviděla, že pokuty vybírá postarší růžový drak, který ji měl dnes odpoledne učit odhalování skrytých vlastností. Zdvořile pozdravila a natáhla ruku s penězi.

„Jsi tu poprvé?“ zeptal se drak. Mluvil lidskou řečí mimořádně dobře a srozumitelně. Dokonce mu bylo rozumět ještě lépe než Plamovi, a to už bylo co říct.

„Ano.“

„Dotkni se hodinkami koule,“ kývl drak směrem ke křišťálové kouli na speciálním podstavci. Hanka nikdy tak veliký kulatý křišťál neviděla. Nebyl průzračný, spíš jen průsvitný, mléčně zakalený s množstvím drobných nečistot. Opatrně se ho dotkla hodinkami. Křišťál zprůhledněl a objevil se v něm profesor Teuklin.

„Čtyři sta tolejrů pokuty za úmyslné narušení vyučovacích metod,“ prohlásil a pak své prohlášení ještě jednou zopakoval.

„Ale, ale,“ podíval se na ni káravě drak, „školní rok sotva začal a ty jako nováček máš tolik drzosti, abys rozčílila profesora Teuklina? Hloupý nápad! Matematika je opravdu velice potřebná znalost a naši žáci se obvykle všude chlubí, jak jsou dobří. Ale musí se v hodinách snažit. Doufám, že se v tomto předmětu hodně polepšíš.“

Hanka odložila peníze na stolek u zdi, uklonila se a chtěla zmizet. Drak ji však zarazil.

„To ještě není všechno, co spolu máme projednat.“

„O žádné další pokutě nic nevím,“ prohlásila s mírnou nejistotou Hanka. Jeden v téhle škole nikdy neví, co kdy kde provedl špatně...

„Nejde o pokuty,“ odpověděl jí tentokrát drakovsky, „mám o tobě hlášku od paní profesorky Kostěné.“

Pokynul Hance, aby se znovu dotkla kříšťálu hodinkami.

„Doporučuji Hanu Vronovou k přerazení do vyššího ročníku,“ promluvil obraz učitelky drakonštiny uvnitř průsvitného kamene.

„Co ty na to?“ zeptal se drak. „Cítíš se na přestup mezi pokročilé?“

„Promiňte, drago profesore, já nevím. Ještě jsem se ve zdejší škole ani nestačila rozkoukat,“ odpovídala rovněž drakonštinou.

„Než jsi přišla k nám, měla jsi možnost mluvit přímo s drakem?“

„Ano, drago profesore, v Santareně jsme měli možnost trochu poznat nejen draky, ale i sirény a jednorožce. Také jsem jednou byla na dračím festivalu.“

„Výborně. Ještě týden strávíš u paní profesorky Kostěné a v následujícím přejdeš mezi pokročilé. Nyní můžeš odejít. A pošli mi sem dalšího.“

Hanka si oddechla a vyrazila k východu. Vlastně audience nebyla tak hrozná, jak čekala.

Svát'u našla v hale. Znovu si s velkým zaujetím prohlížel zdejší malby.

„Tak co, poprava za nedostatky v matematice se nekonala?“ dobíral si ji s úsměvem.

„Náhodou jsem si docela příjemně pokecala s drago profesorem Terignavanem. Za chvíli ho poznáš sám.“

„To je drak, co o něm Lída tvrdí, jak je hodný a nikdy nikoho nevyhazuje od zkoušek?“

„Divná povaha na jedince jeho druhu, že?“

„Víš, co? Radši si pospěš se svačinou, ať na první hodinu nepřijdeme pozdě.“

Ani Hanka nechtěla riskovat hned po zaplacení pokuty další prohřešek. Zhltnula poslední sousto a za pomoci stolku hupsli do neznáma na vyučovací hodinu, kde měli odhalovat skryté magické vlastnosti.

Ocitli se u kruhové věže, která byla jen o málo menší, než ta s malovaným přízemím. Vstoupili dovnitř a překvapeně se rozhlíželi. Strop byl dostatečně vysoký na to, aby umožnil drakovi pohodlně stát vedle svých žáků. Kolem stěn se táhlo neuvěřitelné množství polic, skříněk a závěsů. Kupodivu zde čekalo jen sedm studentů nejrůznějšího věku. S nimi jich bylo dohromady devět.

Hanka pocítila zavlnění brány a uvnitř věže se zhmotnil drak. Všichni přítomní couvli blíž ke stěně, aby profesorovi udělali místo. Terignavan zakouzllil a uprostřed haly se objevil kulatý stůl s devíti židlemi. Na stole se zhmotnil větší oblázek.

„Milí studenti, vaším dnešním úkolem bude prozkoumat co nejpodrobněji tento oblázek. Jedná se o magický kamínek. Má ale navíc jednu zajímavou skrytou vlastnost. Můžete se vzájemně radit, zkoušet různé magické testy nebo i diskutovat. Jsem zvědav, zda skrytou vlastnost objevíte. Pokud se vám to nepodaří, nic se neděje. Po uplynutí vyučovací doby najdete před vchodem do budovy přemístovací kruh. Přeji vám mnoho zdaru.“

Vzápětí se drak vypařil pryč.

„Tohle je nejskvělejší vyučovací kurz, jaký existuje,“ slastně se protáhl nejstarší spolužák.

„Ty jsi tu skrytou vlastnost objevil tak rychle?“ zeptal se obdivně Svát'a.

„Co blázníš, kámo? Odhalování je přece největší ulejšárna z celých školy. Tady nemusíš absolutně nic dělat a stejně na konci roku dostaneš zapsanou zkoušku.“

Mladík vytáhl svačinu, rozložil si ji na kulatý stůl a pustil se vesele do

jídla. I ostatní se chystali bavit po svém. Jedna holka začala se svými kamarády mastit karty a zbylí dva žáci si na stole rozložili nějaké plány a tiše se nad nimi dohadovali. O magický oblázek se nikdo nestaral.

„A nejde jen o zbytečnou ztrátu času?“ nechápal Svát'a.

„Hele, mladej, každej si tady dělá, co chce. Tak nerejpej a věnuj se svým záležitostem.“

„Já nevím jak vy, ale mě ten kámen zajímá,“ zakabonil se Svát'a a pokusil se doličný předmět přitáhnout blíž k sobě.

„Sakra, ten je těžkej,“ posunul ho sotva o centimetr. Hanka se natáhla a společnými silami ho s velkým funěním dostrkali po desce stolu do své blízkosti.

„Čím to je?“ prohlédla si ho Hanka magickým zrakem.

„Na svou váhu by měl být ve skutečnosti mnohem větší,“ zaťukal na něj Svát'a nehtem.

„Jako by byla jeho velikost magicky zahuštěná, takže vypadá menší, ale váhu si zachoval,“ přikývla dívka.

V prostoru stolní desky se modře zajiskřilo, kámen zmizel a místo něj se uprostřed stolu objevil další valoun. Tentokrát spíš balvan.

„Co to bylo?“ zarazila se Hanka.

„No, co by?“ zasmál se jejich spolužák s plnou pusou. „Splnili jste úkol, takže se na stole objevil další zkoumaný objekt. Můžete pokračovat.“

Dívka s nelibostí pozorovala drobkou, kterými před sebou popraskal stůl. Potom obrátila pozornost k šutru.

„S tímhle zřejmě nepohneme,“ dloubla do něj prstem. Překvapeně povytáhla obočí, když se šoupl o pár milimetrů. Natáhla se a sama bez

pomoci sunula balvan blíž ke Svát'ovi.

„No tohle,“ podíval se na něj blíž a zkusmo ho nadzdvihl, „není to náhodou opačná varianta? Není porézní, pravděpodobně ho někdo jenom magicky zvětšil...“

Blik. Balvan zmizel a uprostřed stolu čekal další oblázek.

„Začínáme hodně primitivními vlastnostmi,“ podotkl Svát'a a tentokrát se pro oblázek natáhl on.

„Tak co?“ kývla na něj Hanka poté, co si ho chvíli prohlížel.

„Vypadá jako obvyklý magický kámen, kam si můžeš ukládat magii. Nic zvláštního na něm nevidím.“

„Ukaž,“ vzala mu ho z ruky, ale ani ona nemohla přijít na nic dalšího. Protože však kámen nezmizel, bylo jasné, že neodhalili všechno. Cvičně se do něj pokusila uložit trochu magie. V ten okamžik ji osvítilo poznání.

„Je vrstvený.“

„Jak vrstvený?“

„Pokud ho celý naplníš magií, přesune ji do záložní vrstvy a je připraven přijmout další várku magie.“

„Půjč mi ho,“ dožadoval se Svát'a a zahloubal se nad ním. „No jo, má tři záložní vrstvy.“

„Ukažte, ať se na něj taky podívám,“ natáhl ruku upatlanou od jídla jejich spolužák. Svát'a mu kámen neochotně podával, když Hanka prohlásila: „Já si myslím, že ty vrstvy má čtyři.“

Blik – a kámen byl pryč.

„Zatraceně! Chtěl jsem se na něj podívat,“ rozčílil se kluk.

„Nejdřív si utři ruce, ať kameny neupatláš,“ sebrala Hanka další oblázek ze stolu dřív, než se ho stihl zmocnit on.

„Hm, taky magický kámen na ukládání magie,“ konstatovala po krátké prohlídce, než ho podala Svát'ovi, „jenže nějaký slabší.“

Její kamarád podržel oblázek v dlaních a začal se usmívat: „Já už možná vím. Chce se ještě někdo podívat, než řeknu svůj názor nahlas?“

Spolužák si kámen prohlédl, ale jen bezradně pokrčil rameny. Hanka ho znovu uchopila a zamyslela se: „Působí nesourodě. Jako by někdo do sebe spasoval dva různé kameny...“

„Jsi blízko,“ usmíval se Svát'a, „akorát, že to nejsou dva kameny. Uvnitř kamene je dřevo, takže magii uchovává pouze vrchní krystalická slupka. Proto se ti zdál slabší.“

Blik – a na stole se zjevil další kámen, tentokrát ve tvaru kostky. Hanka postřehla, jak se i ostatní spolužáci začínají zajímat o dění u stolu.

„Zdá se být dutá,“ podotkla dívka, co dosud s ostatními mastila karty.

„Třeba je možné ji otevřít,“ vzal jí kostku z ruky další z karbaníků.

„Ba ne, ta nebude otvírací,“ usoudil další.

„Bude otvírací,“ ujistila je Hanka, která svým magickým zrakem postřehla linii, kde byl kámen přerušen. Najednou začala záhada zajímat všechny přítomné a kámen koloval z ruky do ruky. Každý se ho snažil otevřít, jenže nikdo neuspěl. Nakonec předmět doputoval přes Svát'u až do Hančiných rukou. Vyzkoušela různé taktiky a kouzlíčka, ale marně.

„To jsem blázen,“ obracela kostku v dlaních, „jestli ono není víko spojeno s nějakým heslem...“

„Myslíš jako,“ ušklíbl se Svát'a, „milá krychličko, otevři se...“

Klap. Kostka se rozpadla na tři části.

„Jak jsi věděl, co máš říct?“ divili se ostatní, zatímco Hanka rozložila uvolněné díly a zprostředka kostky vyndala menší kostičku. Opět ji nechala kolovat. Každý vyzkoušel několik průpovědek, ale žádná nezabrala. Svát'a tentokrát žádné slovní obraty nazkoušel, jen mlčky přehazoval kámen mezi dlaněmi.

„Zdá se mi nepřírozeně studená. Co kdybych ji zkusil maličko zahřát...“

Ozvalo se tlumené puf a kostka začala syčet a prskat. Než stihli přihlížející něco udělat, ztichla. Hanka ucítila příjemně osvěžující pocit a příliv energie. To, co kostka skrývala, rozhodně nebylo nepříjemné ani nebezpečné, kdyby však člověk v budoucnu zkoumal něco neznámého, mohla by velice podobně fungovat i past se smrtícím překvapením.

Na stole ležel další oblázek. Tentokrát už byla opatrnější a nejdřív ho omrkla magickým zrakem.

„Nešahejte na něj,“ upozornila spolužáky rychle, ale ne dost rychle. Jeden z chlapců už se kamene zmocnil.

„Co se ti nezdá?“ otočil se k ní Svát'a.

„Má nepatrný růžový odlesk. Než kámen vezmete do ruky, zabezpečte se proti ovlivnění a mámení.“

Kluk, který uchopil kámen do ruky jako první, ho rozzářeně ukazoval ostatním: „Vidíte to? Valoun zlata. Nejryzejší zlato!“

„Vezměte mu ten kámen, nebo se z něj zcvokne.“

Spolužáci měli co dělat, aby postiženého zpacifikovali. Kámen si při potyčce skutálel zpět na stůl, kde se ho ujala Hanka. Dotkla se ho a hned ucukla.

„Sakra, je nějaký agresivní,“ mnula si prst, „snažil se mi vysát magii z mého zabezpečovacího kouzla a vtáhnout mě do svého magického působení.“

Puf. Kámen byl pryč a uprostřed stolu se objevila hromádka průsvitných lístečků, vzdáleně připomínajících rybí šupiny. Pro každého přítomného tu byla jedna. Jakmile si je rozebrali, stůl zmizel.

„Konec hodiny,“ zajásali zkušenější spolužáci, „můžeme jít domů.“

„Počkej! K čemu jsou tyhle šupiny?“

„Vím já? Možná domácí úkol, možná odměna za to, že jsme všechno poznali. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Zkusím se doma zeptat staršího bráchy,“ pokrčil rameny dotázaný a hrnul se ven, kde už na žáky čekal světelný kruh, aby je přenesl k východu.

„Tak co, líbila se ti hodina? Mně moc,“ obrátil se na Hanku Svát'a, když procházeli školní bránou.

„Jo, byla bezva,“ přikývla, ale vzápětí zmlkla, protože na ně před školou čekal Herman. S sebou měl obrovský koš na létací plošině.

*****

Opelichaný pacient

„Jejda, snad už nás Azuela nevystěhovala,“ sondovala Hanka místo pozdravu.

„Žádné strachy, to by si bez souhlasu naší mladé paní nedovolila. V tom koši vezu večeři. Pan Herbichlos si potrpí na dobré jídlo. Víte, on sám moc vařit neumí.“

„Herbichlos? Stejně jméno má jeden z profesorů u nás ve škole,“ vykulil oči Svát'a.

„No jo, to ano,“ přikyvoval Herman, „copak já se vám o tom nezmínil? Je ve škole zároveň profesorem i hlavním knihovníkem.“

Netrpělivě jim pokynul, aby si naskočili. Popojeli však jen malý kousek do boční ulice se starými domy, hojně porostlými mechem a lišejníkem. Stavby zde byly bytelné a i přes své stáří působily zachovale. Zabrzdil před domem, který měl klepadlo ve tvaru spoutané sirény.

Herman zabušil a otevřít jim přišel starší muž. Jak je vedl do domu, Hanku zaujala jeho postava. Působila nesouměrně. Pravé rameno držel výš a možná měl levou ruku o něco kratší než pravou. Tím pádem i hlavu nosil částečně nakloněnou. Lehce prošedivělé vlasy mu trčely do všech stran a nosil bradku a knír. Kdyby nebylo onoho podivného vychýlení v ramenou, vyhlížel by nadmíru důstojně.

Dovedl je do prostorné obytné místnosti. Na první pohled působila dojmem obrovské knihovny. Nicméně tu stál i velký jídelní stůl, momentálně uklizený, s pěti židlemi. Povrch stolu vypadal značně opotřebovaně, četné černé fleky už se asi nedaly vyčistit. Nebo se jejich odstraněním majitel nezabýval.

Herman se Svát'ou odnesli koš vedle do kuchyně. Mezitím Hanka jako první musela čelit zkoumavému pohledu jejich hostitele. Muž ji pozoroval se zájmem, který pocit'ovala spíš jako nepřátelský než vlídný. Podobně se na ni obvykle díval i Pohromak. Nebyla si jistá, zda má sklopit zrak nebo mu oplácet stejnou mincí. Rozhodla se pro druhou variantu a prohlížela si muže s neskrývaným zaujetím.

„Posad' se,“ vybídl ji. Vzápětí se dostavili Herman se Svát'ou, aby

naservírovali jídlo. Herbichlos hleděl na lahůdky poskládané na stole mnohem vlídněji než na hosty. I Hance se začaly sbíhat sliny.

„Nechte si chutnat,“ přistrčil k nim Herman prázdné talířky, aby si každý nabral podle své chuti, a sám jim šel příkladem. Ani Hanka nezaváhala a vybrala si. Podobně jako Svát' a dávala i ona přednost lehce kořeněné grilované zelenině před karoplackami a tuhým sušeným masem. Knihovník na rozdíl od nich zelenině příliš neholdoval, zato maso v něm mizelo úctyhodnou rychlostí.

Když zahnali hlad, Herman ještě z kuchyně přinesl ták se sladkými drobnostmi, jako ovoce v cukru a lívanečky s marmeládou.

Vystrojil jim skoro královskou hostinu, alespoň na zdejší poměry, což Hanka se Svát'ou zatím nedokázali ocenit, neboť i strava u Lídy nesla znaky luxusu. Momentálně ještě netušili, s jakými potížemi se při samostatném stravování budou v Pasteku potýkat.

„Milý příteli,“ obrátil se knihovník na Hermana, „opět jsi mě nadmíru potěšil. Karoplacky podle receptu tvé ženy jsou bezkonkurenčně nejlepší.“

„Tvá chvála ji potěší,“ usmál se Herman, „pár jsem ti jich přinesl do zásoby. Najdeš je v kuchyni na pultě.“

„Milá pozornost. Děkuji. Zmínil ses, že tady mladí by potřebovali ubytování. Nemohu ti dost dobře odmítnout tuto drobnou laskavost, zvláště když se můj vnuk vyjádřil, že ho do Pasteku letos nedostanu ani dračí eskortou. Jsem ochoten jim podkrovní byt na rok zapůjčit. Ale něco za něco. Ty mě každičkový měsíc poctíš podobnou návštěvou jako dnes. Pokud souhlasíš, nechám je u sebe bydlet zdarma. Co ty na to, příteli? Jsi pro?“

„To je od tebe, Herbichle, nadmíru velkorysé. Budu se na naše společné večere opravdu těšit,“ nadšeně souhlasil Herman.

Hanka se Svát'ou však jeho nadšení nesdíleli. Trochu jim vadilo, že za ně platí někdo, koho ani pořádně neznají. Vyléčení jednoho boláku jim

nepřipadalo jako adekvátní protislužba.

Herman, jako by četl jejich myšlenky, se vzápětí obrátil k nim: „Nebojte se, nejste mi ničím zavázáni, naše návštěvy by se uskutečnily, i kdybyste tu nebyli. Jsme totiž s knihovníkem dobří přátelé a rádi se vzájemně popichujeme.“

Z Herbichlovy tváře se ovšem nedala vyčíst ani stopa po humoru. Pouze fakt, že Hermanovo tvrzení nekomentoval ani nepopřel, mohl naznačit jeho tichý souhlas.

„Tak co, neukážeš jim konečně Avisira?“ otočil se Herman na knihovníka.

„Proč ne. Ale musím vás varovat. Před cizími lidmi bývá pěkně uječený a navíc patří do skupiny spiripyrů. Dávejte si na něj pozor, ať nepřijdete k nějaké nepříjemné spálenině.“

Spiripyrů? Hanka si nemohla vzpomenout, zda o nich někdy něco slyšela. Jestli je brali ve škole, rozhodně v její paměti nic neuvízlo. Knihovník odešel do sousední místnosti a vrátil se s těžkým stojanem, ve kterém byl ukotven rozvětvený samorost. Na něm sedělo cosi tmavého, neuvěřitelně opelichaného, jen tu a tam z kůže trčely pozůstatky čehosi, co kdysi mohlo být peřím. Dlouhý zobák s výraznými nozdrami byl skoro černý, stejně jako nohy, opatřené nebezpečně vyhlížejícími drápy. Rovněž tělíčko vypadalo hrozně – strupatá šedá kůže se zbytky opeření. Ani se nedalo poznat, jakou mělo peří původně barvu. Když pták poroztáhl křídla, byl na něj ještě horší pohled. Aby dovršil nepříznivý dojem, otočil hlavu k hostům a začal zuřivě skřehotat. Knihovník měl pravdu, příšerně to rvalo uši.

„Nech už toho, ty jeden potrhlej ptáku,“ zacpala si uši Hanka. V tom rámusu ji rozhodně nemohl nikdo slyšet, takže ji nadmíru překvapilo, když se ozvala odpověď.

„Trrhni si protézou, přivandrovalče.“

Chtěla něco odseknout nahlas, ale včas se zarazila, neboť jí došlo, že pták odpověděl pomocí dračí komunikace. Zapátrala po jeho osobnosti, aby si ho dokázala zapamatovat. Hledala komunikační krystal, jenomže našla jen jakýsi nestálý ježatý útvar, ve kterém červeně pulzovala rotující spirála.

„Co na nás ječíš? My jsme tu kvůli tomu, abychom ti pomohli!“ houkla na něj v duchu a rychle zkontaktovala i Svát'u, aby si i on poslechl vzájemnou výměnu názorů. Pták ztichl, ale jen navenek. Jako by kouzlem přenesl nepříjemný tón do roviny psychické komunikace. A v ní si nikdo uši zacpat nedokázal.

„Ccc. Párek nevyučených pozemních krys!“

„Pozemních?! Však ty toho teď taky moc nenalítáš,“ oplatila ptákovi stejně nevlídnou mincí, „ale možná ti vyhovuje trčet na bidýlku a hrubě pokřikovat na hosty.“

„Nejlepší kouzelníci mi nedokázali pomoci. Co asi zmůžete vy dva?“ Nepříjemný podprahový zvuk se pomaličku vytrácel.

„Jsme dobří. Dovol nám vyzkoušet, co umíme,“ naléhala Hanka.

Pták několikrát přešlápl na svém samorostu a Herbichlos se střídavě díval na něj a na dívku. Ta jak byla v ráži, si jeho zájmu ani nevšimla.

„A nechceš nám napovědět, co ti schází?“ využil Svát'a Hančino psychické propojení, aby zkusil z ptáka vymámit odpověď.

„Copak bych vypadal jako voškubaný kuře, kdybych to věděl?!“ odsekl nenaladěně spiripyr.

„A jak bys měl správně vypadat?“ odvážila se zeptat Hanka.

Pták do jejich myslí promítl obraz nádherného opeřence s modře duhovým peřím a do ruda vybarveným zobákem.

„Páni,“ vydechli Svát'a i Hanka nahlas v užaslém souzvuku.

„No,“ potřásl hlavou Herman, „asi by potřeboval nějakou speciální výživu pro růst peří.“

Pták na sluhu zlostně zasyčel a zároveň dračí komunikací sdělil Hance a Svát'ovi: „Opovažte se mi cpát do žrádla léčivé hnusoty, nebo mě natírat nějakým fujtajblem!“ Pak si odfrkl a těsně vedle Svát'ovy ruky dopadl ohnivý plivanec. Na stole se vytvořil další černý flek.

„Podívej, Avisire, uděláme, co bude v našich silách, abychom ti pomohli,“ zvedla se Hanka a přistoupila blíž k ptákovi, „doufám, že s námi budeš spolupracovat.“ Dávala dobrý pozor na jeho nozdry, aby ji neožehl svým případným kýchnutím. Ale pták se k ní jen nezdvořile otočil zády a nejspíš už nemínil komunikovat vůbec.

„Musí si na vás nejdřív trochu zvyknout,“ pokýval hlavou Herbichlos, „na to, že jste pro něj úplně cizí, se vlastně zklidnil až neuvěřitelně brzo. Považuji za dobré znamení, že vás neporanil. Jestli chcete, můžete se nastěhovat už dnes večer.“

„Mockrát děkujeme,“ poctil ho Svát'a svým nevinným zářivým úsměvem a vůbec mu nevadilo, že nesklidil sebemenší vlídnou odezvu.

„Pojďte, ukážu vám, kde budete bydlet,“ zvedl se knihovník a všichni ho beze slova následovali. Vyndal cosi ze skříňky v chodbě a vedl je ven před barák. Kolem něj zabočili do úzké uličky mezi domy a vystoupali po kamenných ošlapaných schodech až do úrovně dalšího podlaží na malou terasu. Ocitli se jakoby za barákem u bytelných dveří v obloukovém zděném vchodu. Herbichlos podal Svát'ovi kovový disk, který se stěží vešel do dlaně. Na obvodu disku bylo pět prohlubenin na prsty. Svát'a si podle nich předmět natočil v ruce a tázavé pohlédl na knihovníka.

„Trochu ho stiskni a pak ještě jednou silněji,“ napověděl mu muž.

Hanka málem nadskočila, když z disku vystřelily do všech stran podivně

tvarované hroty. Po druhém stisknutí zase zajely zpět.

„A teď ty,“ podal podivný předmět Hance. Vyzkoušela ho podobně jako Svát'a a vrátila ho knihovníkovi. Provedl totéž a poté předmět zasunul do reliéfu dveří. Při dalším stisknutí se ozvalo mohutné klapání a rachocení. Dveře se před nimi otevřely a disk na nich zůstal přichycený jako součást reliéfu.

„Tohle je trojpaměťový zámek,“ začal vysvětlovat Herbichlos, „což znamená, že pozná tři poslední lidi, kteří ho měli před vložením do dveří v ruce. Díky němu nyní můžeme tento byt otevřít jen já a vy dva. Zámek nechte na dveřích, po stisknutí vám je otevře a po zaklapnutí zase sám zamkne. Vyzkoušejte si, zda funguje.“

„Zajímavé zabezpečení,“ otevřela Hanka dveře a potom se odvrátila, když se zevnitř vyvalil pach zatuchliny.

„Bude si muset vyvětrat,“ podotkl Herman, který zatím jen zvědavě přihlížel za jejich zády.

„Jestli uvnitř narazíte na nějaké krámy, vyhod'te je nebo naházejte do komory. Od teďka je podkrovní byt na celý školní rok váš.“

Potom už knihovník jen poděkoval Hermanovi za večeri a zmizel.

Všichni tři vešli dovnitř, aby se rozhlédli. Uvítalo je neuvěřitelné množství prachu, špíny a pavučin. Hanka podepřela dvě střešní sklápěcí okna, aby dovnitř mohl proudit čerstvý vzduch.

„Tenhle nepořádek ručně uklízet nebudu,“ zamračila se.

„A co santarenské zásady? Nezneužívej magii na práci, kterou zvládneš i bez ní,“ rejpnul si Svát'a. Tím si ovšem naběhl.

„No, když myslíš, najdeme kýbl, vodu, mýdlo a můžeš se do té špíny hned pustit,“ obdařila ho rozpustilým ušklíbnutím.

„Hm... no... možná máš pravdu. Santarena je daleko,“ máznul prstem do prachu na stole a znechuceně si špinavý ukazováček utřel o kalhoty.

Hanka mezitím prošla celé podkroví.

„Jé, hele, koupelna s parádní kádí, to je bezva, dokonce v ní teče voda. Záchod ujde. A malá ložnice s výhledem na nebe. Zabírám si ji! A něco jako knihovna, dokonce s postelí! Tu si můžeš vzít ty,“ povykovala nahlas. Svát'a se omluvně podíval na Hermana a pokrčil rameny. No jo, co může člověk čekat od ženské? Dokud neprošmejdí každý kout, nebude spokojená.

„Hele, neviděls tu někde něco, na čem by se dalo vařit?“ vrátila se Hanka do první místnosti.

Herman přistoupil ke krbu a ukázal na velký kámen s plošinou nahoře: „Jste v bytě kouzelníka. Stačí magicky rozpálit tenhle balvan a můžete si maso opékat přímo na něm. Podobně se dá uvařit i polévka nebo čaj. Prohlédněte skříňky, třeba tu nechal nějaké nádobí. Kdyby ne, půjčím vám něco svého.“

Objevili nejen talíře a příbory, ale i hrnce, pánev a konvici.

„Být vámi, nechám stěhování až na ráno. V nejhorším se vyspíte u nás na podlaze v kuchyni. Po snídani vám sem dopravím zavazadla a ve dne mnohem líp uvidíte na zdejší úklid,“ navrhl Herman. Oba mladí se po sobě podívali a přikývli. Na to, aby se zabydleli, budou mít celou sobotu a neděli, což by mělo bohatě stačit.

Když dorazili domů, zaslechli shora poslední úryvky z hádky Lídy a Azuely.

„...ne, ne, ne! Copak nevíš, co tohle slovíčko znamená? Prostě ne!“

„Zítra dopoledne dorazí nová kuchařka a její pokoj musí být do té doby volný a uklizený. Kromě toho jsem těm tvým kamarádům s holým zadkem domluvila podmínky, o kterých by se jim ani nesnilo.“

„Ty vůbec nemáš ponětí, jak se v téhle koleji bydlí! Kamarádi mi o ní vyprávěli. Nemají se kde učit, do postele se smí až po společném večerním nástupu a kontrole úkolů, jídlo je předražené a hnusné. Takové ubytování pro ně nepadá v úvahu! Najdi jim něco lepšího.“

„Nic lepšího momentálně v Pasteku neexistuje.“

„Tak zůstanou u nás!“

„Ani náhodou! To...“ Azuela se zarazila, protože si uvědomila, že už na chodbě není s Lídou sama. Hance připadalo legrační, jak rozzuřeně se tváří. Dělal, jako by si ničeho nevšimla a zvolna došla po schodech nahoru, následována svým kamarádem.

„Ahoj, Lído,“ hrnul se k zamračené blondýnce Svát'a, jako by ani on vůbec nic nezaslechl, „představ si, že jsme našli skvělý byt. Zítra ráno se stěhujeme.“

Azuela povytáhla obočí a zuřivost se z jejího pohledu částečně vytratila.

„Výborný nápad,“ poklepala bojovnice Svát'ovi na rameno, ušklíbla se směrem k Lídě a otočila se k odchodu. Zaslechli už jen, jak za sebou dole práskla dveřmi.

„A já jsem se tolik snažila, abyste u nás mohli zůstat,“ posmutněla Lída.

„Netrap se. Vždyť za tebou stejně musíme docházet kvůli doučovacím hodinám drakonštiny.“

„No jasně,“ rozzářila se, „myslím, že je budu potřebovat nejmíň třikrát týdně. Jste pro?“

„Jen abys nás brzo neměla plné zuby,“ usmál se Svát'a.

„A kde vlastně bydlíte?“

Pomalou došli do zahrady, kde se usadili a vylíčili Lídě, jak jim Herman

domluvil ubytování. Azuela na ně dohlížela z balkónu a Hanka si uvědomila, proč ji sem vlastně ochránci poslali. Budou-li nyní bydlet jinde, nebude už tak snadné na spolužačku dohlížet. Ačkoliv tady ji vlastně měla na starost Azuela. Ona na ni musí dávat pozor především ve škole. Kdyby se dělo něco podezřelého, snad si toho všimne včas.

Po cestě dovnitř ji vzala Lída za loket a spiklenecky zašeptala: „Ty, Hanko, kdybych zase někdy potřebovala nenápadně vypadnout z domova, pomůžete mi?“

„Jak asi, když budeme bydlet jinde?“ zamyslela se. Nejdřív chtěla důrazně odmítnout, ale uvědomila si, že podnikavé děvče by hledalo jinou cestu, jak uniknout nežádoucímu dozoru. Bude lepší ji mít pod dohledem. Jenže jak to zařídit? Najednou dostala nápad.

„Už vím, jak si poradíme,“ vzala Lídu kolem ramen, „potřebujeme však Svát'ovu pomoc. Kdybys domluvila, že sem bude Svát'a docházet a pomáhat Hermanovi se zahradou, dala by se uskutečnit podobná akce jako minule.“

„Holka, ty jsi poklad,“ vysloužila si Hanka kamarádké plácnutí po zádech a přes Lídino rameno zahlédla Svát'ův zachmuřený pohled.

Jakmile se ocitli v kuchařčině kamrlíku, ihned to od kamaráda schytala.

„Zbláznila ses? Proč jí slibuješ takové věci?“

„Když jí vyhovíme my, můžeme na ni dohlédnout. Kdyby si své tajné výlety zařídila jinak, kdo se o ni postará? Ať už chceme nebo nechceme, stala se z ní naše kamarádka. Nemůžeme se na ni vykašlat.“ Svát'a vypadal zamyšleně. Nebyl z jejího nápadu nadšený, ale uznal Hančiny argumenty.

Druhý den se za pomoci Hermana a jeho plošiny přestěhovali do nového bytu. Hanka magicky uklidila, zatímco Svát'a urychlil vyvětrání a odstranil pachy. Hned jejich útočiště vypadalo veseleji. Konečně si mohli vybalit. Bylo báječné mít zase pokojík sami pro sebe.

Akorát jim chyběly zásoby jídla. Vyrazili proto na zdejší tržiště. Na Hermanovo doporučení si koupili větší množství zeleninových elvoplackek. Maso se v nabídce téměř nevyskytovalo a navíc těch pár šlachovitých, nevábně vyhlížejících zbytků prodávali neuvěřitelně draho. Raději si dopřáli zeleninu. I tak je nákup přišel na víc peněz, než se jim líbilo. Svát'a sice pošilhával po medových pernicích, ale sladkosti by zruinovaly jejich rozpočet. Hanka dlouho remcala nad cenami koření a úplně vážně se prodejce zeptala, jestli do majoránky nedrtí diamanty. Nakonec zaplatila jen kukuřičnou mouku, trochu soli a kmínu. Smutně se rozhlíželi, avšak nic jedlého za přijatelnou cenu už neobjevili. Dokonce i vajíčka se tu málem vyvažovala zlatem. Čeká je hladový týden. Snad ho vylepší aspoň svačina v rámci doučovacích hodin u Lídy. Jediná klika byla, že je knihovník nechal bydlet zadarmo. Jinak by všechny prostředky vzaly za své ještě před prvními prázdninami na konci listopadu. Hanka z toho zjištění byla rozmrzelá. Asi si bude muset opravdu zapisovat vynaložené finanční prostředky. I kdyby ochránci proplatili jen část nákladů, jednalo by se o slušné peníze.

Odpoledne se ven nevypravili, protože se spustil hustý déšť. Svát'a nahlédl do dvou knih, které si půjčil ve škole, ale brzo je zklamaně odložil. Potom začal zkoumat, co se nachází v knihovně po Herbichlově vnukovi a Hanka se pokusila na horkém kameni vykouzlit něco k snědku. Dušená zelenina s elvoplackami vůbec nebyla špatná. Elvoplacky se podle Hermanova tvrzení dělaly z dužnatých plodů jedné zdejší hojně rostoucí liány. Chuťově nebyly příliš výrazné, ale úspěšně člověka zasytily. Hanka dumala, jak z toho, co nakoupili, sestavit jídelníček na příští týden.

Hodně času jim pak zabralo zkoumání průsvitných šupinek, které dostali v pátek. Zkusili snad všechno, co znali, jenže nedokázali odhadnout, k čemu by mohly sloužit. Neúspěch je rozčiloval. Do střechy vytrvale bubnoval déšť a večer byl jako stvořený na posezení u čaje a vyprávění zážitků z prázdnin. A přesně tímto způsobem ho využili. Dvě mírně odřená křesla byla mnohem příjemnější a pohodlnější než kanape v kumbálu u Lídy. Svát'a odněkud vylovil částečně rozdrobené sušenky a slavnostně je dal do placu. V současných poměrech to od něj byla velká oběť. Hanka si vzala jen jednu pro chuť a ostatní mu solidárně nechala.

Druhý den Svát'a zaběhl k Herbichlovi a vypůjčil si Avisira. Pták okamžitě zabral jednu z židlí, jejíž masivní opěradlo bylo výrazně poškrábané. Vypadalo to, že je na ni zvyklý. Možná si ho sem bral i knihovníkův vnuk.

Zatímco Hanka usedla k papíru, aby sepsala finanční výdaje tohoto týdne, její kamarád si k Avisirovi přisunul druhou židli. Pták poté, co si dorovnal opelichané pozůstatky po peří, uvolněně sklonil hlavu a zavřel oči. Zdálo se, že usnul. Hanka přijala s povděkem, že si odpustil nepříjemné hlasité skřehotání, které museli přetrpět při prvním setkání. Svát'a setrval v hlubokém zamyšlení skoro půl hodiny. Pak se natáhl po hrnku čaje a Hanka se konečně odvážíla zeptat.

„Tak co, přišel jsi na něco?“

„Kdybych se někdy setkal se zdravým spiripyrem, lépe by se mi hledaly nesrovnalosti. Pořád tápu, co je a co není v pořádku. Vnímám u něj určitou magickou nevyváženost. Ve spektru jeho aury je málo červené. Co myslíš? Má normální auru nebo ne? Tělo se zdá dobře živené. Jenomže kvalita peří, to je fakt hrůza. Něco mu musí chybět. Ale co?“

„Není už starý?“

„Podle svalstva na křídlech a podle lesklých dorůstajících drápů bych si tipnul spíš na mladšího jedince nebo střední věk. Včera jsem ve zdejší knihovničce našel o spiripyrech krátký odstavec. Píší tam o neobvyklých magických vlastnostech a kráse jejich peří. Prý se jedná o velmi temperamentní a inteligentní tvory a draci je občas chovají jako domácí mazlíčky. Zkusím se ještě zeptat knihovníka, kde najdu odbornou literaturu, která se o nich rozepisuje podrobněji.“

„Tenhle vypadá docela spokojeně,“ kývla Hanka směrem ke klimbajícímu ptákovu, „až se probere, zkusím se ho na pár věcí zeptat. Třeba nás něco napadne.“

Avisir ale nejevil snahu komunikovat, ani když byl vzhůru. Kdyby Hanka

nezažila ono divoké páteční přivítání, byla by nyní přísahala, že na židli trůní jen obyčejný hloupý pták bez jakékoliv schopnosti se domlouvat. Veškeré její snahy okázale ignoroval. Večer ho tedy vrátili knihovníkovi, aniž se jim podařilo zjistit, co mu chybí.

*****

Šupinková záhada

V pondělí ráno opět hustě pršelo. Hanka se Svát'ou vděčně ocenili, že bydlí od školy co by kamenem dohodil. Sice si uměli kozlem zachovat suché oblečení, ale přesto byla otrava se vláčet někam v dešti. Obzvlášt' Hanka byla nenaladěná při představě jednotvárných hodin u matematického pergamenu.

Vždy se jí neuvěřitelně ulevilo, jakmile je měla za sebou, a mohla se přesunout na hodinu drakonštiny. Tentokrát se značnou dávkou nervozity zamířila do třídy pokročilých. Byla zvědavá, zda tu budou vyučovací metody stejně zajímavé jako u profesorky Kostěné. První pohled ji však velice zklamal. Vkročila do obrovské nevlídné místnosti. Sedátka sice vypadala pohodlně, ale patřila do kategorie opotřebovaných. Skupinka spolužáků byla viditelně starší než ti v předchozí třídě a Hanka mezi nimi zahlédla i pubert'áka, který ji zaujal, když platila svou první pokutu.

Na minutu přesně se do třídy přemístil drak. Ani nepřišel ani nepřiletěl, prostě se jen tak zničehonic zjevil. Vyučoval je stejný drago profesor, jehož měla v pátek odpoledne. Dnes však vypadal Terignavan ještě šedivější a omšelejší než jindy. S bídou rozeznala, že jde o růžového draka. Hanka se ohlédla po spolužácích, ale ti si příchodu dračího profesora sotva všimli.

Drak si udělal pohodlí a začal hovořit. Hanka se uvelebila do jednoho

z volných křesílek a zaposlouchala se. Drakonština byla vcelku srozumitelná a vyprávění zajímavé. Terignavan se zaměřil na historii jednoho dračího rodu na území zelených. Nešlo o přímou konfrontaci mezi draky a lidmi, ale o snahu ovládnout celé dračí území v okolí Drolivých zubů. Zelení draci kombinovali zákeřné nálety, dlouhodobý nátlak, ukázkové souboje mezi nejsilnějšími jedinci a neváhali využít lidi k devastaci krmných stád nepřítelů. Skutečná bitva na život a na smrt se v celém konfliktu objevila jen jednou.

„Chce se někdo na něco zeptat?“ upřelo se na žáky dračí oko poté, co profesor ukončil své vyprávění.

„Co znamená výraz triodor?“ využila Hanka jeho nabídky.

Drak si ji změřil přísným pohledem, ale odpověděl: „Výraz označuje dračí útočnou formaci, při níž je možné chrlit oheň, aniž by některý z útočníků zasáhl svého druha.“

„Děkuji za vysvětlení,“ nebyla si Hanka jistá, jestli se svou otázkou nedopustila nějakého přehmatu. U draků člověk nikdy neví.

Terignavan ze třídy zmizel stejně nečekaně, jako se objevil.

„Nejsi ty náhodou šprtka?“ přitočil se k ní jeden ze starších kluků. „Co je to za pitomej nápad obtěžovat draka otázkami?!“

„No a co? Zajímalo mě to,“ ušklíbla se na něj.

„Neříkej mi, že jsi rozuměla všemu, co blekotal...“

Hanka zaváhala, zda má přiznat svou nadprůměrnou znalost drakonštiny. Rozhodla se zahrát odpověď do autu: „Radši mi, ty chytrolíne, pověz, jak to tady chodí. Terignavan jenom vypráví, nebo občas i vyučuje?“

„Žádný strachy, tady budeš v pohodě. Tenhle drakouš je stejně neškodnej jako papír na utírání zadku. A dycky zachovává svý zvyklosti. Přijde, něco si

tam vepředu mele, a když se nikdo na nic neptá, zase v klidu zmizí. Takže buď tak hodná a neprovokuj ho zbytečnějma otázkama, jo?“

„A co zkoušky?“

„Zkoušky? Zívačka. Přijdeš k němu a máš vystaráno, ať už odpovíš nebo ne. Akorát má nepříjemnej zvyk pokutovat nás za neomluvené absence. Jakmile se osobně dostavíš, je mu ukradený, co během hodiny provozuješ. Můžeš chrnět nebo svačit a nic se ti nestane.“

„To zní dobře,“ zkusila Hanka předstírat nadšení. Vstala, protáhla se a loudavě následovala žáky, kteří už se spokojeně hrnuli ven.

Na dvoře už na ni čekala Lída a Naomi.

„Povídal Svát'a, že ses zapsala na magické a zábavné efekty podobně jako my. Tak čekáme, až ti skončí hodina,“ usmála se Lída.

„Už bychom sebou měly hodit,“ neklidně přešlápla Naomi, „Teuklin má náladu pod psa, tak bych se ráda v jeho iluzorní učebně uklidila někam hodně dozadu. Na místě, které si první den zabereš, budeš muset tvrdnout celej rok.“

„Jak to víš?“ zajímala se Lída.

„Od jedné starší holky z Kruhu. Stejně jako já Teuklina moc nemusela.“

„V tom případě hlasuji pro urychlený přesun,“ přikývla Hanka a všechny tři vyrazily k hale se stolky.

Učebna iluzí se nacházela ve velké kruhové stavbě poblíž skal. Uvnitř vládlo šero a žáci seděli na otočných židličkách bez opěradel. Pohodlí se od nich čekat nedalo. Vedle každé židličky se nacházela zvláštní tyč, sahající až ke stropu haly. Byla úplně hladká a tlustá asi jako lidská ruka.

„K čemu je dobrá?“ divila se Hanka.

„Stabilizátor magie,“ dotkla se tyče Naomi, „omezí působení kouzel a efektů, aby nezasahovaly k sousední sedačce. Můžeme trénovat všichni najednou, aniž by někdo někoho ohrozil.“

Hanka s Lídou se uvelebily v koutě, který zvolila kamarádka, a sledovaly, jak postupně přicházejí další žáci zapsaní na stejný obor.

Před začátkem hodiny byla obsazená skoro všechna sedátka. Profesor Teuklin začal vysvětlovat, co všechno po nich bude chtít. Hanka se během jeho proslovu neskonalé nudila. Sama pro sebe si zkusila omotat tyč světelným pruhem. Měla z vytvořeného efektu radost, ale ani se nestihla pochlubit holkám. Pruh náhle zhasl, a když zdvihla oči, setkaly se se známou nevlídnou tváří.

„Nemám ti náhodou přičarovat větší uši, Hano Vronová?! Jestli ještě jednou uděláš něco jindy nebo jinak, než ti povím, nežádej si mě! Za dnešní nedisciplinovanost ti uděluji pokutu osm set tolejrů. Rozumíš, co se ti snažím naznačit?“

„Ano, pane profesore,“ procedila Hanka mezi zuby a silou mocí se držela, aby neřekla ani slůvko navíc. Muž ji zpražil přísným pohledem a vrátil se dopředu, kde pokračoval ve výkladu. Hanka si vzpomněla, jak po ní ochránci chtěli, aby vystupovala drze až neposlušně. Asi se k nim nedoneslo, jaké tresty pastecká škola vyměřuje. Jinak by ji museli varovat, aby měla v zásobě nejmíň dva dračí poklady. Doporučená strategie poněkud přesahuje její finanční možnosti. Zatracenej Teuklin! Musí být pořád tak protivnej a odměřenej?! Dávala pozor jen na půl ucha, na půl oka, aby ji zase učitel nenachytil na švestkách a byla totálně otrávená, protože se za celou dobu k praktickému kouzlení nedostali.

Před odchodem ze školy Hanka schlíple odešla zaplatit pokutu a ani se jí nechtělo k Lídě na domluvené doučování. Byla vděčná Svát'ovi, že tentokrát převzal aktivitu on. Náladu jí vylepšila až skvělá večeře, na kterou je spolužačka pozvala.

„Odměnu v naturáliích si vážně nechám líbit,“ mlaskal Svát'a a hned po

jídle vyrazil do kuchyně, aby nové Lídině kuchařce složil nejhlubší poklonu.

„Hele, Hanko, nemysli si, že jsem nějaká držgrešle, za ty doučovací hodiny vám pochopitelně normálně zaplatím,“ nahnula se k ní Lída poté, co Svát' a zmizel, „jakou sumu týdně bys považovala za přijatelnou?“

„No, já nevím,“ pokrčila rameny Hanka, zaskočená přímou otázkou.

„Pět tisíc týdně?“

„Cože?“ šokovala Hanku výše nabízené sumy.

„No, já vím, že musíš být fakt dobrá, když tě hned zařadili do pokročilých. A taky je doučování ve třech mnohem příjemnější. Dám vám osm tisíc.“

„Není to moc? Tolik od tebe nemůžeme přijmout.“

„Nesmysl! Nabízím úplně běžnou taxu. Ten, co mě učil vloni, si účtoval sedm tisíc za dvě hodiny. A pořád mi nadával, že jsem pitomá slepice. Vy jste tisíckrát lepší. Je s vámi legrace a učitelka mě dnes dokonce jednou pochválila.“

„Ale stejně... tolik peněz.“

Lída nad sumou ležérně mávla rukou a změnila téma. Hanka překvapeně zjistila, že kromě středy a pátku se ve výběru odpoledních oborů s Lídou shodla. Bude ji mít pod dohledem častěji, než doufala.

Když se se Svát'ou chystali k odchodu, venku se znovu spustil nepříjemný slejvák.

„Počkejte, otevřu vám bránu,“ kývla na ně Azuela a ušetřila jim pěší výlet v dešti, což od ní bylo nečekaně milé.

Na úterek se Hanka ani v nejmenším netěšila. Teorii skrývání a neviditelnosti opět vyučoval Teuklin. Kdyby neměla hodinu společně

s Lídou, raději by uvažovala o změně oboru. Mít ho dvakrát denně nepovažovala za příjemnou vyhlídku. I tentokrát se k nim přidala Naomi. Bohužel nebyly při příchodu na hodinu dost rychlé, takže na ně zbyla místa hned u profesorského vyvýšeného stupínku.

„Kdybych zápočet z tohoto kurzu nepotřebovala k dalšímu studiu, nikdo by mě sem nedostal,“ vrčela Naomi mrzutě.

Profesor, jak bylo zdejším zvykem, se dostavil na minutu přesně a uvítací úvod byl velice stručný. Hned poté přešel přímo k tématu.

„Tento náš kurs, jak už jsme si řekli, se jmenuje Teorie skrývání a neviditelnosti. Zde ve škole půjde opravdu jen o teorii a drobné ukázky. Jako domácí úkoly ale budete provádět menší magická cvičení, o kterých mi každý týden napíšete krátké písemné pojednání. Úkol budete odevzdávat v pondělí ráno během čtvrt hodiny před vyučováním matematiky. Je ve vašem zájmu, abyste na něj nikdy nezapomněli bez ohledu na to, zda vám vaši povinnost připomenu nebo ne. Opakovaně zdůrazňuji, že každé pondělí očekávám váš písemný záznam o způsobu, jakým jste trénovali, včetně poznámek, co se vám podařilo a co ne. Je všechno jasné?“

Nikdo z přítomných studentů se neodvážil ani zakašlat. Teuklin spokojeně přikývl a pokračoval.

„Rád bych stihl maximum toho, co je nutné probrat, takže dnes začneme přímo neviditelností. Do zmíněného pojmu se obvykle zahrnuje široká škála technik, ať už jde o pouhé maskování nebo špičkovou sedmiúrovňovou neviditelnost. My začneme od nejjednodušších kouzel a povíme si, jak optimalizovat jejich využití. Možná si zatím neuvědomujete, že intuitivní používání kouzel spotřebovává skoro dvojnásobek energie, než je nezbytné. Dnes se budeme věnovat první úrovni neviditelnosti, to jest iluzi zrakové. Pokud by snad někdo z vás nevěděl, co je sedmiúrovňová neviditelnost, tak se jedná o iluzi, která dokáže oklamat všechny prostorově zaměřené lidské smysly – zrak, sluch, čich, intuici, vnímání myšlenkové aktivity, vnímání tepelných změn a vnímání magické aktivity. Navíc musíte umět oklamat nejen protivníka, ale i živočišnou, popřípadě rostlinnou říši kolem sebe.

Teprve potom o sobě můžete prohlašovat, že ovládáte kouzlo neviditelnosti. Nyní se vraťme zpět k první úrovni. Něco vám ukážu. Prosím o dobrovolníka, který už alespoň částečně ovládá magické ukrytí.“

Kývl na chlapce, jenž se nesměle přihlásil, a mezitím, než k němu došel, pokračoval ve výkladu: „Nejsnazší variantou je magická, zrcadlově ošetřená, bublina, která kopíruje pozadí z protilehlé strany. V klidové fázi může být menší, při pohybu však musí ochránit dostatečně široký prostor kolem vás. Energeticky je bublina hodně náročná.“

Pokynul chlapci vedle sebe, aby použil kouzlo. Když jim jejich spolužák zmizel z očí, profesor natáhl ruku a bylo vidět, jak jeho prsty mizí v neviditelné vrstvě. Nakonec mu v ní zmizela i dlaň a půl předloktí, než se zarazil.

„Tady vidíte, kolik zbytečného prostoru váš spolužák musí udržovat ve stabilizované pozici až k samotnému okraji bubliny, aby se zrcadlový povrch nevlínil v důsledku jeho dýchání, mrkání a jiných pohybů.“

Jako odezva na učitelova slova se zavlnil prostor vedle něj a student omluvně pokrčil rameny: „Promiňte, pane profesore, dál už to nedokážu udržet.“

„V pořádku, Izidore, můžeš se vrátit na své místo,“ kývl Teuklin a pokračoval ve výkladu. „Široký prostor kolem těla je zrádný i z hlediska hmyzu, který prolétne vaší bublinou dovnitř a pozorný protivník si toho může všimnout. Mnohem účinnější je užití zrcadlové kluzné vrstvy. Kopíruje vaše tělo a oblečení pár centimetrů od povrchu. Kluzná vrstva je poněkud náročnější na provedení a přesnost, protože si musíte hlídat celý povrch své postavy, včetně bot, příručních zavazadel nebo zbraní. Doma si vyzkoušejte třeba jen na své ruce zrcadlové pole obalit klouzavou vrstvou, jež minimalizuje odpor vzduchu. Pak na ruku použijte klasickou bublinu a pokuste se vypořádat, která varianta vám odčerpala víc magie. Možná se vám první pokusy nepodaří, ale nevzdávejte se a trénujte dál. Nesnažte se ve svých zápiscích lhát, poznal bych to. Nyní si matematicky vysvětlíme, jak je možné, že mnohem větší povrchová plocha může uspořit energetickou

náročnost kouzla...“

To byl okamžik, kdy Hanka přestala dávat pozor. Matematické propočty ji nezajímaly ani v nejmenším. Ale ostatní, co tu Teuklin vykládal, mělo hlavu a patu a už se těšila, jak si večer obě varianty vyzkouší. Možná nepůjde o ztracený čas, jak se původně zdálo.

I Svát'a se ten den vrátil spokojený a těšil se na další hodiny o dračích magických mazlíčcích. Dokonce mu náladu nezkazila ani chudá večere a Hančiny nespokojené komentáře, když se jí nacvičování kouzla neviditelnosti nedařilo podle jejích představ.

Ve středu po drakonštině Hanku ve třídě oslovil kluk, kterému v duchu říkala „ten puberták“.

Jeho dva kamarádi se opřeli o dveře, aby nemohla odejít s ostatními. Všichni se tvářili náramně namyšleně a výhružně. Hanka byla zvědavá, co mají za lubem. Jen doufala, že se nebude muset prát. Puberták přistoupil až těsně k ní. Byl vyšší než ona a jeho černé oči nepřipouštěly možnost, že by se mu mohla postavit na odpor. Hanku jeho suverenita pobavila a čekala, co bude. Kluka viditelně zarazilo, že necouvla ani o krůček, přesto jí zabodl ukazováček do hrudi a velice pomalu a důrazně promluvil: „Ty na to nemáš právo!“

Už pomalu otvírala pusku, aby se zeptala, na co, ale hned ji napadlo, jak asi zareaguje, když se bude mlčet a počká. Jen maličko pozdvihla obočí a jemně odklonila jeho prst od své hrudi.

„Nemáš právo doučovat drakonštinu!“ upřesnil.

Tak odtud vítr vane, docvaklo jí. Lída nejspíš odmítla loňského kandidáta na doučování a ten má zlost, že přišel o zajímavý finanční příjem. Jestli si však myslí, že ji zastraší, zatraceně se plete.

„Snad by mi to někdo nechtěl zakázat?“ zeptala se nevzrušeně. Zároveň hlídala aury všech tří přítomných kluků, aby se včas vyhnula případnému

magickému ovlivňování nebo útoku. Nepředpokládala, že se uchýlí k přímému fyzickému napadení.

„Jestli se svými doučovacími aktivitami okamžitě neskončíš, sama poznáš, jak moc ti můžeme znepríjemnit zdejší život. Zatím jsi jenom hloupej zárodek voblečenej do lidský kůže, ktorej nemá cenu ani ukápnutý dračí sliny,“ poslední větu pronesl drakonštinou, jejíž drsná výslovnost zněla mnohem výhružněji než lidská slova. Hanka musela uznat, že puberták ovládá dračí jazyk velice dobře. Trochu ji uklidnilo, když jeho kamarádi kromě hlídání dveří nevykazovali žádnou magickou aktivitu.

Odpověděla mu rovněž v drakonštině: „Ty smrdutý výrone sirných par ze sopečného dračího doupěte, ty nemáš nejmenší právo mi nic zakazovat. Nejsi tady jedinej, kdo umí drakovsky.“

„Koleduješ si, abychom ti ze života udělali peklo, ty jedna hloupostí přecpaná nedomrlá žížalo!“

Hance zacukaly koutky úst. Jeho urážky nepostrádaly barvitost a fantazii. Uličnický se na něj zašklebila.

„Nevím, jak ty, ale já už párkrát k pekelným výparům přičichla. Pokud začneš válku, budou tvoje jizvy delší než moje. A jestli nechápeš, co ti tu právě říkám, jsi jen uschlý pozůstatek řídké střevní hmoty nejzbabělejšího dračího odpadlíka,“ nyní zase Hanka zabořila svůj prst do hrudi mladíka, jehož černé oči a černé vlasy z něj dělaly velice pohledného zajímavého kluka. Jak sledovala jeho auru, povšimla si krátkého výkyvu do tmavšího odstínu a zase zpět. V obličeji se mu rozhostil podobný uličnický výraz, jaký občas vídala u Rafana.

„Poslední přirovnání bylo dost dobrý,“ přešel bez zadržnutí do normální řeči a kývl na své kamarády, „co vy na to, pánové?“

„Zdá se, že mluvit umí. Já bych jí dal šanci,“ kývl jeden a druhý jen souhlasně přikývl.

„Jak se jmenuješ?“

„Hana Vronová a ty?“

„Hasan Denimon. A tohle jsou moji kamarádi Gábor a David.“

„A co teď?“

„Uznali jsme tě, takže nyní můžeš klidně pokračovat v doučování drakonštiny.“

„Fajn,“ přejela je pohledem, „a teď mě omluvte, ráda bych stihla svačinu.“

Vyrazila ke dveřím a děkovala osudu, že z hrozícího konfliktu vybruslila jen slovně. Nebylo by příjemné si tu udělat nepřátele hned na začátku školy.

Zamířila k fontáně s vodou, aby uhasila žízeň a vytáhla elvoplacku. Rozhodla se ji zhltnout po cestě, aby nepřišla na hodinu tvarování pozdě. Zahlédla i kluky, jak vyšli z budovy. Podobně jako ona se šli napít a vybalovali si jídlo. Ještě jednou se po nich ohlédla v okamžiku, kdy vstupovala do kruhové budovy s malovanou halou, a dost ji překvapilo, že je nevidí. Že by ve škole směli používat kouzlo brány? Podle řečí spolužáků se jí to nezdálo pravděpodobné. Kam by se však poděli? Kdyby na další vyučování vyrazili pěšky, musela by je zahlédnout. Dnes už neměla čas po nich pátrat, ale záhada jejich přesunu jí vrtala hlavou.

Do jeskyně zase dorazila jako poslední.

„Chceš se omluvit?“ otočil k ní hlavu drago profesor Artevar.

„A za co?“ koukla se na hodinky. „Nejdu pozdě. Dorazila jsem přesně.“

Nechápala, co těmihle narážkami drak sleduje. Jeho tlama měla naprosto nečitelný výraz a dál pokračoval, jako by jí ani nic neřekl.

„Na dnešní hodině budete tvarovat prsten. Nebudeme se zabývat vnitřní

strukturou kamene, ale jen jeho povrchovým tvarem. Komu by se úkol zdál příliš jednoduchý, může se pokusit o složitější tvarování a napodobit některou z vystavených sošek.“

Drak sáhl někam nahoru a postavil před ně mísu s neopracovanými polodrahokamy. Hanka se ohlédla po vystavených soškách a vzápětí musela svou mysl obrnit štítem, aby neprozradila své pocity. Jedna ze sošek představovala jednorožce a její mysl se nechtěně zatoulala k domovu. Aby potlačila vzpomínku a emoce, soustředila se na podrobnosti vystavené sošky. Našla na ní mnoho nepřesností. Roh měl špatný úhel, uši byly moc velké, nozdry příliš široké a hřívá nepatřičně krátká. Naklonila se nad mísu plnou kamenů a vybrala si větší růženín. Našla si klidné místo a pustila se do práce. Zatímco ostatní žáci se profesora vyptávali na všechno možné, ona přestala vnímat své okolí a pod jejíma rukama vznikala stejná soška, jakou viděla, jen ty nepřesnosti byly opravené do správných proporcí. Jednorožec v jejích dlaních se třpytil ranním sluncem, a aniž si to uvědomovala, dala do své práce hodně z emocí, které k jednorožcům cítila.

Když skončila, s údivem zjistila, že v jeskyni nezbyl už ani jeden ze spolužáků. Jen drago profesor tiše ležel s hlavou otočenou k ní a sledoval ji. Polekala se, zda její psychická bariéra byla dostatečná a zda drak neodhalil citové zaujetí v její mysli. Natáhla ruku se soškou k němu. Soška se vznesla a přistála na drakově dlani. Prohlédl si ji zblízka a pak ji opatrně přemístil do výklenku mezi ostatní vzorové kousky.

„Můžeš jít,“ řekl jen a nakreslil na podlaze hopsací kruh. V Hance se mísil pocit spokojenosti a nejistoty. Ta soška se jí opravdu povedla, o tom byla přesvědčená, jenže profesorovo chování v ní vzbuzovalo rozpaky. Kdyby aspoň řekl: dobrá práce, nebo tak něco. Spokojenost mohl dát najevo i výrazem, ale to ne. Jako by tenhle drak neměl vůbec žádnou mimiku.

U školní brány Hanka zjistila, že je tma. Mrkla na hodinky a zalapala po dechu. Lekce tvarování se opravdu pořádně protáhla. Ponořila se do práce a vůbec si neuvědomila, jak čas běží. Dnešní Lídino doučování už asi nestihne.

Prošla ven ze školy a skoro se lekla. U zídky vedle plotu ji vyhlížela

opřena Azuela ve společnosti Lídy a Sváti.

„No konečně,“ usmál se ulehčeně její kamarád, „tak povídej. Co se stalo?“

„Co by se mělo stát?“ podivila se Hanka. „Nic zvláštního. Jenom jsem si při hodině zapomněla hlídat čas.“

„Profesor tě nechal po škole?“

„Ne. Akorát byl potichu, dokud jsem nedokončila tvarování.“

„To nechápu,“ zavrtěla hlavou Lída. „Ještě jsem nikdy nezažila, aby některý z učitelů protáhl vyučovací čas o víc než půl hodiny.“

„Báli jsme se, jestli se ti něco nepříhodilo,“ vysvětloval Svát'a, „tak jsme se šli zeptat, jestli jsi opravdu ještě ve škole. Terignavan nám potvrdil, že ano, a jakmile prý skončí dnešní lekce, že se určitě objevíš. Pro jistotu tady na tebe čekáme.“

„Mrzí mě, že jsem vám přidělala starosti. Zabrala jsem se do práce a v jeskyni člověk ani nepoznává, že se stmívá. Předpokládala jsem, že mě profesor po hodině normálně pošle domů.“

„A co říkal?“

„Nic. Poslal mě domů.“

„A na čem jsi celou dobu pracovala?“

„Na sošce jednorozce. Myslím, že se mi povedla. Škoda že mi ji nepůjčil s sebou.“

„Dokázala jsi za jedno odpoledne udělat celou sošku?“ vykulila oči Lída. „Paráda! Uděláš mi taky jednu? Jednorozci jsou úžasní. Vždycky jsem se chtěla na jednom z nich projet.“

Hanka na ni shovívavě pohlédla: „Bláhové přání. Je stejně nereálné, jako kdyby ses chtěla proletět na drakovi.“

„To samozřejmě chci taky. Proto přece chodím na tuhle školu.“

„Cože?“

„Každý rok se jeden nejlepší žák na škole smí proletět na drakovi. A jednou mu budu sedět na hřbetě i já. I kdybych tu měla studovat ještě deset let, musím to dokázat!“

„Tolik po tom toužíš?“ užasle vrtěl hlavou Svát'a.

„Umíš si představit něco úžasnějšího? Dotýkat se svalnatých dračích křídel, cítit vítr ve vlasech a dívat se dolů. Občas se mi o tom i zdá.“

„Hm, bolavá stehna a dlaně poškrábané od šupin,“ ušklíbla se Hanka.

„Ty nemáš smysl pro poezii,“ mávla přezíravě rukou dívka a zasněný výraz přetrvával v jejích očích. Hanka měla sto chutí si poklepat na čelo, ale v půli gesta se zarazila. Asi by se neměla posmívat dětskému snu své kamarádky.

Toho večera se doučování nekonalo. Ani doučování, ani večere, což znamenalo, že si musí vystačit se skromnými zásobami podkrovního bytu. Aby svého kamaráda trochu rozveselila, vyprávěla Hanka o své slovní přestřelce se spolužáky. Svát'a okamžitě zapomněl na to, co jí, a pozorně naslouchal.

Na hodinu odhalování skrytých magických vlastností se oba po týdnu docela těšili. Když dorazil drago profesor, Hanka nezaváhala a zeptala se na účel šupinek.

„Neodhalili jste, k čemu slouží?“ zeptal se drak s malinko škodolibě staženými nozdrami.

„Zatím ne,“ přiznala s pokrčením ramen.

„Šupinka byla odměnou za hodinu, v níž jste stihli splnit veškeré připravené úlohy,“ vysvětlil Terignavan. „Všichni, kdo ji dnes máte s sebou, vydejte ji prosím a přiložte k pásku hodinek.“

Drak ležérním mávnutím tlapy přivolal kouzlo a šupinka přilnula k pásku. Vytvořila na něm rýhovaný ornament.

„K čemu slouží, vám neřeknu. Musíte prokázat vlastní nápaditost a inteligenci. Není žádoucí, aby ji používali hlupáci. A navíc malé upozornění – je určena výhradně pro naše studenty. Jakmile pasteckou školu opustíte, přestane fungovat.“

Víc informací o šupince z něj nevymámili. Profesor se otočil ke stolu, ukázal na něj a na dřevěné desce se objevil prsten.

„Dnes máte za úkol rozpoznat magickou moc připravených prstenů. Prověřte důkladně jejich vlastnosti, nejlépe dřív, než si prsten vyzkoušíte. Některé šperky mohou být nečekaně záludné. Ujišťuji vás ale, že všechny negativní účinky magie pominou se závěrem vyučovací hodiny. Přeji vám mnoho zdaru.“

A profesor zmizel. Zase zůstali sami kolem kulatého stolu. Hanka se Svát'ou se s chutí pustili do zkoumání prstenu. Tentokrát bylo odhalování těžší. Postupně zjistili, že je dobré se orientovat podle barevného magického světélkování, které se dalo po chvílce zírání vycítit. Zelené tóny signalizovaly něco praktického zemského, modré souvisely s magií vzduchu nebo vody, rudé patřily většinou tepelným a bojovým kouzlům a žlutá se ukázala být záludná v tom smyslu, že se kouzla léčivá od jedovatých nedala na první pohled odlišit.

Na konci hodiny žáci vypadali jako sbírka maškar. Tentokrát jim profesor nic nedaroval. Hanka měla místo jedné ruky tygří tlapu a zelené vlasy se jí vlnily jako hadi. Svát'a měl místo kůže šupiny, další spolužák při každé snaze promluvit skřehotal jako pták. Jeho kamarádovi narostla třetí

ruka a dívka se s pláčem ke všem otočila zády, protože jí místo nosu vypučel v obličeji čenich. Sice prohlašovala, že se její čich mnohonásobně vylepšil, smích ostatních se jí však dotkl. Ke konci hodiny už tu nezbyl nikdo, kdo by chtěl na sobě prsteny zkoušet. Docela si oddychli, když stůl zmizel a jejich zjev se vrátil do normálu. Rozhodně se ale na hodině nenudili.

Po škole Hanka riskla krátký kontakt s Vronem a požádala ho, aby jim zítra u příležitosti návštěvy dovezl něco normálního k snědku, jinak že tu Svát'a brzo umře hlady. Doufala, že jejich přítel podstatně doplní jejich zásoby, jinak získají u Lídy pověst neotesaných jedlíků. Snažila se kamaráda u večeře mírnit, ale marně. Oproti elvoplackám z tržiště bývaly večeře u spolužačky královskou hostinou. Na druhou stranu musela přiznat, že Svát'ovo působení při doučování drakonštiny má pozitivní výsledky. Lída se učila mnohem ochotněji a dokonce si odpustila i otrávené obličeje při opakování frází. Svát'a si dívku docela šikovně držel od těla a nedal se bez Hanky zatáhnout ani do zahrady.

V sobotu se vzbudili brzo. Oba se těšili na Vronovu návštěvu a vyrazili mu naproti k veřejné bráně. Tentokrát bylo kolem ní živo. Nebyli sami, kdo čekal na rodiče nebo přátele. Zároveň učinili jeden zajímavý objev. Za dvě stovky si tu mohl člověk vypůjčit plošinu i s obsluhou a nechat se dovézt domů. Hanka hned jednu zamluvila.

„Není to zbytečné plýtvání penězi?“ váhal Svát'a.

„Nevím jak ty, ale já si chci Vronovu návštěvu užít a mnohem raději si s ním budu povídat doma než na ulici.“

Konečně se dočkali a hned jim bylo jasné, že plošina byla dobrá volba. Kromě velikého kufru přivezl jejich přítel Hančino supervolonové prkno a balík knih.

„Na co mi tu bude prkno?“ divila se Hanka. „Zatím jsem v Pasteku neviděla žádný sportovní areál. A kdo ví, jestli nebudu potřebovat nejmíň čtyři různá povolení.“

Vron vylovil kus papíru a podal ho Hance.

„Co je to,“ natahoval se Svát'a zvědavě přes její rameno a četl, „Hana Vronová je oprávněná během školního roku používat supervolonové prkno v plošinové zóně...“

„Páni! Já zírám,“ divila se.

„Vystupovala jsi na dračím festivale, což tě opravňuje k užívání prkna i v Pasteku. Tak jsem si řekl, že ti dopřeju trochu zábavy. Povolení k provozování kouzla brány mi pro vás bohužel nedali. S prknem aspoň nebudete muset všude chodit pěšky...“

Po chvíli byli doma.

„Naštěstí bydlíme blízko školy, jak vidíš,“ seskočil Svát'a z plošiny a chopil se balíku s knihami. Vron popadl těžký kufr a Hanka prkno.

„No ne, bydlíte parádně,“ konstatoval jejich přítel, když dovlekl kufr do bytu.

„Měli jsme kliku,“ usmála se Hanka a zašilhala na kufr. „Vezeš jídlo?“

„Vezu něco mnohem lepšího! Zachariášův vynález! Původně ho dal do kupy kvůli Tomovi a Samovi, ale teď už ho nepotřebují a poslouží vám. Doufám, že si pochutnáte stejně jako v Kouzelných zahradách.“

„Cos to povídal?“ dokázala poslední Vronova věta odtrhnout Svát'u od knih a obrátit jeho pozornost ke kufru.

„Abrakadabra,“ přesunul jejich přítel zavazadlo doprostřed místnosti. Stiskl zámky na obou stranách a odklopil víko. Do výšky se vysunula police s přihrádkami a nápisy. Jemné tenoučké plátky v nich byly naskládány jako listy papíru. Svát'a sáhl do zásobníku označeného jako zmrzlina a uchopil plátek dvěma prsty.

„Co s tím?“

„Přečti si návod návod,“ ukázal Vron na bok police.

„Vložit do misky v moučnickovém otvoru, nastavit volbu s mrazením,“ plnil Svát'a psané pokyny, „zavřít víko, vyčkat pět vteřin a otevřít.“

„Ukaž,“ vzala mu Hanka misku se zmrzlinou z ruky a ochutnala, „ňam, tahle je moje! Je vynikající.“

„Tak já udělám ještě jednu,“ nadšeně prohlížel Zachariášův vynález Svát'a. Vron jim mezitím ukazoval, co je v nabídce a kam je potřeba občas dolít pitnou vodu.

„Máte tu nachystaná jídla i nápoje v množství, které by mělo vystačit do nejbližších prázdnin. Dávejte pozor, kam co strkáte, tohle je otvor na ohřátí jídla, spodní zase na likvidaci zbytků, a nápojový výstup je společný pro teplou i studenou variantu, jen se liší posunutím páčky na modrou nebo červenou.“

„Senzace,“ jásal Svát'a. Úplně zapomněl na knihy a podrobně studoval nápisy v přihrádce jídel. „Můžeme si dopřát i pečivo, chleba, lívance...“

Hanka nad kamarádem mávla rukou. Byla si jistá, že se neodtrhne, dokud se neseznámí s kompletní nabídkou. Zachariášův dárek jako mávnutím kouzelného proutku vyřeší jejich trápení s jídelníčkem. Nebudou muset nakupovat potraviny ani vařit. Po týdnu s elvoplackami si ani neuměla představit, že se jejich vynucená dieta ze dne na den otočí k lepšímu.

Postupně Vronovi vylíčila, s čím se ve škole setkali, jak díky náhodě navázali přátelství s Lídou a komu vděčí za luxus podkrovního bytu. Svát'a na Vronovu žádost doběhl pro Avisira. Oškubaný pták si jejich přitele pozorně prohlížel a kupodivu proti jeho přítomnosti neprotestoval. Natřásal se na svém samorostu, pozoroval, poslouchal, ale komunikovat nezačal. Hanka už nevěděla, jak ho k tomu přimět. Pták na podněty vůbec nereagoval. Ani Vron nebyl úspěšnější.

„Porad' mi, co mu je,“ mračil se Svát'a, „ať ho zkoumám, jak ho zkoumám, připadá mi naprosto zdravý.“

Vronovi chvíli trvalo, než odpověděl. Jenže nakonec i on bezradně zavrtěl hlavou: „Fyzicky i magicky je dokonale v pořádku. Kdyby nebyl tak zoufale opelichaný, dám ruku do ohně za tvrzení, že nemá žádné zdravotní potíže.“

„Máš stejný názor jako já,“ vzdychl nešťastně Svát'a. To, že nedokázal určit Avisirovu diagnózu, ho trápilo už řadu dní.

„Víš, co? Ohlédnu se po nějaké příhodné literatuře. Pokud ovšem vůbec existuje,“ poklepal mu Vron po rameni a zvedl se k odchodu.

„Já tě dovezu k bráně,“ sáhla Hanka po supervolonovém prknu. Nechali Svát'u, ať dál bádá nad ptačí záhadou, a vyrazili ven. Konečně mohli bez zábran mluvit o Lídině ochraně, kvůli které sem Hanka přijela.

„Vidím, že jsi za těch pár dní udělala všechno, co se dalo,“ konstatoval Vron, „ochránci ti vzkazují, aby sis všímala hlavně omamných prostředků a přivolávacích rituálů. Bud' opatrná. Při kouzlech tohoto typu přijde člověk k úrazu dřív, než stačí třikrát mrknout. Kdyby něco, nezapomeň na svůj amulet.“

„Znervózňuješ mě, Vrone. Zatím jsem nevyčítala nic, co by Lídu ohrožovalo.“

„Něco ti povím, Hanko. Možná máš pocit, že už jsi hodně zažila, že jsi zkušená a nic tě nemůže překvapit. Zbav se toho pocitu a poctivě se zajímej o všechny lidi kolem sebe. Někdy tě může zlikvidovat i malé nenápadné kouzlo velice slabého človíčka. Nepodceňuj ani své spolužáky. Mnozí vyrůstali v kouzelnických rodinách a nevíš, co všechno umí. Podívej se na mě. Nejsem začátečník a stejně pořád zjišťuji, kolik mezer mám ve znalostech. Doufám, že chápeš, co ti chci říct?“

„Jasně. Abych se nad nikoho nepovyšovala a nic nepodcenila,“ přitakala

zamyšleně.

„Co nejvíc si povídej s lidmi, a informace k tobě přijdou samy.“

„Když já si s cizími moc povídat neumím. Nejsem tak bezprostřední jako Svát'a. Okamžitě najde společnou řeč skoro s každým.“

Mezitím dolétli k bráně a museli se rozloučit. Zpáteční cestu si Hanka užívala a spokojeně si prohlížela město pod sebou. Tohle bylo o mnoho lepší, než chodit pěšky.

Večer se Avisir choval tak klidně a nenápadně, že úplně zapomněli, že ho mají vrátit, a zůstal u nich přes noc.

Svát'a vypadal ráno nevyspale, asi si dlouho do noci četl v knížkách od Vrona. Zato Hanka sršela energií. Měla v plánu se mrknout na tržiště a pak obletět město v rámci vyhrazeného prostoru. Kartička s povolením ji pokaždé nepříjemným hvízdáním varovala, když se přiblížila k hranicím letové zóny. Byla ráda, že se po deštivých dnech vrátilo do města slunce a prohrálo sychravý podzimní den. Dokonce si dovolila krátký mentální kontakt s Plamem, aby si mohli jeden druhému postěžovat na omezení, která jim znemožňují vzájemnou večerní komunikaci. Podobný láskyplný pozdrav vyslala i k R'íhanovi. Hned odpověděl a podpořil Hančinu dobrou náladu.

Domů se vrátila akorát na oběd. Uklidila prkno a šla si připravit ovocnou šťávu. Chvíli si nemohla vybrat, potom sáhla po malinovce. Jak si ji nesla ke stolu, zakopla o hromádku knih na podlaze. Než stihla zareagovat, chrstla skoro celý obsah sklenice na Avisira, který na stole vyzobával drobky z elvoplacky.

„Jé, promiň,“ hnal se Svát'a uklidit odložené knížky. Přesněji řečeno, snažil se je odsunout z dosahu limonádové pohromy.

Pták na stole se otočil a zuřivě vztyčil opelichaná pírka na hlavě. Limonádová sprcha jeho zjevu dvakrát neprospěla. V následující vteřině střelil po Hance ohnivý flusanec, který jí propálil kalhoty na stehně a

bolestivě zasáhl i kůži.

„Ty nedomrřlý zárrodku v hadrrové slupce, ty neohrrabaná krreaturro, pozorr na moje brrka!“ ozval se jeho zuřivý krákavý hlas a Hanka hned poté, co ochladila svou spáleninu, překvapeně povytáhla obočí.

„A to se podívejme! Najednou zase umíš mluvit! A nadávat!!!“ nasadila výhružný pohled, ale zároveň byla připravená uhnout před další ohnivou slinou.

Svát'a nechal knihy knihami a pozorně sledoval spiripyra.

„Ty vrrahu drračích prřůvodců! Sprrostá rrohožko před drračí rrezidencí! Chci se vrrátit k Herrbichlovi!“

„Původně jsem se ti chtěla omluvit,“ zamračila se Hanka, „ale jestli vyslovíš ještě jednu nadávku, chrstnu ti na hlavu zbytek téhle limonády,“ zdvihla výhružně ruku se sklenicí.

„Ty drrzá požírračko trrávy, prropálím do tebe dírru jako vrrata!“

Hanka nezaváhala a zkusila posledními dvěma loky limonády zasáhnout drze krákorajícího skoroopeřence. Zároveň uhnula ze svého místa a udělala dobře, neboť ohnivý plivanec ji jen těsně minul a neškodně uhasl v rozlité tekutině. Ani Avisir nečekal na dopad limonádové sprchy a přemístil se dostatečně rychle mimo její dosah. Nyní seděl na svém bidýlku na samorostu a spustil podobný jekot, jako při prvním setkání.

„Drž zobák, ty jedna vypelichaná slepice,“ vyslovila tentokrát Hanka urážku jen v duchu pomocí dračí komunikace, protože si všimla, jak se po ní Svát'a vyčítavě podíval, když postavila prázdnou sklenici na pobryndaný stůl.

„Uklidni se, Avisire, omlouvám se ti za svou kamarádku, hned tě odnesu domů. Přestaň vyvádět, prosím tě,“ zdvihl mladík samorost i s ptákem a zamířil ke dveřím. Pak se na okamžik zarazil a podíval se na Hanku

pohledem, který nedokázala rozluštit. Maličko se pousmál a jako by nic otevřel dveře a zmizel.

Hanka vzdychla a pustila se do úklidu limonádové spouště. Nad propáleným flekem na podlaze mávla rukou, protože postřehla, že podobných kazů je kolem ní hodně. Jeden navíc už nehraje roli.

„Všimla sis toho?“ zeptal se Svát'a, hned jak se vrátil.

„Co máš na mysli?“ přerušila uklízací aktivity, protože kamarádův výraz byl prosvětlený nadšením.

„Ta peříčka vzadu na krku...“

„Peříčka?“

„Vážně jsi nic neviděla? Nechtěl jsem o nich mluvit před Avisirem, ale možná mám stopu k tomu, co potřebuje.“

„Nevím, jak ty, já na něm nic mimořádného nepostřehla. Akorát nám předvedl, že umí nejen mluvit ale i pěkně nadávat. A pokud je naštvanej, peříčka na krku se mu staví do pozoru.“

„No vidíš, všimla sis,“ zamyslel se a pak se podělil o své závěry, „já ho totiž mám prohlédnutého do posledního brčka. A mohu přísahat, že těch několik peříček za jeho krkem se muselo objevit až po té limonádě.“

„Chceš snad tvrdit, že měla léčivé účinky?“ zapochybovala Hanka.

„Samotná limonáda asi ne. Ale ty emoce kolem ní možná ano.“

Nevěřicně potřásla hlavou, zvedla poslední knihu z podlahy a položila ji na stůl.

„Pamatuješ si, co vyprávěla dvojčata Mojeranovic, když se vrátila od harpyjí?“ Svát'a se natáhl k uklizeným knihám na stole a začal je přehrabovat.

„Co konkrétně máš na mysli?“ sledovala Hanka nesouhlasně, jak se uklizený stůl opět mění v neuspořádanou pracovní plochu.

„To, jak po klucích harpyje požadovaly, aby měli v rovnováze pozitivní a negativní emoce. Pro lidi byl problém sehnat dostatek negativních podnětů, pro běsy zase obstarat si ty pozitivní. Každý jedinec potřebuje svou vlastní rovnováhu, aby byl spokojen. Ale vůbec to neznamena, že naše rovnováha je ta správná. Avisirovi může kupříkladu scházet negativní náboj. Tady někde jsem o tom četl krátké pojednání. Počkej, hned ho najdu... Schválně si přečti sama, co píšou.“

Hanka se rozhodla ignorovat binec na stole a usedla do křesla s knihou, kterou jí Svát'a strčil do ruky. Byla zajímavá. O dracích tvrdila, že v sobě mají ideální rovnováhu pozitivních a negativních emocí. Sice o pravdivosti tvrzení pochybovala, ale každý má přece nárok na svůj názor. Jednorožci byli naopak označeni za skupinu tvorů velice nešťastně orientovanou pouze na pozitivní emoce. Hanku zaujalo i to, že autor je označil jako druh určený k vyhynutí. Vyčítal jim neschopnost pružně reagovat na změny a konflikty inteligentních obyvatel zdejšího světa. Dočetla do konce a musela mu dát částečně za pravdu. Jednorožci se nikdy nemíchali do problémů, které se jich netýkaly. Dokázali naprosto lhostejně přehlížet i vymírání slabších druhů. Dovedli se bránit, to ano, ale sami od sebe nikdy aktivně nepoužili sílu proti síle. Násilí u nich bylo omluvitelné jen v rámci nejnnutnější obrany vlastního území a stáda. Pomáhat jinodruhovým bytostem se u jednorožců hodnotilo podobně jako neslušné chování. Autor knihy tvrdil, že jednorožci absolutně postrádají soucit a schopnost spolupracovat s jinými inteligentními druhy. V tomto bodě s ním nesouhlasila. Stejně jako u lidí se i ve stádu jednotlivci odlišovali. Někoho bylo možné o spolupráci přesvědčit, jiní tvrdošíjně odmítali měnit zažité zvyklosti. Hodně záleželo na dobré argumentaci.

Byla mile překvapená, když zjistila, že Svát'a mezitím připravil oběd, a očima sklouzla na knihy, které se už zase vršily na podlaze vedle stolu.

V následujícím týdnu ji největší překvapení čekalo na hodině tvarování kamenů. Zatímco ostatní dostali za úkol nějak zajímavě propojit dva

různorodé krystaly, ji si drago profesor Artevar pozval stranou. Tentokrát promluvil bez svého syčivého akcentu.

„Myslím, že pro tebe přišel čas složit závěrečnou zkoušku.“

„Závěrečnou zkoušku?“ opakovala trochu nechápavě.

„V tomto kurzu je zadání závěrečného úkolu vždycky totožné,“ pokračoval, jako by ji neslyšel, „vybereš si dva kameny a z jednoho vytvoříš sošku draka. Druhý kámen máš jako rezervu, kdybys ten první zkazila. Až sošku dokončíš, odevzdáš mi ji a ten druhý nevyužitý nebo pokažený kámen si můžeš odnést domů. Předlohu žádnou mít nebudeš, musíš pracovat podle své představivosti.“

Potom drak sáhl do dutiny ve stěně a vytáhl menší mísu s kameny. Hance se až zatajil dech. Šlo o skvostné drahé kameny ve velikosti její hlavy. Skoro měla obavu, jestli zvolený kousek uzvedne. Vyhlédla si tmavý achát s oranžovými žilkami. Trochu si pomohla magií, aby ho přemístila z mísy na nejbližší skalní plošinku.

„Vyber si k němu i druhý,“ vyzval ji zelený drak.

„Určitě by mi stačil nějaký menší,“ zaváhala nad mísou.

„Dobrá, najdu ti něco sám,“ uklidil profesor nádobu zpět do skalní dutiny a sáhl do jiné prohlubně. Vedle achátu položil nádherný zlatavý citrín ve velikosti lidské pěsti. Sotva Hanka zdvihla oči, aby poděkovala, byl už drak u někoho jiného. Pokrčila tedy rameny a pustila se do práce. Nejdřív měla v úmyslu ztvárnit Plama, ale náhle si vybavila jeho matku Karmaneudunu ve chvíli, kdy jí oznamovala, že právě ona zničila její domov. Ten okamžik se jí do mysli vepsal velice živě. Dotkla se achátu a ve spojené jednotě své paměti a magie začala tvarovat. Zabrala se do práce se stejným zaujetím jako minule, když pracovala na jednorožci. Soustředila se na křivky těla a reliéf šupin na několika místech jen lehce naznačila. Karmaneuduna jí nabídla své přátelství a Hanka si toho velice cenila i dnes, kdy po dračici zůstalo jen místo jejího posledního odpočinku. Ve svých představách se

dotýkala nejnítěrnějších vzpomínek. Poté co skončila, zůstala chvíli sedět před hotovou soškou a po tváři jí tekly slzy.

„Úspěšně jsi složila zkoušku,“ ozvalo se za ní, „příště přijď o půl hodiny dřív než ostatní.“

Otočila se pomalu k drago profesorovi, ale ten jen mlčky kývl hlavou ke stříbrnému kruhu na podlaze.

„A nezapomeň si tu citrín,“ dodal, když se zdvihla. Opět ani jediné slovo o tom, zda se mu její práce líbí. Hanka si všimla, že jí na pásku u hodinek přibyl úzký stříbrný proužek. Venku už zase byla tma. Uvědomila si, jak má otlačený zadek a zatuhlá ramena.

*****

Uražený Svát'a

V poledních pauzách následujících dnů se Hanka nenápadně pokoušela sledovat Hasana a jeho partu. Pořád se jí však nedařilo je načapat ve správné chvíli. Kluci obvykle hned po vyučování někam zmizeli. Jen jednou použili hopsací sál, což Hanku přivedlo k závěru, že povolení k užití brány ve škole ani jeden z nich nemá. Podezírala je, že se přesunují jinak. Ale jak? Objevili snad magicky ukrytou zkratku? Že by se pohybovali po školních pozemcích pěšky, se Hance nezdálo pravděpodobné. Asi bude muset do svého pátrání zasvětit i Svát'u. V duchu se usmála. Bylo skvělé mít ho tady vedle sebe. Vždycky byl ochoten naslouchat a diskutovat o záhadách i o jejích problémech. Děлил se s Hankou o zajímavosti vyčtené z knih a poskytoval jí zázemí a pocit domova. Vždycky z něj vyzařovala vlídnost a spolehlivost. Vlastně se ani nedivila Lídě, že k němu zahořela láskou. Jenomže jim bláznivě zamilovaná dívka komplikovala život. Její zamilovanost byla stále

silnější a Hanka se musela hodně držet, aby se nesmála úhybným manévřům, které byl Svát'a nucen podnikat. Naomi kamarádku znechuceně napomínala, avšak ani ona neuspěla ve své snaze přivést ji k rozumu. Lída vždy chápavě přikyvovala, ale asi nebylo v jejích silách poblázněné city ovládnout. Poblíž Sváti ztrácela soudnost a každé jeho slovo považovala skoro za zákon.

Z toho vzešla i první velká hádka mezi Lídou a Naomi. Svát'a Laridonově vnučce rozmluvil účast na jednom plánovaném večírku, a tím se v očích Naomi stal nepřítelem číslo jedna. Hanka zaslechla, jak Naomi svou kamarádku častuje výrazy jako: ubohá leštěnka mužskejch bot, nevěrná zrádkyně nebo zbabělá mamínčina holčička. Lída brečela, kudy chodila, a ujišťovala Naomi, že příště na mejdan určitě dorazí. Jen si při svých slibech dávala velký pozor, aby Svát'a nebyl v doslechu. Což jí stejně nebylo nic platné, protože Hanka to svému kamarádovi hned večer vyslepičila.

„A nemáš pocit, že zrazuješ svou kamarádku, když mi tohle všechno říkáš?“ mračil se nesouhlasně Svát'a.

„Prosím tě, nedělej z toho vědu. Vždyť mluvíme o nedospělé pubert'ačce, která ani pořádně neví, co chce. Co nevidět její hloupá dětská láska k tobě vyprchá a najde si jiný objekt ke zbožňování. Nejvíc mě štve, že si vybrala za svou nejlepší kamarádku právě Naomi. To jen potvrzuje její naivitu a nezralost.“

Pozorovala, jak Svát'ovi při rozhovoru tuhnou rysy. Hanka nedokázala odhadnout, co se ho dotklo víc, jestli onen emočně vynucený Lídin slib nebo její malinko poťouchlá radost z toho, že mu o něm mohla povědět. Každopádně nedostala příležitost se zeptat, protože kamarád nasadil ublížený výraz a stáhl se do svého pokoje. Dokonce za sebou prásknul dveřmi. Nechápala, co ho tolik rozhodilo.

Asi za hodinu zkusila zaklepat na jeho dveře: „Nechceš taky trochu zmrzliny? Mohli bychom si udělat třeba čokoládovou...“

„Nechci!“ ozvalo se bez jediného zaváhání.

Hanku strohé odmítnutí skoro uzemnilo. Co se to se Svát'ou děje? Není nemocný?

„Mám ti přinést ovocný čaj?“ navrhla přes dveře nesměle.

„Běž pryč,“ odsekl nezvykle hrubě.

Měla pocit, jako by ji někdo polil studenou vodou. Takhle se přece Svát'a nikdy nechová. Co mu je? Že by se do Lídy skutečně zamiloval, aniž by si toho všimla? Misku na zmrzlinu otráveně schovala, nějak ji přešla chuť. Usnula až pozdě v noci a zdály se jí děsivé sny, jak Avisir zapálil celý dům. Probudila se celá zpocená a pohled na hodinky ji ujistil o tom, že dopolední vyučování se právě chýlí k závěru. Na stole objevila hrnek s vychladlým čajem a lístek s nápisem: Šel jsem napřed. S.

Bylo jí jasné, že nestihne ani matematiku ani drakonštinu. Takhle důkladně snad ještě nikdy nezaspala. No co, čas se vrátit nedá, bude si s sebou muset vzít víc peněz na pokutu. Vzápětí si uvědomila, že je středa a má se u drago profesora hlásit o půl hodiny dřív. Byl nejvyšší čas vyrazit.

Stihla se dostavit opravdu na poslední chvíli. Drago profesor Artevar si tentokrát vtípkování o pozdním příchodu odpustil. Očekával ji před jeskyní. Hanka byla velice zvědavá, co přijde dál.

„Tvoje schopnosti je potřeba rozvíjet správným směrem, proto jsem ti domluvil na následující středy u našeho specialisty, který je ochoten učit nadané studenty, individuální kurz týkající se magie kamenů. Dnes si tě vyzkouší a sám se rozhodne, zda tě přijme nebo ne. Doufám, že se nebudu muset stydět za to, že jsem tě doporučil.“

Hanku zaplavila radost, neboť ji drak poprvé pochválil. Jak bylo jeho zvykem, na odpověď nečekal, jen na zem načrtl obvyklý stříbrný kruh. Nezbývalo jí nic jiného, než udělat dva kroky a přesunout se neznámo kam.

Chvilku měla dojem, že ji kruh nepřenesl, protože opět stála u jeskyně ve skalním masivu. Akorát že tahle byla o poznání menší. A menší byl i

specialista, který tu na ni čekal. Zdál se přibližně stejně vysoký jako Zachariáš. Rozježené vlasy, trčící na všechny strany, mu aspoň částečně držela tepaná čelenka s velkým diamantem vpředu a neuvěřitelně dlouhé vousy měl zastrčené za pásek. A že to byl široký pásek! Vyznačoval se množstvím praktických poutek a drahých kamenů. Drahými kameny měl zdobené dokonce i boty. Zkoumavě si dívku prohlížel a vraštil při tom obočí. Měl ho husté a široké jako ostatně všichni z jeho rodu. Tenhle profesor nebyl malý podsaditý vousatý člověk, ale zcela nepochybně čistokrevný trpaslík. A zřejmě velice zvláštní trpaslík, když působil jako učitel v dračí škole.

Hanka zdvořile pozdravila a čekala, co bude.

„Ty seš Vronová, že? Já jsem nějaký Gemsik Rohan. Povídali, že si s kameny umíš poradit, tak se o tom přesvědčíme,“ začal bez dlouhých cavyků a mávl na ni, aby ho následovala. Jeho jeskyně působila jako správně zabydlené trpasličí obydlí a dílna v jednom.

Trpaslík smetl z nejbližší stoličky zbytky kůží a kývl, aby se posadila. Do ruky jí strčil obyčejný oblázek.

„Udělej v něm magický pole,“ nařídil jí a šel ke kovářině, kde měl rozdělanou práci.

Magické pole? Hanka kamínek bezradně obracela v dlaních. Zkusila do něj nacpat nějakou magickou energii. Mnoho se jí do něj nevešlo. Trpaslík zatím bušil do kovového plátu. Energie z kamene zvolna unikala. Jak má propána zařídit, aby se v něm udržela? Ani nepostřehla, že rány u kovářiny umlkly.

„Ts, tohle přece umí každej malej harant. Dej ho sem!“ vyrval jí oblázek z ruky, pohladil povrch a vrazil ho zpět do jejích dlaní. Najednou byl kámen schopen pojmout desetkrát víc magie než předtím. Jak toho dosáhl?

„Když říkám pole, myslím tím pole! Každá částička kamene musí bejt magnetem na magii. A teď polarizuj vytvořené pole, aby kámen ochlazoval svoje okolí,“ nařídil Hance.

Ochlazoval? Zase se ocitla před úkolem, který ještě nikdy neřešila. Možná by mohl magicky vázat teplo. Něco zkusila, ale už tu zase byl trpaslík a spráskl ruce.

„Co to vyvádíš, ženská? Nepotřebuju bombu, ale malý léčivý kamínek proti horečce!“

Sebral jí oblázek a strčil jí do ruky jiný kámen: „Takže znova! Udělej magický pole.“

Dnešní den je jako zakletý, pomyslela si nešťastně. Snad raději vůbec neměla vstávat z postele. Zaměřila se na nejmenší částičky kamene a zkoušela je přemluvit k symbióze s magií.

„Todle je ztráta času. Mýho i tvýho,“ konstatoval malý profesor, když přišel zkontrolovat, jak si vede, „prej tvoje sošky ňákou magii měly. Akorát že úplně neužitečnou. Jedna vyzařuje touhu mrknout se k jednorožcům a ta druhá zase poňouká k přátelství s drakama. Podobnej účinek je v praxi úplně na ho... na houby. A to, co sem viděl tady, je slabota. Budeš si holt muset vybrat nějakou jinou obor.“

Hanka svěsila ramena a přinutila se k přikývnutí. Odložila kámen, oprášila si ruce a vstala. Jenže si nevšimla, že nad ní není dostatečně vysoký strop a praštila se do hlavy o skalní výčnělek.

„Do falanskejch močálů, to je ale dneska den,“ chytila se za poraněné místo, aby zmírnila bolest. Ani si neuvědomila, že si podvědomě vypůjčila Zachariášův výraz. Zato trpaslík zpozorněl.

„Ty znáš falanský močály?“

„Ne. Ani vlastně nevím, jestli existují,“ zavrtěla hlavou.

„Takže jsi jejich jméno slyšela, nebo o něm četla?“

„Jeden můj santarenský přítel ho často používá. Proč se ptáte?“

„Jaký máš vztah k jednorožcům?“ dál vyzvídal trpaslík, zatímco spolu pomalu kráčeli k východu z jeskyně.

„Ten nejlepší,“ odpověděla lakonicky.

„A k drakům?“

„No... Jsou mi svým způsobem blízcí,“ nechtělo se Hance lhát.

„Jaké barvě cejchu bys dala přednost?“

„Nemám v úmyslu se nechat ocejchovat.“

„Hm, možná to s tebou přece jenom zkusím. Budu tě očekávat zase ve středu.“

Hanka na něj překvapeně pohlédla. Co ho přimělo změnit názor? Některá z jejích odpovědí? Trpaslík na zemi vykreslil přesouvací kruh. Jakmile do něj chtěla vstoupit, chytil ji za ruku.

„Ještě moment. Tohle je individuální výuka, takže tě ke mně hopsací sál nedopraví. Použij svou šupinku.“ Jeho prst se dotkl reliéfu na jejích hodinkách a na malý okamžik zde zasvětélkoval symbol připomínající kladivo. Pak ji postrčil do kruhu, odkud se dostala ke školní bráně.

Chtěla se rozběhnout k domovu, když jí došlo, že vlastně zmeškala dopolední vyučování, což zcela jistě obnáší dvě pokuty. Nejmíň dvě. Otočila se tedy ke kruhové budově a loudala se do malovaného sálu. Ostatním zřejmě odpolední vyučování ještě neskončilo, protože tu vládl nezvyklý klid. Dveře byly tentokrát zavřené a musela zaklepat. Chvilí trvalo, než z nich vykoukla růžová Terignavanova dračí hlava.

„Á, Hana Vronová. Dneska jsi skončila nějak brzo. Profesor Rohan tě nechce?“

„Ještě nevím,“ pokrčila rameny, „moc nadšený ze mě nebyl.“

„A co ti řekl?“

„Abych se ukázala za týden.“

„Aha. A proč jsi vlastně přišla?“

„Zmeškala jsem dopolední vyučování, jdu zaplatit pokuty.“

„Student Dundar už je za tebe v poledne uhradil.“

„Opravdu?“

„Ještě něco?“

„Ne, děkuji. To je všechno.“

Teprve při odchodu si uvědomila, že se měla zeptat na šupinku a na způsob, jak se s ní zachází. Ale nenašla odvahu znovu zaklepat.

Doma se rozhodla vyluštit její tajemství vlastními silami. Zkoušela všechno možné – doteky prstem, prstenem, studené, horké, magické, nemagické, světelné, zvukové, bleskové i mentální... a pořád nic.

Potom dorazil Svát'a. Když mu poděkovala za zaplacené pokuty, jen neurčitě zamručel a bez úsměvu se posadil ke svým knihám. Ani dnes s ní nemluvil.

Co je moc, je moc! Hanka se jeho chováním cítila dotčená. Přemýšlela, co mu provést, aby ho pořádně naštvála. Jak si mimoděk hrála s páskem od hodinek, náhodou přejela prstem po šupince. Zasvětélkoval na ní jakýsi symbol, ale jen krátce a hned pohasl. Přejela prstem znovu... a nic. V její mysli blikl pěkně praštěný nápad. Že by...?

Znovu v sobě vyburcovala vztek na kamaráda za to, že se před ní uzavírá a nechce říct proč. Vždyť mu nic neprovedla! Nemá právo se k ní takhle chovat. Zasloužil by si pár pohlavků. Šupinka znovu zasvětélkovala. Trpaslíkův symbol na ní však nebyl. Podržela si pocit vzteku na Svát'u a

znovu se dotkla reliéfu. Při každém dotyku naskakoval jiný symbol. Dokonce se propracovala i k trpaslíkovu kladivu. Kromě světélkování se ale nic dalšího nedělo.

„Měli bychom vyrazit za Lídou,“ připomněl jí Svát'a doučovací povinnosti.

„Nechceš ji navštívit sám beze mě?“ navrhla mu.

„Nechci! Ale můžu jí vzkázat, že dneska nepřijdeme,“ mračil se.

„Není důvod vynechávat hodinu, můžeme klidně vyrazit,“ trochu si oddechla, že se její podezření nepotvrdilo. Ne, že by Svát'ovi nepřála nějaký hezký zamilovaný vztah, jenže vedle Lídy si ho neuměla představit. Ona je sice chytrá i inteligentní, ale její nedospělé touhy a snahy se k někomu upnout Hance připadaly směšné.

Večerní doučování proběhlo jako obvykle, jen v době večere se Svát'a omluvil a odešel do zahrady za Hermanem.

„Je dneska nějaký zaražený,“ vzdychla Lída, jakmile za kamarádem zapadly dveře, a pak se otočila k Hance, „stalo se mu něco?“

„Abych řekla pravdu, tak nevím. Možná jenom nemá náladu,“ pokrčila rameny.

Lídě to ale dál vrtalo hlavou: „Kdepak! Za tím musí být něco vážnějšího. Cítím, jak je smutný, až skoro nešťastný. Doufám, že ne kvůli mně. Moc ráda bych mu pomohla, ale on se odtahuje. Ví, že o mě nestojí. Třeba má doma nějakou jinou a začalo se mu stýskat...“

Hanka ponechala její dohady bez komentáře. Mluvit o Svát'ově lásce se jí nechtělo.

„Ty jsi přece jeho kamarádka,“ dál dotírala Lída, „pověz mi, byl už někdy zamilovaný?“

„A netrápilo by tě, kdybych řekla, že ano?“

„Jaká byla? Hezká? Chytrá? A...“ dívka se na okamžik odmlčela, jako by potřebovala před další otázkou nabrat dech, „miluje ji pořád ještě?“

Hanka se zamyslela. Přímo položená otázka v ní otevřela třináctou komnatu, které se snažila důsledně vyhýbat. Co když ji Svát' a opravdu pořád miluje? Poslední dobou se choval naprosto korektně a odtažitě, takže usoudila, že je všechno v normálu a v mezích kamarádkých vztahů. Jenže co když ho to ještě nepřešlo? Co když jeho dětská láska...? Najednou se Hance rozsvítilo. Už věděla, co jejího kamaráda tolik ranilo. Zastyděla se. Mluvila pohrdavě o Lídině dětské lásce a neuvědomila si, že Svát' a přesně ví, jak se cítí osoba, která miluje a není milována. Umí se vcítit do Lídina chování, protože ani on se od své dětské lásky zatím nedokázal oprostit. Sice navenek úspěšně předstírá, že se nic neděje, ale uvnitř se možná trápí. Závěr, k němuž došla, ji nepotěšil. Svát'ova láska mohla vyústit v problém, který nechtěla řešit, ani o něm nechtěla mluvit. A už vůbec ne tady.

„Nemusíš mi nic říkat,“ ozvala se tiše Lída, „vím, že jsi moje kamarádka a nechceš mě zarmoutit. Umím si domyslet, co se bojíš vyslovit. Miluje jinou. Nemám šanci.“

Hanka smutně sledovala, jak dívce stékají slzy do jídla, a nevěděla, jakým způsobem ji utěšit. Dnešní den se opravdu moc nevyvedl.

„Nebreč. Svát' a je fajn i jako kamarád.“

„Já vím,“ vzlykala dál, „ještě nikdy jsem nepotkala lepšího kluka. A možná už ani nikdy nepotkám. On je tak, tak...“

Hanka obešla stůl, posadila se vedle mladší kamarádky a objala ji. Nechala ji vybrečet na svém rameni, konejšivě mumlala něco ve smyslu „to bude dobrý“ a hladila ji po hebkých blond'atých vlasech. Lída se pomalu uklidňovala, až nakonec zvedla hlavu a smutně se usmála.

„Díky,“ řekla tiše a stírala zbytky slz.

„Už budeme muset domů,“ podívala se na hodinky Hanka.

„Jasně,“ přikývla Lída a stálo ji hodně úsilí, aby se znovu nerozbrečela, „vyříd' Svát'ovi, že mu přeju dobrou noc. Teď nemám sílu se s ním vidět.“

„Vyřídím,“ pohládila Lídu po rameni a otočila se k odchodu.

Svát'a před Azuelou, která jim po doučování otvírala bránu domů, neobvyklý vzkaz nekomentoval.

Zato doma se okamžitě na Hanku obořil: „Proč se Lída nepřišla rozloučit? Cos jí řekla?“

Hanka dvě vteřiny zvažovala, zda přiznat pravdu. Ale tenhle den se už stejně nedal zachránit, tak proč ho komplikovat zbytečnými výmysly.

„Vlastně jsem neřekla nic, jen jsem nepopřela její dohady, že máš možná rád jinou.“

„Jsi pěkně zlá, víš to?“ koukl se na ni vyčítavě a zmizel ve svém pokoji. Snad jediný pokrok viděla v tom, že nepráskl dveřmi. Na Hanku padl splín. Nechtěla nikomu ubližovat, ale některé situace mají jen horší nebo ještě horší řešení. Protože takové, jež by uspokojilo všechny zúčastněné, prostě neexistuje. Člověk se snaží jednat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, a přesto může v očích ostatních působit jako padouch. A nedá se s tím vůbec nic dělat. Jen počkat a doufat, že to přebolí.

Aby se odpoutala od neradostných myšlenek, začala znovu zkoumat šupinkovou záhadu. Vyvolat drobné světelné symboly už dokázala bez problémů. Nakreslila si všechny, které se na hodinkách střídaly. Pokusila se hodinkového zlatého hada donutit, aby jí o symbolech něco řekl, ale dostávalo se jí jen opakovaného sdělení, že tato odpověď není k dispozici. Pozdě v noci další pokusy vzdala.

Ještě že ji Svát'a ráno vzbudil. Sice se pořád tvářil jako opuštěné štěně a moc toho nenamluvil, snídani si však dopřál vydatnou. Hanka to považovala

za krok správným směrem. Zbytečně nezahajovala žádné debaty a chodila kolem kamaráda po špičkách. V téhle chvíli jim nejvíc chyběl Rafan. Ten by si nebral žádné servítky, všechno by řekl naplno a vynadal jim oběma. I přátelské šťouchance uměl uštědřit, aniž člověku zkazil náladu.

Po ránu doufala, že se den vydaří lépe než včerejšek, ale hned první školní hodinu ji Teuklin vyvedl z omylu. Oznamil jí, že vykazuje minimální vzestup matematické gramotnosti a začal prověřovat její znalosti veřejně. Následně jí udělil pokutu za naprosto nedostatečnou snahu se vzdělávat. Ostatní se jí smáli nebo se pošklebovali a Hanka by se byla nejraději propadla hluboko pod zem. Podobné ponížení už dlouho nezažila.

Rozhodla se zaplatit pokutu hned po drakonštině. Osm stovek jí připadalo jako nespravedlivě vysoká suma. Když však uviděla tu frontu lidí, směřujících do stejných dveří jako ona, přešla ji chuť čekat. Vyšla ven a rozhlížela se po Lídě, aby se k ní připojila. Nikde ji ale nemohla najít. Nakoukla i za budovu. Ta, kterou hledala, tu nebyla, zato uviděla Hasana a jeho partu. Proč se tu schovávají? Zvědavost jí nedala, a potajmu sledovala jejich počínání. Kluci se zastavili uprostřed cesty a rozhlédli se. Naštěstí si jí nevšimli. Pak jeden po druhém udělali vždy dva rychlé kroky, odrazili se, vyskočili do vzduchu... a zmizeli. Hanka si protřela zrak, jestli jí nemámí smysly, a vydala se k místu, kde je zahlédla naposled. Ještě bylo v prachu vidět jejich stopy. Co vlastně udělali? Pokusila se propátrat magickým zrakem okolní prostor, avšak vyhodnotila ho jako prázdný. Potom použila vizualizaci posledních dvou minut a znovu v duchu sledovala jejich kroky a odraz. Sakra! Něco tu přece být musí! Postavila se do jejich stop a udělala totéž, co kluci. Už v okamžiku, kdy pocítila lehkou závrať, věděla, že provedla pěknou blbost.

Ocitla se na jakémisi sportovišti, kde bylo několik starších studentů.

„Ale, ale, to je mi návštěva,“ uslyšela za sebou Hasanův hlas, „kdepak se tu bereš?“

„No já,“ olízla si rty a hlavou jí jako o závod běžely myšlenky, jaká odpověď by byla vhodná, aby se příliš neztrapnila.

„Víš, viděla jsem vás, jak se přesunujete a jenom jsem vás ze zvědavosti napodobila. A ono mě to přeneslo sem,“ rozhodla se nakonec pro pravdu.

Hasanovi kamarádi se shlukli kolem ní a i ostatní zvědavě přihlíželi.

„Chceš nám tvrdit, že jsi použila skrytý odraz, aniž bys věděla, kam tě hodí?“

„No, asi to nebyl nejchytřejší nápad, že?“

„Ale ty přece ještě nemáš cejch...“

„Nemám.“

„Bez něj jsi ani nemohla vidět odrazovou plošinku...“

„Nic jsem neviděla. Prostě jsem skočila do prázdna.“

„V tom případě dovol,“ otočil Hasan oči v sloup, „abych tě pasoval na sebevraha první třídy.“

„Kdyby ses špatně odrazila, mohla bys klidně dopadnout i do rokle za školou,“ přizvukoval jeden z kamarádů.

„Nebo se rozmáznout o skály,“ dodal druhý.

„A co asi řekne Teuklin, až dorazí,“ ušklíbl se menší zrzavý kluk a v očích mu svítily pořouchlé ohníčky.

„Vy máte hodinu s Teuklinem?“ zhrozila se zděšeně Hanka. Ještě nezaplatila matematickou pokutu a tady zaručeně vyfasuje další. A možná ještě vyšší. A navíc přijde pozdě do hodiny magické rovnováhy. Zavařila si na pěkný průšvih.

„Olafe, mohl bys nám prosím tě pomoci?“ vzal ji za ruku Hasan a dotáhl ji k vysokému mladíkovi s čokoládovou pletí, který seděl opodál a o rozruch kolem Hanky se nezajímal.

„Jasně, ale budeš mi dlužit laskavost,“ odpověděl mu oslovený a neochotně se postavil. Byl vyšší než spolužáci a nejspíš i o něco starší. Shovívavě koukl na nešťastnou Hanku a přejel palcem po pásku na svých hodinkách. Světélko symbolu sotva problesklo a on pak rukou s hodinkami naznačil kruh, jenž stříbrně zasvětélkoval na zemi. Hanka na nic nečekala a hupsla do něj.

Hodilo ji to k východu ze školy. Rozběhla se, protože měla už jen pár minut na to, aby stihla hodinu magické rovnováhy. Litovala, že na ni nechodí společnou se Svát'ou, protože velice toužila někomu povědět o svém úžasném objevu. Začala se těšit na večer. Určitě ani Svát'a neodolá a společně s ní se pustí do zkoumání možností, které jim tajemná šupinka nabízí. Je nejvyšší čas vyzkoušet, jak vlastně v praxi funguje.

Svát'a se ze školy vrátil rozmrzelý a zamračený.

„Co chceš k večeři?“ zeptala se ho Hanka.

„Nic.“

„Dračí speciality tě připravily o chuť k jídlu?“ popíchla ho.

„Jo. Dnes byly na programu pikantní jednohubky. Víš, čím se musí okořenit čerstvě vydloubnuté oči, aby drakům chutnaly?“

„Ale fuj! Dej s tím pokoj. Já bych na rozdíl od tebe povečeřela docela ráda. Nějak jsem si ve škole ani nestihla rozbalit svačinu.“

„A pokutu jsi zaplatila?“

„Jo, ale nechci se o ní bavit. Musím ti hlavně vylíčit, co jsem vypátrala ohledně naší tajemné šupinky.“

Hanka začala nadšeně vyprávět, co ve škole zažila. Svát'a zpočátku naslouchal zamračeně, postupně se však nechal strhnout zájmem o magickou novinku. Začal zkoušet světélkování symbolů a po malé chvíli slavil úspěch.

Sice jeho šupinka svítila podstatně méně než Hančina, ale to ho netrápilo. Hlavně že bylo symboly vůbec vidět. Hanka pokročila k další části kouzla a vykreslila i hopsací kruh. Na podlaze zasvětlkovala kružnice. Už tu do ní chtěla vstoupit, když ji Svát' a chytil za ruku: „Neblázni, Hanko, co v zavřené škole? Jak by ses dostala zpět domů? Být tebou bránu bych neriskoval, víš, jak jsi dopadla v Quinwalu...“

„Máš pravdu,“ zarazila se, „dneska už jsem si zahrávala víc než dost. Není žádoucí mít v Pasteku opletačky se zákonem.“

„A navíc ani nevíš, kam by tě to hodilo. Nejdřív prověříme, co jednotlivé symboly znamenají a kam vedou. Nemusíš mít vždycky takové štěstí jako dneska.“

Kruh na podlaze se během pár vteřin sám od sebe rozplynul. Přesto byla Hanka spokojená. Mezi ní a Svát' u se vrátila důvěra a pohoda. Společné řešení záhady jako by znovu nastartovalo dobré vzájemné vztahy. Jejich spolupráce pokračovala i o víkendu, kdy se opět ujali Avisira.

Před jeho příchodem měli velkou spikleneckou poradu o tom, jak ověřit Svát'ovu teorii.

Nijak je nepřekvapilo, že spiripyr odmítá komunikovat. Navzdory jeho mlčení věděli, že nejen rozumí, ale umí se s nimi bez potíží domluvit jak nehlas, tak i mentálně. Pták spokojeně přeskočil ze samorostu na opěradlo své oblíbené židle. Po chvíli se zdálo, že začíná poklimbávat. Naklonil hlavu a mírně přivíral víčka. Hanka se Svát'ou se po sobě podívali.

Je čas na jejich plán!

Zatímco Svát' a hlasitě listoval v knize, dívka se postavila za Avisirova záda a poslala na ptáka malou fialovou energetickou kuličku, která se rozprskla do tisíce žahavých jiskřiček. Ty dopadly na nic netušícího skoroopereince. Překvapeně se otočil. Jakmile se obrátil k Hance, sáhl Svát' a po sklenici na stole a chrstl celý její obsah rovněž na Avisira. Polekaný ptačí skřek se rozlehl domem netušenou silou. Hanka si zacpala uši a připravila se

na úhybné manévry. Šokovaný pták tentokrát nebyl tak pohotový jako jindy a trvalo mu několik vteřin, než pochopil, že se jednalo o úmyslné napadení a oba kamarádi se teď baví jeho leknutím. Zjištění ho rozzuřilo téměř do ruda, a to ve skutečném smyslu toho slova. Ptákova aura se zhmotnila do rudé mlhy kolem jeho těla a oči mu žhavě zezlátly. Skoro půl minuty museli uhýbat před ohnivými plivanci z nozder na ptákově zobáku. Svát'a v průběhu kličkování hasil vše, co dopadalo na podlahu.

„Copak, tohle kouzlo se ti nelíbilo?“ vysmívala se Hanka spiripyrovi a dráždila ho k dalším útokům.

„Ty potrrhlá lidská holobrrčko, ty prrotivná larrvo z bezkřídleho drruhu!“ nadával pták, když mu došla energie na ohnivé plivance.

„Promiň, Avisire,“ usmíval se Svát'a od ucha k uchu, „jen jsme chtěli vyzkoušet novou metodu tvé léčby.“

„Takovou drrastickou léčbu si strčte za klobouk,“ pták se pomalu uklidňoval, zatímco si pořád hlídal záda.

„Ale zabírá, jen se podívej,“ nastavil mladík ptákovi malé Hančino zrcadlo, „přibýlo ti několik peříček na krku a na hlavě. Vidíš?“

Spiripyr se nakrucoval před zrcadlem a prohlížel si se zájmem všechna místa, kam Svát'a ukazoval.

„Když se naštveš nebo rozzuříš, začíná ti dorůstat peří. V bojových podmínkách by z tebe možná byl zase krásný příslušník svého druhu. Co tomu říkáš?“

„Spiripyrové jsou průvodci draků. Nikdy neměli příležitost žít v klidu a bezpečí,“ odpověděl pták, tentokrát už bez svého obvyklého zuřivého chraptění.

„My s tebou nechceme bojovat doopravdy,“ pokračoval Svát'a, „ale navrhuji menší válečný stav, ve kterém bychom si navzájem připravovali

drobná magická překvapení. Rád bych vyzkoušel, jestli je tvé opeření závislé na bojových podmínkách.“

„Berru,“ zaskřehotal chraptivě pták, „takže konec mírru, začíná boj!“

Vzápětí plivl po Svát'ovi. Ten jenom stihl zdvihnout ruku s knihou před obličej a schytl spáleninu předloktí a u knihy začaly doutnat desky.

„Ty zákeřnej skřehotale,“ pokusila se Hanka Avisirovi zmrazit zobák. Jenže pták už nebyl tam kde předtím. Přemístil se na skříň přímo za ní a zkusil jí plivnout ohýnek do vlasů. Naštěstí sklouzl po jejím obranném štítu. Další spiripyrova slina už neměla patřičnou sílu.

„Vída, už ses úplně vyflusal,“ zasmála se Hanka, „navrhuji po zbytek dnešního dne příměří. Co ty na to?“

Avisir neodpověděl, jen se přemístil na stůl, kde se ještě o knihy opíralo Hančino zrcátko a znovu začal kontrolovat své řídké opeření. Podle všech předpokladů budou mít o víkendech o zábavu postaráno.

Hanka usedla ke stolu, aby napsala pojednání o neviditelnosti pro Teuklina. Na chvíli se jí podařilo zneviditelnit ruku, ale uhlídat dokonalé zrcadlení kolem končetiny jí připadalo příliš náročné. Zatím se s bídou zmohla na bublinu. Vytvořit vrstvu, která by kopírovala obrys těla, jí připadalo stejně složité jako pokročilá matematika. V neděli měla v úmyslu kouzlo neviditelnosti vyzkoušet na Avisirovi. Neviditelnou rukou ho chtěla ťuknout do zobáku, ale neuspěla. Pták se ohnal a bolestivě ji klovl do palce.

„Nebyla jsem dost neviditelná?“ mrzutě se na něj zamračila.

Avisir neodpověděl a otočil se k ní zády. Rozzlobeně na něj hodila utěrku, což zase pro změnu rozčílilo jeho. Než si ji Hanka stihla vzít zpět, utěrka na ptákovi shořela na uhel a našťvaný spiripyr zase zkoušel zapálit podlahu, zatímco ona a Svát'a před jeho ohnivými slinami obratně uhýbali.

„Ukaž, neshořela ti pod utěrkou ta nově dorostlá brčka?“ obával se

Svát'a, když skončili se vzájemným laškováním. Po chvilce zkoumání ale pokrčil rameny a spokojeně konstatoval: „Podle všeho ti oheň svědčí. Peří nejen že neohořelo, dokonce je silnější a lépe vybarvené.“ Avisir se opět několik minut natřásal před zrcátkem.

Při pondělní matematice se Svát'a zmohl na svou první školní pokutu. Teuklin ho načapal, jak se baví se spolužákem, a udělil mu tři stovky za vyrušování.

„Ale já jsem mu jen vysvětloval jeden matematický pojem,“ zkoušel se ohradit Svát'a.

„No, když je to tak, zaplatíš pět set,“ stihl ho nevlídný učitelův pohled. „Ještě máš v úmyslu něco dodat?“

Hance bylo na jedné straně kamaráda líto, neboť i ji rozhořčila nespravedlnost udělené pokuty. Na druhé straně však byla ráda, že i takový šprt jako Svát'a si vyzkouší, jak člověka Teuklinovy pokuty ponižují.

V polední pauze Svát'u vyhledala ve frontě před Terignavanovou pracovnou. Stál skoro na konci řady a zamyšleně žvýkal svačinu.

„Jé, to je fajn, že jsi tady,“ řekl, sotva se objevila, „podrž mi chvíli místo. Musím se na něco mrknout zblízka.“

Postavila se do fronty místo něj a udiveně sledovala, jak šplhá na ochoz kolem malované stěny a důkladně si prohlíží kresby. Zpátky se vrátil s vítězným úsměvem.

„Něco jsi objevil?“

„O tom nepochybuji,“ zasvítily mu oči, „schválně se podívej blíž. Vidíš ty tenké spirálky, co vypadají jako poškozená malba? Prohlédni si je. Jsem zvědavý na tvůj názor.“

Hanka přešla ke stěně, která byla pomalována mapou školních pozemků

a rozhlédla se po spirálkách. Našla jich víc. A jednu přesně v místě, kde vyzkoušela Hasanův skrytý odraz. Další objevila u východu školy. Ale ta byla zatočená na druhou stranu. Podobné spirálky si všimla u kamenů, kde se učila magická rovnováha. A další u velké jeskyně a další u malé jeskyně. A navíc Hanka odhalila i jinou zajímavost. Při užití magického vidění se vedle spirálky rozsvítil znak připomínající kladivo. Posílila magické vidění a hledala symboly i u zbývajících spirálek. No jasně! Svát' a objevil klíč k symbolům, jež se zračily na šupince. Konečně mají představu, kam vedou. A některé opačně točené spirálky zřejmě znázorňovaly odrazové zkratky. Zkoumání malby ji zaujalo do té míry, že si ani nevšimla, kdy na Svát'u přišla řada. Když se jí připlížil za záda a bafl na ni, málem nadskočila.

„Radši nech prohlížení na jindy, za chvíli máme vyučování,“ upozornil ji a poklepal na hodinky.

„A hrome,“ vyděsila se. Přijít pozdě na Teuklinovu hodinu by jí přišlo pěkně draho.

„Ale že se ti podařil parádní objev,“ pochválila kamaráda během poklusu k hopsacímu sálu.

Tentokrát se na hodině zábavných magických efektů vůbec nenudila. Začali totiž trénovat opravdové vizuální projevy kouzel. Teuklin po nich požadoval konkrétní odstíny světla a Hanka si užívala toho, jak snadno se jí dařilo napodobit učitelovy ukázky. V okamžiku, kdy přestal do kouzel tahat matematiku, byl jí hned mnohem sympatičtější.

Po skončení vyučování počkala úplně nakonec. Odhodlávala se ke kroku, který mohl skončit další pokutou. Ale co, není přece malá holka, aby se bála učitele.

„Pane profesore, dovolíte, abych se přesunula vlastními silami?“ podívala se na něj a pak přejížděla po šupinkovém reliéfu na hodinkách tak dlouho, až naskočil symbol totožný se symbolem východu, jak ho ukazovala mapa.

„Ještě jsi to nezkoušela?“ zeptal se až nečekaně vlídně.

„Ne,“ pookřála, když jí nenapařil pokutu za drzost.

„Tak prosím,“ ukázal gestem k zemi.

Hanka naznačila kruh a hupsla do něj. Doskočila k východu a hned uvolnila doskočiště pro další případné zájemce.

„Dneska se tváříš nějak spokojeně,“ podivila se Lída, která tu čekala.

„To ano,“ přikývla s úsměvem Hanka, „výjimečně jsem nedostala žádnou pokutu a dokonce jsem vyřešila jeden důležitý školní úkol. Zato tobě, jak koukám, není do smíchu.“

„No, vlastně tu čekám na Svát'u, abych pro tenhle týden zrušila doučovací večery. Přijela za mnou máma a bude tu otravovat až do neděle.“

„Tobě její přítomnost vadí?“

„Ani ne. Jenže hádat se s ní je vyčerpávající. Zase mě bude přemlouvát, abych přešla na jinou školu, a bude hledat tisíc důvodů, proč je pro mě Pastek nepřijatelný. Vůbec mě nechápe. Od té doby, co umřel táta, je hrozně ustrašená. Někdy mám pocit, že by vážně bylo lepší být úplný sirotek.“

„Jak můžeš něco takového vyslovit nahlas?“ zděsila se Hanka. „Bez mámy bys byla odkázaná jen sama na sebe. Rodiče jsou berlička, o kterou se můžeš opřít ve zlých časech. Nehrozí ti nedostatek peněz na jídlo, vždycky máš kde bydlet. Můžeš se u nich vybrečet, když tě někdo zklame, můžou ti poradit, jak se dostat z průšvihu.“

„Ty žádné rodiče nemáš, vid'?“

„Proč myslíš?“

„Jinak bys takhle nemluvila.“

„Uhodla jsi. Jako sirotka mě šoupli do dětského domova.“

„A Svát'u taky?“

„Jo, toho taky. Pak ale našel tátu a mají celkem spokojenou rodinu.“

„A ty?“

„Jsem adoptovaná. Ale rodiče sem za mnou určitě nepřijedou.“

„Jací jsou?“

„Nechce se mi o nich mluvit.“

„Chápu. Víš, moje máma je v podstatě velice hodná. Jenom mi její řeči lezou na nervy. Někdy strašně!“

„Vyřídím Svát'ovi, že se doučování o týden odkládá.“

„Bude se mi po vás stýskat,“ dodala ještě Lída, než zmizela spolu s Azuelou ve vykouzlené bráně.

Ve středu Hanku čekala další hodina u trpaslíka. V žaludku jí hlodal velmi nepříjemný pocit, že se u něj opět ztrapní a že ji fousatý specialista na magii kamenů definitivně pošle k šípku. Aspoň že se už k němu dokáže přesunout. Zhluboka se nadechla a použila šupinku. Kruh ji přenesl k malé jeskyni. Tentokrát na ni nikdo nečekal. Váhavě zdvihla kamínek, zaťukala na skálu a vstoupila dovnitř.

Rohan pracoval s kůží. Nechtěla ho vyrušovat, proto zůstala tiše stát u vchodu. Asi po pěti minutách trpaslík konečně odložil svůj výrobek a kývl na ni, aby šla blíž. Posadil ji na stoličku, vložil jí do ruky kámen a sám zůstal stát před ní. „Celou dobu sem přemejšlel vo tom, proč jsi minule zápolila s úkolem jako hovnivál se pštrosím vejcem. Že tys nikdá magickej kamínek nedělala a kouzlo sošek, co ti vyšly z rukou, bylo něco jako náhodnej přidruženěj efekt? Mám pravdu?“

Mlčky přikývla.

„Seš jako potápka, co se ještě nenaučila plavat. Dneska holt vezmeme učení z gruntu. Už jsi někdy spolupracovala s nějakým trpaslíkem?“

„No, nevím, jestli se dá mluvit přímo o spolupráci,“ trochu zaváhala při vzpomínce na boj proti aberilům, „ale asi ano, pane profesore.“

„Nech si toho profesora a říkej mi Rohane.“

Typickej trpaslík, pomyslela si Hanka. Zachariáš se taky vždycky tváří, jako že se o nic nezajímá, a přitom mu neunikne ani blecha v psím kožichu. Dříve nebo později si o každém dokáže zjistit neuvěřitelné množství informací.

„Takže pěkně od začátku, milá H'anaríjo...“

No nazdar! Že by věděl i o mé rodině? Čte myšlenky nebo se snad někde poptal?

„Soustřed' se,“ napomenul ji, „jde o kámen, který chceš proměnit v magický předmět. Musíš ho přijmout jako součást sama sebe. Na okamžik se stane tvým nejlepším kamarádem, tvým bratrem, tvým druhým srdcem. Přidržíš ho v nitru svých emocí a díky tomu vznikne magické pole. Čím více emocí, tím silnější pole. Pochopitelně závisí i na krystalické struktuře dotyčného kamene, ale tu sem dnes nebudeme tahat, detaily se naučíš jindy. Prvotní emotivní zásah do kamene je ale nutné následně zafixovat. Docílíš toho protipólem. Nejdřív jsi kámen přijala jako součást svého já, nyní ho musíš co nejrychleji od sebe odtrhnout. Proto v každém magickém kameni, který stvoříš, zůstane malý kousek tebe samotné. Ono se to slovy špatně vysvětluje... doufám, žeš pochopila, o čem jsem mluvil.“

„Snad ano.“

„Výborně. Pust' se do práce. Vytvoř magické pole.“

Jakmile Hanka oblázek přijala do své mysli, pocítila zvláštní souznění se strukturou kamene. Jako by se procházela uvnitř kamenné hmoty. Ucítila jeho chlad, šedostříbrnou barvu, lehce kovovou chuť... Nechtělo se jí od poznaného kousku kamene odtrhnout. Ale přemohla se a vyškubla ho pryč z mysli. Zatočila se jí hlava a po těle ji zastudil pot.

„No sákryš, holka, tos to vzala nějak moc nadoraz,“ uslyšela Rohana a několikrát polkla, aby zahнала sucho v ústech.

„Na, napij se,“ podal jí hrnek. Vypila ho na jeden zátah. Ještě že v něm byla voda, pomyslela si s úlevou, když si uvědomila, že ji dostala od trpaslíka.

„Todle bude zatraceně silnej magickej kamínek,“ spokojeně mručel Rohan, „máš fakt velkej talent. Ještě že jsem tě minule nevyhodil. Přece jenom je falanskej močál na něco dobrej.“

Hanka se pomalu vzpamatovala. Úbytek magie, který zaznamenala, byl značný. Chvíli potrvá, než se prázdné místo doplní. V následujících minutách už asi moc sil na kouzlení mít nebude.

„A teď mi podrobně popiš, co všechno jsi během kouzla cítila,“ požádal ji Rohan. Občas ji zarazil a přinutil ji vnímat vlastnosti kamene ve své ruce a zapamatovat si je. Zdůraznil, jakých detailů si má všimnout, aby se orientovala ve struktuře a poznala, který kámen je a který není vhodný k magickému zpracování. Vlastně se jednalo o velice zajímavé povídání. Ani jí nepřišlo, že probíhá vyučování. Byla si jistá, že na příští hodinu s trpaslíkem se bude těšit. A při dnešní večeři bude mít k vyprávění lepší téma než Svát'a s jeho netradičními hnojivy.

Vzhledem k tomu, že jim odpadlo doučování u Lídy, mohla se Hanka se Svát'ou víc věnovat Avisirovi. Dokonce i Svát'a se zapojil do vymýšlení lumpáren, které mohli ptákovi provést. Snad nejlépe se jim vydařilo, když schovali ptákův samorost a nastražili místo něj jen nehmotnou iluzi. Avisir se rozplácl na podlaze jako omráčené kuře a zuřil skoro půl hodiny. Ani jeden z nich z následného střetnutí nevyvázl bez popálenin. Ale od toho dne

začala spiripyrovi dorůstat i ocasní brka. Dračí mazlíček prostě potřeboval k dobré kondici bojové podmínky.

Vronovi se podařilo za uplynulé tři týdny sehnat o spiripyrech jen pár drobných informací. Jediná novinka, o níž se ještě nedočetli, bylo doporučení jednou týdně ptáka vykoupat v ohni.

Když Vron odcházel, Hanka ho stejně jako minule doprovodila k veřejné pastecké bráně. Opět přišla řeč na studentku, která tu loni na jaře málem přišla o život.

„Měla by ses o případ víc zajímat,“ jemně ji pokáral přítel poté, co se přiznala, že zatím nic nového neví, „i ochránci se pořád ještě snaží odhalit, co se tu ve skutečnosti přihodilo. Tentokrát ti mám vyřídit, aby ses nesnažila přivolávat ani harpyje ani běsy.“

„A proč bych to asi dělala?“ zaťukala si Hanka prstem na čelo.

„Co jsem měl vyřídit, jsem vyřídil,“ pousmál se Vron a vylovil z kapsy krásné zralé jablko. Podal ho dívce a neodpustil si své oblíbené: „A dávej na sebe pozor.“

*****

Přivolávací kouzla

Ani se nenadáli, a už v polovině října přišel první sníh s deštěm a nepříjemné sychravé počasí. Školní prostory, kde se učili, však byly magicky zatepleny, takže uvnitř areálu se klima prakticky nezměnilo.

Hanka se naučila přemísťovat pomocí šupinky, ale zatím ještě neměla odvahu se tím chlubit před spolužáky. I Svát'a dával přednost hopsacímu

sálu před používáním agresivní magie, kterou šupinka vyžadovala.

Jednou po hodině drakonštiny Hanku zastavil Hasan.

„Všiml jsem si, že se hodně kamarádíš s Lídou a Naomi...“

„Dobrý postřeh. A co má být?“

„Potřeboval bych zjistit jednu maličkost.“

„A jakou?“ zpozorněla.

„Olaf by rád věděl, jestli Naomi na svých mejdanech využívá magické vůně.“

„A proč ho taková ptákovina zajímá?“ podivila se.

Došlo jí, že si chce Olaf vybrat splátku za laskavost, kterou onehdy Hance prokázal. Možná má důvod špehovat Naomi a po ní bude chtít, aby mu nosila zprávy. Jenže tenhle druh laskavosti mu Hanka rozhodně prokazovat nechtěla. A už vůbec ne prostřednictvím Hasana.

„Nic mi nevysvětlil,“ pokrčil rameny spolužák, „ale musel jsem mu slíbit, že se tě zeptám.“

„Já vím, že jsem tak trochu jeho dlužníkem. Jenomže špehovat kamarádky pro něj nebudu.“

„Vždyť nejde o žádné špehování,“ ohradil se Hasan, „jenom o jednu jedinou malou informaci.“

„Jestli dostanu pozvání na mejdan, který bude Naomi pořádat, možná ti odpovím. Zatím víc slíbit nemůžu,“ snažila se Hanka vymanévrovat, aniž by jeho žádost přímo odmítla.

Hasana její neurčitý slib kupodivu uspokojil. Doufala, že požadavek časem vyšumí do ztracena, ale zmýlila se.

Několik dní nato Hanka se Svát'ou v polední pauze studovali namalované obrazy v hale, když k nim dorazila se spikleneckým výrazem Lída a požádala je, aby jí pomohli se dostat na mejdan k Naomi. Tentokrát už si tajný večerní výlet rozmluvit nenechala. Svát'a byl rozladěný, ale uznával Hančinu argumentaci, že je lepší na dívku dohlédnout, než riskovat, že se na akci vypraví bez jejich přispění. Nechali se zatáhnout do kouta stranou od ostatních, aby je nikdo neslyšel. Jednalo se spíš o symbolické gesto, neboť magické možnosti naslouchání byly mnohonásobně účinnější než sluch, a ani tiché šuškáni by nezaručilo dostatečnou diskrétnost v případě špehování.

„Ve čtvrtek večer dám Azuele do pití něco na spaní,“ mrkla na ně spiklenecky.

„A nebylo by jednodušší použít kouzlo?“ zeptal se ustaraně Svát'a.

„Blázníš?“ rozhodila ruce Lída. „Ta je nepřetržitě nachystaná na všechny magické útoky. Zabíla by mě dřív, než by poznala, kdo jsem.“

„Tak jo,“ rezignovala Hanka, „budeme na tebe čekat u Hermana.“

„U něj ne, radši počkejte v zahradě.“

Lída měla pravdu. Kdyby do akce zatáhli Hermana a Azuela je načapala, vystavili by ho existenčnímu riziku.

Do Lídina domu dorazili krátce po setmění a nechali se propašovat dovnitř. Svát'a si našel úkryt v zahradě a byl ochoten počkat, než se holky vrátí z mejdanu. Bez jeho pomoci zevnitř by se magickému poplachu u dveří nevyhnuly. Zůstával tu i jako pojistka, kdyby se Azuela vzbudila a začala Lídu hledat. Doufali ale, že na tuto variantu nedojde.

I cesta k Naomi by bývala mohla být jednodušší, protože měla Hanka k dispozici supervolonové prkno. Jenže Lída k jejímu překvapení odmítla nastoupit a rozhodla se jít pěšky. V tomhle nevlídném počasí Hanka její volbu nechápala. Nicméně stejně si s sebou prkno vzala.

Mejdan u Naomi už byl v plném proudu. Lída sem zapadla jako kapka do vodopádu. Zato Hanku vítala Naomi s poněkud kyselým výrazem. Hned jim oběma strčila do ruky pití a přitukla si s nimi, aby měla jistotu, že si loknou. Na jazyku Hanku zaštipala pálenka. Lízla si jen symbolicky a všechny její smysly se rozezněly na poplach. Kromě alkoholu se jejího těla dotkla i magie. Začala zkoumat účinky nápoje a skoro si oddechla, když dospěla k závěru, že má jen navodit dobrou náladu a uvolnění. Přesto využila nejbližší chvílky nepozornosti své hostitelky a nechala část koktejlu vsáknout do ubrousku, který zahodila. Přece jen si raději uchová čistou hlavu. Po zkušenostech z minulé návštěvy už víceméně tušila, co může očekávat. Snažila se Lídu přimět spíš k tancování, než ke konzumaci podezřelých chuťovek a v nestřežených chvílkách jí ředila pití vodou. Málem už si gratulovala, že dívka přežije večírek v lepší kondici než minule, když tu se najednou Lída ztratila Hance z očí. Jen na půl minutky si Hanka odskočila a po návratu byla její chráněnka pryč. Nejdřív proběhla všechny místnosti v přízemí, jenže dívka jako by se do země propadla. Udivilo ji, že nezahlédla ani hostitelku. Sáhla po magii, aby vystopovala poslední Lídin pohyb, ale vtom na její rameno dopadla ruka zdejšího vyhazovače.

„Tady se nečaruje, moje milá! V přízemí je zakázáno používat magii.“

„Hledám Lídu a Naomi. Jestli víte, kde jsou, nebudu kouzla potřebovat,“ podívala se na něj nevlídně.

„Hezky si někde dřepni a počkej na ně. Však ony se časem objeví.“

„A kde jsou?“

„Do toho ti nic není!“

„Nahoře?“ vrhla Hanka pohled na schody vedoucí do patra.

„Do patra je vstup pouze na pozvání, tam nemůžeš.“

Zvažovala, zda je lepší se pohádat nebo ustoupit a tiše hledat jinou cestu.

„No tak jo, chvílku počkám. Jestli ale brzo nepřijdou, odcházím domů,“ rozhodla se pro druhou variantu.

Jakmile se přidala k tancujícím, chlapík o ni ztratil zájem.

V nestřežené chvílce proklouzla chodbou ke kuchyni. Všude vládl nepořádek a nikde ani noha. Otevřela okno do zahrady a objevila dřevěnou konstrukci, po které se v létě pnou květiny. Doufala, že má dostatečnou nosnost, aby jí posloužila jako žebřík. Vyšplhala vzhůru na balkon. Přes ozdobné závěsy rozeznala osvětlenou místnost plnou lidí sedících na podlaze. Podrobnosti bohužel stínala záclona. Vrátila se na dřevěnou konstrukci a zkusila menší neosvětlené okno, na které při troše šikovnosti mohla dosáhnout. Chtěla ho magicky otevřít, ale bylo jen lehce přibouchnuté a nezajištěné. Protáhla se dovnitř a zjistila, že je na záchodě. Oprášila se a umyla si ruce. Vykoukla na chodbu a než si rozmyslela další krok, ze dveří velkého pokoje se vyřítily dvě dívky a zamířily přímo k ní. Jednou z nich byla Lída.

„Jé, ty jsi tady, to je bezva,“ rozzářila se, když Hanku spatřila.

„No... já, víš... dole bylo obsazeno, tak jsem...“ koktala a kývla směrem k záchodu.

„Nikam nechod', počkej tu na nás,“ požádala ji Lída, jako by o nic nešlo.

„Musíme si pospíšet, abychom nepřišly o něco zajímavého,“ popadla Hanku za loket, jakmile si ulevila, a táhla ji směrem k velké místnosti.

„Počkej. Nevím, jestli můžu dovnitř, když nejsem pozvaná,“ na oko se zdráhala Hanka.

„Nesmysl. Naomi je moje kamarádka a můžu si přivést, koho chci,“ mávla rukou Lída. Před dveřmi se ale zarazila: „Musíme vklouznout úplně tiše a sednout si dozadu, abychom nerušily přivolávače. Tak pojď.“

Hanka následovala kamarádku tak nenápadně, jak jen dokázala. Lída k ní

přišoupla volný polštář, aby se měla na co posadit. Asi dvacet dívek sedělo před nimi v půlkruhu a sledovalo brunetku s krátkými ježatými vlasy. V tureckém sedu se zavřenýma očima lehce pohupovala tělem. Ruce položené na kolenou dlaněmi vzhůru měla pomazané divnou zelenou hmotou. Aura magie viditelně pulzovala v týle její hlavy. Několik minut se nic nedělo, přesto všichni seděli naprosto nehybně a napjatě brunetku pozorovali. Hanka nedokázala určit přesný okamžik, kdy se nad jejími dlaněmi objevil malý chomáček mlhy. Hlasitější vydechnutí přihlížejících podtrhlo všeobecné napětí. V chomáčku mlhy se rýsoval obrys žáby. Byl stále zřetelnější a začal se i vybarvovat.

„Panejo, hararská ropucha,“ zašeptala Lída.

Hance jméno nic neříkalo, proto čekala, co bude dál. Brunetka přisunula jednu ruku blíž k žábě. Ozvalo se žabí zaskřehotání a tvor se opět rozplynul ve stejném obláčku mlhy, v jakém se objevil. Dívky kolem začaly nadšeně tleskat.

„Děkuji ti, Lívie, velice působivý výkon. Jsi opravdu dobrá,“ postavila se na druhém konci pokoje Naomi a podala brunetce malé umyvadlo, aby si mohla spláchnout z rukou nevábně vypadající hmotu. Pochvalné komentáře se ozývaly všude kolem.

„Moc pěkné, ale nebezpečné,“ podotkla Lída.

„Čím nebezpečné?“ zajímala se Hanka.

„Kdyby žába skočila směrem k Lívii a dotkla se jí, kompletně by se nám tu zhmotnila. A my bychom ji pak musely chytat v rukavicích, protože má na kůži jedovaté bradavice. Ještěže nedošlo k plnému přivolání.“

Hančin pohled se střetl s pohledem Naomi. Nedalo se přehlédnout, že jí Hančina přítomnost není dvakrát po chuti. Ale nahlas neřekla nic. Jen gestem pobídla další dívku, aby zaujala místo před půlkruhem divaček. Znovu se rozhostilo ticho. Dívka před sebe položila několik květin. Jejich vůně doputovala až k Hance. Vzpomněla si na Hasana a dávala pozor, zda se

vůně dotkne jen nosu, nebo i jiného smyslu. Ano, jednalo se o skutečnou magickou vůni, která z celého pokoje udělala velkou rozkvetlou louku. Hanka se pro jistotu zaštitila proti magickému ovlivnění a sledovala pozorně celý proces kouzlení. Tentokrát došlo k plnému přivolání a po pokoji poletoval barevný motýl. Nadšení dívek nebralo konce.

Vzápětí začaly přemlouvav Naomi, aby něco ukázala i ona. Lída se k nim přidala a hecovala svou kamarádku, ať jim všem předvede, co umí. Nakonec hostitelku přemluvily.

„Dobrá. Ukážu vám něco hodně zvláštního. Držte mi palce, holky. Nedávno jsem dokončila poslední přípravné kroky a tohle bude můj první pokus o nahlédnutí.“

„Jsem hrozně zvědavá,“ nemohla se dočkat Lída, „dokonce ani mně neřekla, na co se připravuje.“

„Doufám, že neplánuje přivolat běsa,“ špitla Hanka, když si vzpomněla na Vronovo varování.

„To by ani v tomhle pokoji nemohla,“ mávla bezstarostně rukou dívka. Hanku až zamrazilo v zádech, neboť Lída myšlenku zavrhla jen kvůli rozměrům místnosti.

Za okamžik už napjatý klid narušoval jen dech přihlížejících. Hanka se pomalu začínala nudit. Čarování na dlouhé lokte jí bylo cizí. Zjevně se Naomi potřebovala mimořádně hluboce soustředit. Vtom ucítla vůni zeminy. A znovu byl ve vůni magický podtext. Naomi si dávala načas. Hance se mírně klížily oči, ale zpozorněla, sotva se objevilo mlžné zachvění. Obraz nebyl nijak zřetelný, avšak to, co uviděla, ji dokonale vyburcovalo. Už se zvedala, že vstane, když ji Lída chytila za loket a zadržela. Hanka jen s obtížemi potlačovala své rozhořčení. To snad není pravda! Naomi přivolávala tulíka.

Obraz se lehce zavlnil a zmizel.

„Jakého tvora jsi oslovila?“ ozval se do ticha hlas jedné z divaček.

„Nepoznala jsi ho?“ zářila Lída jako čerstvě zrozené sluníčko. „To byl tulík! Úžasný pokus! Naomi, jsi fakt skvělá. Nádhera!“

„No, já nevím,“ mírnila její nadšení Hanka, „tohle by se tulíkům dělat nemělo.“

„Nebud' měkota,“ smála se jí Lída, „nahlédnutí ještě není přes zákon. Naomi nám předvedla něco opravdu mimořádného. Ale ne abys o tom vyprávěla někomu cizímu! O ničem, co se stane v téhle místnosti, se nemluví! Jasně?“

Ani nečekala na Hančinu odpověď a hrnula se blahopřát své úspěšné kamarádce.

„Pro dnešek končíme, milé dámy. Báječně jsme si užily seanci a teď se pro změnu trochu občerstvíme a zatancujeme si!“ zatleskala Naomi a světla v pokoji pohasla. Dívky se poslušně přesunuly do přízemí.

„Měly bychom vyrazit domů,“ snažila se Hanka odtáhnout Lídu pryč od pití a jednohubek.

„Ještě chvíli,“ bránila se rozjařená spolužačka, až se Hanka naštvála a seslala na ni malé kouzlo únavy.

Když konečně Lídu dostrkala ven před dům, objevil se na ulici městský strážce. Jich si nevšímal. Jen zabušil na dveře a vtrhl dovnitř. Hanka zaslechla, jak se rozčiluje, že magie, použitá v domě, vykazuje nepovolený prvek brány. Dožadoval se audience u majitele objektu a vyhrožoval vysokou pokutou.

„Neboj se,“ zamumlala Lída, „Naomi to má podplacený. Vždycky jenom někoho pošlou, aby udělal humbuk a nikdy z toho nic není.“

Hanka posadila dívku, notně omámenou podávanými koktejly, před sebe

na prkno. Musela letět opatrně a přidržovat ji, protože Lída díky jejímu kouzlu vsedě usnula. Za chvíličku už je Svát'a pouštěl brankou. Kdyby nebylo nočních poplašných pastí, bylo by nejjednodušší vletět s prknem až do zahrady. Jenže Azuela viditelně neponechala nic náhodě a opevnila všechny přístupy k domu, kromě hlavního vchodu a branky pro služebnictvo. I tyto dva vstupy se ale daly v noci bez poplachu otevřít pouze zevnitř.

Domů se Hanka se Svát'ou dostali až k ránu.

„Doufám, že jste si mejdan pořádně užily,“ zívnuł Svát'a.

„No,“ ušklíbla se Hanka, „děly se tam věci, o kterých bych jako Lídina kamarádka vůbec neměla hovořit. Někdø by to mohl chápat jako zradu, kdybych se zmínila o podrobnostech.“

Svát'a zbystril a hned se zakabonil, neboť pochopil narážku na svoje odtažité chování.

„Sice jsem jí žádný slib nedala, ale nerada bych tě svým nevhodným chováním ke svým kamarádkám znovu urazila,“ dál poš'uchovala zvědavého Svát'u.

„A nejsi ty moje kamarádka mnohem déle než Lídina?“ sondoval opatrně její ochotu mluvit.

„Podívej, ty dlouholetej kamaráde,“ dala si ruce v bok, „když udělám nějakou chybu nebo přehmat, řekni mi narovinu svůj názor, místo aby ses tvářil jako poslední brambora ve sklepě. Potom se i já budu chovat jako kamarádka.“

„Jenže ono je to někdy složitý,“ udělal na Hanku psí oči, jako by prosil o porozumění.

„Dobrá. Uděláme dohodu,“ zívla i Hanka, „budeš-li potřebovat soukromí, prostě mi oznámíš, že si jdeš hrát na medvěda, a já budu dva dny respektovat tvoje samotářské potřeby. Ale když se tě dotkne moje chování,

chci o tom vědět. Platí?“

„Jo,“ přikývl okamžitě, „ale ty mi budeš zítra, tedy vlastně už dnes vyprávět, co všechno se na vašem mejdanu dělo.“

„Pokud nezaspíme, vyličím ti své zážitky u snídane,“ vyrazila Hanka v přímém směru k posteli.

V pátek ze sebe ve škole mnoho aktivity nevymáčkla. Byla ráda, že proplula školními hodinami bez pokut. Ani odpolední doučování u Lídy nebylo o mnoho lepší. Svát' a dokonce usnul na pohovce, takže se obě holky po špičkách vykradly z místnosti a šly si povídat na chodbu.

„Poslyš,“ využila Hanka příležitosti, aby se něco dozvěděla o Lídiných schopnostech, „ty už jsi taky dokázala něco přivolat?“

„Že váháš! Vždyť tenhle obor studuju už druhým rokem.“

„A co konkrétně?“

„Sem tam nějaké mouchy, šneka, vránu a netopýra. Ten byl ale hnusnej. Musela jsem si ruce napatlat jeho trusem, aby se mi kouzlo podařilo. Byla smůla, že jsem si na loňskou závěrečnou zkoušku vylosovala zrovna tuhle létající myš.“

„A koho přivoláváte letos?“

„Bereme zvířata podle velikosti. Začali jsme u zajíců a bažantů a ti nejlepší by na konci školního roku mohli zkusit i přivolání koně nebo jelena.“

„Páni, to bych teda chtěla vidět,“ vrtěla hlavou Hanka.

„Víš, přivolat velké zvíře není magicky o mnoho složitější. Jakmile se jednou naučíš postup, záleží jen na soustředění, trpělivosti a znalosti druhu. Proto bylo Naomino vystoupení tak působivé. Nikdo z nás tulíky pořádně

nezná. Sice jsme je viděli, já si s nimi dokonce i několikrát hrála, ale to zdaleka nestačí. Při přivolávání je potřeba zvířeti nabídnout něco lákavého, něco, co má rádo a kvůli čemu je ochotno přijít. A iluze lákadla musí být dokonalá a přesvědčivá. Jinak ztrácíš čas.“

„A jak vlastně najdeš konkrétní zvíře, které chceš přivolat?“

„No, existuje několik postupů. Nejjednodušší je náhodná volba. Máš-li přivolávací nadání, dokážeš vycítit jedince s požadovanými předpoklady. Je to, jako když hodíš udici do vody. Jenže tohle je magická udice. Nejdřív se s tím jedincem seznamuješ v jakémisi vzájemném snu a během té doby pátráš po tom, co má nejraději, co by se mu líbilo. Tím zároveň posiluješ vzájemné pouto. Po nějaké době ho dokážeš zaměřit i v bdělém stavu. To je čas, kdy se začíná zkoušet přivolávací rituál. Já momentálně trénuji přivolání jezevce. Akorát se musí seance provádět venku.“

„A co když ho přivoláš? Dokážeš ho potom zase odeslat zpátky?“

„Ne, to neumím. Vlastně ani nevím, kde konkrétně žije. On mi nedokáže přesně určit polohu svého doupěte a já vidím jen to, co obvykle vidí on.“

„A neublížíš mu tím vytržením z jeho domova?“ podívala se Hanka zvědavě na kamarádku, zda soucítí se svými pokusnými objekty.

„Mouše nebo šnekovi změna nevadí. Ale máš pravdu, některá zvířata by mohla být zmatená přesunem na jiné místo. Proto je tu i druhý postup, při kterém se zaměřuješ na zcela konkrétního jedince. Stačí získat pár jeho chlupů, dráp, šupinu nebo jinou součást z jeho těla a díky tomu vyšleš magický háček přímo k vybranému jedinci.“

„Vidím, že je přivolávání docela zajímavý obor,“ překvapeně konstatovala Hanka.

„Vid'?' Mně se taky zamlouvá,“ potěšil Lídu kamarádčin zájem.

„Ale poslyš, tulík je přece inteligentní tvor. Není trochu neetické ho

přivolávat?“

„Možná... jenže jak se pozná, kdo je a kdo není inteligentní tvor?“

Hanka se zamyslela. Byla v rozpacích, jak definovat inteligenci. Tulíci vypadali a žili víceméně jako zvířata. Ale dokázali se učit, přizpůsobit a dokonce i mluvit či spolupracovat s jinými druhy. Kde jsou hranice inteligence? Vždyť i psi dovedou něco podobného. Jen na rozdíl od tulíků nemají sedmý smysl. A lidská řeč není pro jejich hlasivky vhodná, jinak by ji určitě taky už uměli. I kuň je chytrý a fuň dvojnásob...

„Máš pravdu. Definovat inteligenci není úplně jednoduché. Možná bych ji přiřkla těm, kdo přetvářejí svět k lepšímu s ohledem na své potřeby.“

„V tom případě se tvá definice na tulíky nevztahuje. A na draky pravděpodobně taky ne. A možná ani na jednorožce,“ namítla Lída.

„Kašlu na definice,“ zasmála se své marné snaze Hanka, „nicméně tulíci jsou, pokud vím, přísně chránění, proto není vhodné si s nimi zahrávat.“

„Ty naděláš... Naomi určitě žádnému tulíkovi neublíží. Ke kompletnímu přivolání nejspíš vůbec nedojde a ona získá úžasnou zkušenost.“

„Není Naomi starší než ty?“

„No a co? To vadí?“

„Ne. Jen mě zajímá, jak jste se skamarádily.“

„Naomi je úžasná holka a já jsem moc ráda, že o mé přátelství vůbec stojí.“

Hanka si odpustila poznámky, které se jí draly na jazyk. Bála se, aby nenarušila Lídinu sdílnou náladu.

„Znám ji sice teprve od loňska, ale už naše první seznámení mělo něco do sebe. Já ji prostě uznávám. Tenkrát se stal malér jedné holce z naší školy.“

Prý zažila něco příšerného a už se nikomu nepodařilo ji z toho vyléčit. A rok před tím jedna holka umřela.“

Hance se srdce rozběhlo rychleji. Konečně první zmínka o událostech, jež ji zajímaly. Visela na Lídě očima a snažila se tvářit nezaujatě.

„Ve škole zavedli velice přísný režim. Za každou hloupost se platily nehorázné pokuty a já válčila s mámou, abych nemusela přejít na jinou školu. Tehdy za mnou přišla Naomi. Povídá mi: ‚Jsi tak hrozně podobná těm dvěma nešťastnicím, mám o tebe strach, moje milá. Chci s tebou kamarádit a chránit tě, abys nedopadla jako ty dvě. Jsi pro?‘ Její šlechetné gesto mě fakt dostalo. Dokonce si změnila některé předměty, abychom spolu mohly být co nejčastěji. No řekni sama, něco tak fantastického člověka za život mockrát nepotká.“

„Je od ní hezké, že tě chce chránit,“ souhlasila Hanka.

„Ty dvě holky, o kterých jsem se zmínila, měly malér při nějakém nepovedeném přivolávání, takže od té doby chodí Naomi vždycky se mnou, aby na mě dohlédla.“

„Ona je znala?“

„Říkala, že ano a že nedopustí, aby něco podobného potkalo i mě.“

„Má o tebe starost,“ přikývla Hanka, ale vrtalo jí hlavou, jaké motivy asi vedly Naomi k podobnému jednání. Nepůsobí dojmem lidumila. A proč nabídla ochranu právě Lídě? Opravdu jen kvůli jejímu vzhledu? Hrála snad Lídina podobnost s oběma dívkami nějakou roli? Ví o té záležitosti Naomi něco, o čem mlčí? Najednou měla Hanka víc otázek než odpovědí. Další jejich hovor bohužel přerušil příchod rozespalého kamaráda.

O víkendu jim Vron přivezl novou zásobu Zachariášových magicky lisovaných jídel. Hance předal knihu s názvem Přivolávací techniky a rizika a Svát'ovi obraz spiripyra. Vypadal podobně jako v Hančině optické vizi. Svát'a ihned obraz připevnil na zeď. K téhle podobě zbývala Avisirovi ještě

dlouhá cesta. Sice mu dorůstalo pár nových brček, ale jednalo se jen o zlomek skutečného opeření. Přesto vypadal lépe než na začátku léčení.

Hanka celý víkend zvažovala, zda má či nemá Hasana informovat o magických vůních na mejdanu. Nakonec se rozhodla. Prozradí jen to, že se na mejdanu s magickými vůněmi setkala, nic víc. Tím splatí svůj dluh a příště už ho může s klidným svědomím odmítnout.

Měla v úmyslu Hasanovi odpovědět ještě před začátkem pondělní hodiny drakonštiny. Odhodlaně vyrazila k místu, kde se bavil se svými dvěma kamarády. Všichni byli sklonění nad jedním svitkem. Jakmile si všimli Hančina příchodu, pustili svitek, aby se sám zaroloval. Zahlédla ho sotva na zlomek vteřiny. Přesto si všimla, že se jedná o starý špatně čitelný dokument s nákresem.

„Copak to tu luštíte?“ kývla směrem ke svitku Hanka.

„Ále,“ mávl rukou Hasan, „nic, co by mohlo zajímat tvé krásné oči.“

Kdyby Gábor nesebral svitek a neschoval ho chvatně do tašky, asi by Hanku ani neupoutal. Neobvykle zbrklé gesto však vyburcovalo její ženskou zvědavost.

„Co bys ráda?“ snažil se Hasan odvést její pozornost drobným kouzlem. To ovšem podcenil Hančinu vnímavost. Zároveň svým magickým zásahem potvrdil její úvahu, že obsah svitku stojí za bližší prozkoumání.

„Jen jsem ti přišla odpovědět na jednu otázku, abych splatila laskavost. Nečekej však, že ti řeknu víc než jen tohle jedno jediné slovo – ano.“

„Odpověď na Olafovu otázku zní ano?“ ujišťoval se Hasan.

„Přesně tak, ale na nic víc se mě neptej.“

„A seš si jistá svou odpovědí?“

„Kdybych si nebyla jistá, nebyla bych tu.“

„Výborně. Možná bychom mohli svou spolupráci rozšířit. Nebyla bys škodná. Olaf by tě odměnil velice štědře.“

„Jsi na špatné adrese.“

„Počkej, nemusí jít přece jen o peníze. Mohl by tě naučit pár kouzel, nebo se za tebe přimluvit u některého profesora.“

„Jako třeba u Teuklina?“

„Nó,“ rozpačitě zaváhal Hasan, „zrovna u tohohle asi ne...“

„Nenamáhej se,“ zarazila ho Hanka, „splatila jsem mu laskavost, ale jinak nehodlám spolupracovat vůbec s nikým! Jasně?“

„Tvoje škoda,“ ušklíbl se Hasan.

Hanka se otočila a zamířila ke svému sedátku. Byla ráda, že má tuhle záležitost z krku. Do začátku hodiny zbývalo sotva pět minut. Využila je k tomu, aby se v duchu vrátila do okamžiku, kdy její pohled spočinul na starém svitku, který kluci střežili. Vzpomínka by měla stačit k tomu, aby si zafixovala do paměti vizualizaci textu i náčrtku. Později si vybaví vše, co zahlédla. Když se bude hodně snažit, možná dokáže svou vzpomínku magicky přesunout na papír. Na nic víc už neměla čas, protože do třídy vstoupil Terignavan a ona pozorně naslouchala, jak vypráví o sektě růžových draků, která se neúspěšně snažila přeorientovat na vegetariánské stravování.

K záhadě svitku se Hanka dostala až v úterý večer. Donesla si černý prach, posypala jím arch papíru a po úporném dlouhém soustředění se jí podařilo vsáknout jemný prach do porézního papíru podle své vizuální vzpomínky. Těšila se na něco zajímavého, ale poté, co spolu se Svát'ou prohlédli nákres, se dočkala zklamání.

Jednalo se o skicu neobvyklého kompasu s nápisem DOMITOROSKOP

12. Popisek v drakonštině byl stručný. Upozorňoval uživatele, že používání přístroje je omezeno na nezbytně nutné případy a každé zneužití bude domitorem trestáno dle jeho uvážení.

Ani ona, ani její kamarád z toho nebyli moudří. Růžice kompasu byla bez popisků, jen značku severu nahrazoval maličký symbol draka a nějaké slovo. Buď Hančin otisk nebyl přesný, nebo bylo dotyčné místo poškozeno i na pergamentu. Dalo přečíst jen pár písmen: Habe...r...ur.

„Co znamená slovo domitor?“ podívala se Hanka tázavě na kamaráda.

„Moje hodinky říkají, že tento výraz v drakonské terminologii znamená vládce.“

„Jaký vládce? Vládce draků?“

„Hm, žádné podrobnější informace nejsou k dispozici. A slovo domitoroskop ve slovníku vůbec není.“

„Takže asi nezjistíme, k čemu tenhle divný kompas slouží.“

„Asi ne. Nic, co by dávalo smysl, mě nenapadá. Leda by ses zeptala svých spolužáků z drakonštiny.“

„Blázníš? Zase by po mně chtěli nějakou protislužbu.“

„Nebo se nad tím můžeme znovu zamyslet o prázdninách.“

Prázdniny! Už samo slovíčko příjemně pošimralo jejich mysl. Na poslední dva týdny v listopadu se oba těšili jako malí. Bude skvělé se zase vrátit do známého vlídného prostředí a na chvílku zapomenout na pochmurný Pastek. To ovšem Hanka ještě netušila, že tyhle prázdniny stráví nedaleko odtud ve velice zvláštní společnosti.

*****

Deruvijano

První krok k neplánované změně prázdninového programu učinila hned po víkendu, ve kterém je naposledy navštívil Vron. V pondělí ráno Hanka odevzdala Teuklinovi pravidelně sepsované pojednání o neviditelnosti a ještě na chvíli vyšla ven, aby oddálila okamžik, kdy bude muset zasednout do nenáviděné matematické lavice. Drobné pokroky sice udělala, ale nic převratného. Před budovou narazila na Lídu.

„Máš stuhu?“ vyhrkla kamarádka bez pozdravu.

„Jakou stuhu?“

„Honem pojd' se mnou!“

Vlekla Hanku do obrazového sálu, kde byl stojan s velkým plakátem a po straně visela tyč s uvázanými stuhami. Už jich na ní zbývalo jen pár.

„Rychle si vezmi jednu stuhu,“ dostrkala ji Lída blíž bez ohledu na skupinu přihlížejících.

„A k čemu mi bude?“ nechtělo se Hance sahat po stuze, dokud si nepřečte plakát.

„Dělej, nebo na tebe žádná nezbyde!“

„A mám vzít i Svát'ovi?“

„To nemůžeš, musel by tu být osobně. A pospěš si, ať nepříjeme pozdě na matiku.“

Hanka s povzdechem stáhla z tyče jednu stuhu dřív, než se k tyči prodrali ti, co nejdřív pročítali plakát. Ti pomalejší už měli smůlu, neboť stuhy došly.

O co jde, Hanka zjistila až v polední pauze, kdy byl konečně dostatek času na prostudování plakátu. Poslední víkend před prázdninami škola pořádala exkurzi do dračích lázní pro omezený počet studentů. Akce se mohli zúčastnit jen ti, kdo se při přesunu na stanovené místo prokážou stuhou.

„Proč jste mi něco neřekly? Taky by mě dračí lázně zajímaly,“ vyčítal holkám Svát'a.

„Promiň, mrzí mě to,“ omlouvala se Lída, „klidně bych ti dala svou stuhu. Ale bohužel jsou nepřenositelné.“

„Stejně bych si ji nevzal. Ale musíte mi pak vyprávět o všem zajímavém, co uvidíte,“ nasadil veselejší výraz, když viděl, jak je Lída z jeho výčitky nešťastná.

Stuhu neměla ani Naomi. Poté co zjistila, že ji Lída i Hanka získaly, tvářila se téměř uraženě. Hanka si její chování vyložila jako žárlivost a mávla nad tím rukou.

„To bude zase Azuela prskat,“ škodolibě se uculovala Lída, sotva se konečně přiblížil poslední školní víkend před prázdninami, „nedostala totiž od školy povolení mě doprovázet.“

„A nezakáže ti kvůli tomu výlet?“ staral se Svát'a.

„Nemá šanci. Jedná se o školní akci a profesorka Kostěná jí napsala, že žádnou speciální ochranu nepotřebuji, neboť ona se o své žáky dokáže postarat lépe než kdo jiný.“

„Je prima, že s námi jede právě ona a ne třeba Teuklin,“ těšila se Hanka, „s ním bychom si určitě nic neužili.“

„Co si chceš prosím tě užívat při prohlídce lázní?“ vrtěl hlavou její kamarád.

„Co asi? Trochu svobody. Každopádně netoužím pochodovat ve dvojicích s matematicky stanovenými rozestupy,“ ušklíbla se Hanka.

„Už jsi na exkurzi v lázních byla, Lído?“

„Právě že ne. Pokaždé jsem se ke stuhám dostala pozdě. Ale někteří z těch, co tam byli, pak měli možnost strávit v lázních celé dva týdny prázdnin. No uznej, to by byla paráda.“

V sobotu ráno Hanka nechala Svát'u, ať si přispí. Tiše se nasnídala a přesunula se do školy. Spočítala si, že na exkurzi vyrazí s profesorkou osmnáct zájemců. Přesun se uskutečnil pomocí regulární brány, kterou profesorka otevřela přímo ze školního pozemku. Hanka se na její bránu dívala s nedůvěrou, neboť její okraje se vlnily víc, než bylo obvyklé, a ani nesahala až k zemi. Profesorka si jejího váhání všimla.

„Nemusíš mít strach,“ usmála se na ni, „škola sice stojí na magicky nestabilním podloží, ale moje brány jsou naprosto spolehlivé. Už je tu otvírám víc než patnáct let a dobře vím, co si mohu dovolit a co ne. Městská rada velice zodpovědně zvažuje, komu v Pasteku povolí užití kouzla brány, aby nedošlo k úrazu, to mi věř.“

Hanka opatrně prostoupila bránou a stejně jako ostatní se rozhlížela po místě, kde se ocitli. Obrovské skalní město budované speciálně pro draky pulzovalo životem. Draci tu nejen létali, nýbrž i pobíhali a živě komunikovali. Převažovali zelení, ale jak se zdálo, růžovým to vůbec nevadilo. Pohybovali se tu stejně samozřejmě bez ohledu na barvu šupin.

Profesorka skupinu dětí odvedla k rozlehlému prostranství, kde na ně u odpočinkové věže pro létající draky čekala růžová dračice. Její kůže měla výrazně sytou barvu, až vypadala téměř červeně. Byla to krásná mladá dračice a podle Hančina mínění působila velice sympaticky.

Profesorka Kostěná se s ní srdečně přivítala a představila ji dětem: „Seznamte se s dračicí Kornjefou, která nás má dneska na starosti. Provede nás lázněmi a poví vám, kde co je. Chovejte se civilizovaně, ať se za vás nemusí škola stydět.“

Kornjefa ovládala lidskou řeč velice dobře, jen tu a tam si vypomohla dračím výrazem. Bylo od ní milé, že se namáhala mluvit jejich jazykem.

„Vítám vás v pasteckých lázních a během dopoledne vám ukážu samotné lázně, zavedu vás na naši nejkrásnější vyhlídku, čeká vás i malé občerstvení, kulturní vystoupení a nakonec spatříte dětské hřiště, kam chodí dovádět mláďata lázeňských hostů,“ pravila mladá dračice a vzápětí pro ně otevřela bránu do první jmenované lokality.

Ocitli se u velkého jezera s čistou průzračnou vodou. Dračice zamířila po cestě vzhůru až na ochoz, odkud mohli spatřit rozlehlou část krajiny za jezerem.

„To, co vidíte vzadu,“ vysvětlovala Kornjefa, „je nejdůležitější součástí zdejších dračích lázní. Horké prameny tam rozpouštějí minerální horninu a poskytují nám bahnité koupele velice vhodné pro zdraví dračích šupin. Mají nejen léčebný, ale i příznivý kosmetický efekt pro každou dračí pokožku. Po horké koupeli je vhodné se zchladit v jezerní vodě. Budete-li mít štěstí, uvidíte některého z hostů, jak se oplachuje po bahenní koupeli.“

Jednalo se opravdu o zvláštní místo. Skoro nic tady nerostlo, jen pár trnitých keříků. Hanka byla ráda, že mohou bažinu pozorovat z dálky, neboť až sem se nesl závan výparů z horkých pramenů. Pro lidi to nijak příjemnou vůni nepředstavovalo. V dálce zahlédli několik draků přistávajících u bažiny.

„Copak se k bažině nemohou dostat pomocí brány?“ zeptal se jeden ze spolužáků.

„Samozřejmě, že mohou. Ale pro léčebné účely je vhodné si před koupelí trochu rozproudit krev a protáhnout svaly,“ odvětila vlídně jejich

průvodkyně, „proto většina hostů oblétně lázně a pak okruh zakončí koupelí.“

Pomalou se otočili k odchodu, když se jim náhle nad hlavou zjevila silueta mohutného draka a vzápětí zelené tělo ladně přímo z letu prorazilo hladinu jezera a ponořilo se do chladné čisté vody. Hanka skoro bytostně zatoužila sedět na drakovi a zažít ten pocit spolu s ním.

„Nádherný pohled,“ konstatovala za ně za všechny profesorka Kostěná.

Jakmile sešplhali na rovinku u jezera, otevřela Kornjefa další bránu, která ústila na plošinku pod skalním zubem.

„Tohle je nejvyšší možné místo, kam bylo možné otevřít bránu,“ řekla červená dračice, jakmile se všichni přesunuli. „Nahoru na vyhlídku už musíte dojít vlastními silami. Věřte mi, že rozhled za tu námahu stojí.“

Nechala je, aby se plahočili po strmém členitém srázu, zatímco ona lehce vylétla vzhůru a usadila se na nejvyšší špičce. Když v potu tváře došplhali až skoro k ní, mohli se kolem vrcholu skály přesunout na druhou stranu a před nimi se rozevřel výhled nejen na dračí lázně, ale i na vzdálenější zalesněné okolí a bez problémů dohlédli až do samotného Pasteku.

„Máme opravdu štěstí na počasí,“ libovala si učitelka, „minulé dva roky nebyl tak pěkný výhled. A támhle je naše škola. Vidíte?“

„To je nádhera, vid’?“ zářila Lída. „Nic podobného bych na jiné škole nezažila.“

Hanka byla pořád trochu zadýchaná. Nějak se jí v Pasteku zhoršila kondice. Člověk se všude dopravuje hopsacími zkratkami nebo na prkně, není divu, že potom při podobné námaze nestačí s dechem. Nechala Lídu se kochat neobvyklým zážitkem, a jen nezúčastněně přikyvovala. Užívala si rozhled stejně jako ostatní, jenomže víc by se jí tu líbilo o samotě.

Většině spolužáků se ani nechtělo dolů. Naštěstí byla červená dračice

trpělivá a bez nejmenší známky rozladění čekala na nejpomalejší opozdilce.

Další bránou se dostali před menší jeskyni, v níž nebydleli draci, ale lidé. Dva ze zdejších zaměstnanců pravděpodobně dostali za úkol připravit pohoštění pro dětskou exkurzi. Skalní plošina připomínající stůl byla magicky vyleštěná a právě na ni pokládali tácy s ovocem, pečivem a pečeným masem. Někteří ze spolužáků se na jídlo vrhli, jako by týden nejedli. Hanka se přesunula blíž k ovocným mísám. Prohlížela si nejrůznější druhy melounů, jablek, hrušek, kuličky podobné třešním a plátky většího žlutého plodu. Ode všeho kousek ochutnala a na další jídlo už ani neměla chuť. Na pastecké poměry se lázeňské pohoštění podobalo královské hostině.

Kornjefa jim dopřála čas na občerstvení i odpočinek. Hanka lehce znervózněla, neboť postřehla, jak je červená dračice pozorně sleduje.

Další část prohlídky se týkala rozlehlého parku, upraveného jako hrací prostor pro dráčata. Na jednom konci byl kruhový vyvýšený val, kam právě směřovala skupinka pěti lidí.

„Pohodlně se usad'te,“ doporučila jim jejich průvodkyně, „uvidíte představení, které má pobavit dračí mláďata.“

Poslechli a dívali se, jak přicházejí dráčata. Některá dorazila sama, jiná v doprovodu dospělého draka. Hanka vnímala nezvyklý šum na pozadí svých smyslů. Když se uvolnila, zjistila, že pochází od dračí komunikace kolem ní. Dračí děti povykovaly nejen na úrovni sluchové, ale zároveň připojovaly i komunikaci psychickou. Aniž se Hanka snažila, velice dobře rozuměla, co dráčata vykřikují.

Herci se zatím usadili do půlkruhu čelem k divákům a vzduchem zavířily vlny magie, které zasáhly nejbližší okolí. Nad valem se ustálil obraz honosného dračího doupěte, z něhož vylétla zlatá dračice a začala hořekovat nad tím, že se jí ztratilo dítě. Efekty magie byly natolik stabilní, že herci nechali obraz zlaté dračí matky přelétnout i nad obecenstvem a dopřáli přihlížejícím nejen závan vůní, ale i proudění vzduchu jakoby od dračích křídel.

Příběh měl jednoduchou dějovou linii. Zlí lidští kouzelníci unesli mládě, jenže chytrí draci je překouzlili a roztomilého zlatého dráčka jim v poslední chvíli vzali. Hanka usoudila, že santarenská představení byla mnohem zajímavější a napínavější než to, co viděla tady. Nicméně použité efekty měly vynikající úroveň. Přesto neposedné dráčky představení nijak zvlášť nenadchlo. Už v půlce příběhu někteří z nich odešli, jiní se pošťuchovali navzájem, nebo obtěžovali své průvodce.

Jeden z větších zelených dráčků, který se parkem pohyboval bez doprovodu, se přesunul za záda dětí. Všimla si ho akorát Hanka, protože dráček sice použil kouzlo ticha mezi nimi a svým tělem, ale psychicky si docela hlasitě opakoval: „Bafnu na ně, to bude mela, bafnu na ně, ať se leknou...“

Hanka se opřela o loket, aby na rozpustilého nezbedu viděla aspoň koutkem oka. Sledovat ho bylo mnohem zábavnější než představení.

Jakmile byl dostatečně blízko, zamával křídly, vystrčil dopředu hlavu a zařval, jak nejsilněji dokázal: „Uááááá.“

Hanka si všimla, že profesorka Kostěná se místo leknutí jen pousmála. Možná i ona se bavila na úkor svých žáků, kteří se v úleku vrhli stranou nebo na zem. Lída odskočila podobně jako ostatní, když však uviděla, kdo je vylekal, začala se smát sama sobě. Zato jeden z kluků, který skončil v nedůstojné pozici na zemi, se zvedl a dráčka, jež se na své okolí vesele zubil, vší silou nakopl. Napřahoval se ještě jednou, ale Lída, která stála nejblíže, do něj hrubě strčila v okamžiku, kdy měl jednu nohu ve vzduchu, takže ztratil rovnováhu a znovu skončil na zemi.

„Co to děláš, pitomče?!“ obořila se na něj dřív, než se k incidentu prodrala jejich profesorka. „Vždyt’ jsi kopl dračí děcko! A navíc ti vůbec neublížilo. Jenom si chce hrát.“

Lída se otočila k dráčkovi, který celou scénu zaraženě sledoval, a pohládila ho po krku: „Vid’, malej?“

Dráček natáhl k Lídě čumák. Hladit mládě po krku Lídě nedělalo problém, ale dotýkat se ho na tlamě, kde se ježila řada ostrých zoubků, to už byla jiná.

„Jemně ho podrbej pod krkem, takhle,“ natáhla se Hanka, aby kamarádce ukázala, kde mají draci rádi doteky. Dráček slastně přivřel oči a ještě víc natáhl tlamu, aby ho lidská ruka mohla příjemně drbat.

Hanka si znovu všimla, jak je Kornjefa se zájmem pozoruje, zatímco si s profesorkou o něčem povídá. Všichni kolem už se uklidnili, takže nebylo třeba zasahovat. Představení se chýlilo ke konci a malý zelený nezbeda se vydal zpátky k drakům, co sledovali poslední doznívající efekt, v němž se shledala dračí matka se svým zlatým potomkem.

„A nyní, jestli chcete, si můžete chvíli pohrát s dračími dětmi,“ prohlásila Kornjefa a mávla prackou směrem k parku, do něhož vesele zamířila všechna zdejší mláďata.

Trochu byli z její výzvy rozpačití, protože hry s dráčky neznali. Ale červená dračice si věděla rady. Vedla je do centrální části parku, kde se kolem ní seběhlo několik dráčat. Kornjefa hned začala organizovat skupinky, vždy jedno dráče a dva lidi, aby se mohlo soutěžit v přetahování, v obratnosti na zdejším překážkovém okruhu a v legrační magické disciplíně: kdo přenese nejvíc vody bez nádoby. To poslední se všem líbilo nejvíc. Zatímco jedna skupina vodu přenášela, druhá se pokoušela narušit jejich soustředění nebo kouzla, takže se občas magicky zpevněné vodní koule rozprskly na všechny strany a v závěru hry byli mokří úplně všichni. Kornjefa měla nejvíc práce se sušením studentů, aby při divoké zábavě nenastydli.

Než skončili, přišlo za Kornjefou několik dospělých draků a ke skupince se připojila i profesorka Kostěná. O něčem se radili a nakonec si zavolali i některé z malých dráčků.

Hanka by si bývala docela ráda poslechla, co projednávají, ale nenaskytla se jí k tomu příležitost. Nadšená Lída se potřebovala podělit o nejnovější

zážitky a chrlila na kamarádku nekonečnou záplavu dojmů. Zmlkla, teprve když profesorka Kostěná požádala o klid.

„Milí studenti, než odejdeme domů, mám ještě jednu příjemnou zprávu pro některé z vás. Čtyři dračí rodiny by uvítaly, kdybyste svůj volný čas v době dvou prázdninových týdnů věnovali ve zdejších lázeňských prostorách jejich dětem. Po tuto dobu byste zde bydleli a jako deruvijano se stali společníky jejich malých potomků. Týká se to těchto studentů...“

Profesorka si vybrané jedince zavolala k sobě. Mezi jinými i Lídu a Hanku. Postupně žáky představovala drakům a každý se hned na místě musel vyjádřit, zda nabídku přijímá nebo ne. Všichni vybraní zatím nadšeně souhlasili. Když došlo na Lídu a Hanku, přivedla je obě ke starému drakovi, u něhož se drželo rozpustilé dráče, co na ně baflo během představení. Oznámila drakovi jména dívek a pak se otočila k nim: „Toto je nestor Bohantyr a jeho prapotomek Lukerdek. Malému se líbíte obě a nemohl si vybrat, kterou z vás by si přál jako deruvijano. Takže je Bohantyr ochoten přijmout ke svému svěřenci vás obě najednou.“

„Co znamená deruvijano?“ zeptala se drakovsky Hanka.

„To znamená, že si celé dva týdny budeš hrát jenom se mnou,“ ozval se malý Lukerdek.

„V podstatě velmi přesná odpověď,“ přikývl starý drak, „budeš si s ním hrát a dávat na něj pozor.“

„Budeme tu muset celou dobu bydlet?“ vyptávala se dál Hanka, ačkoliv ji Lída dloubala do zad, aby už těch otázek radši nechala.

„Můžeme se domluvit i na variantě dvakrát šest dní, abyste sedmý den měli pro sebe a svou rodinu,“ vzal drak v úvahu, že budou dívky muset obětovat celé prázdniny.

„Souhlasíme,“ skoro vykřikla Lída dřív, než mohlo dojít na další kamarádčiny otázky.

„Výborně,“ přikývl starý drak, „budeme na vás tady čekat od pondělka za týden.“

„Já mám dvě deruvi, já mám dvě deruvi,“ začal malý dráček vesele poskakovat kolem dědy. Hanku svrběl nepříjemný pocit, že se zavázala k něčemu, o čem zhola nic neví. Dělat chůvu dráčetí, třeba jen na čtrnáct dní, mohlo být značně náročné. Na druhou stranu by snad škola nedala souhlas k ničemu rizikovému. Tak jako tak nemá na výběr, když se ochráncům zavázala střežit Lídu.

„Mluvila jsi někdy s někým, kdo u draků byl?“ zeptala se kamarádky.

„Nemluvila. Ale musí to být fantastická zkušenost. Neříkej mi, že se bojíš! Ten malý je přece úžasně roztomilý.“

„Možná... jenomže drak je drak!“

„Mrňavej drak,“ smála se Lída jejím obavám.

Přesunuli se bránou na pozemek školy. Všichni se okamžitě hrnuli k východu, ale Hanka po malém váhání oslovila učitelku: „Paní profesorko, můžete mi prosím vás říct, co povídali o pobytu mezi draky ti, co u nich strávili dva týdny v předešlých letech?“

„Ráda bych ti odpověděla, avšak nikdo z nich se mnou o svých zážitcích nemluvil.“

„Nikdy jste se neptala, jak se měli?“

„Párkrát jsem se zeptala, ale z odpovědí jako normálka, nebo dalo se to přežít, jsem se mnoho podrobností nedozvěděla.“

„Já myslela, že je prázdninový pobyt součástí školních aktivit.“

„Ale kdepak. Školní aktivitou je pouze exkurze do lázní a setkání studentů s draky v jejich prostředí. Každá další domluva jednotlivce

s konkrétním drakem je výhradně soukromá záležitost a do zodpovědnosti školy nespadá. Já vám v pondělí ráno pomohu jen tím, že od školní brány otevřu průchod k lázeňskému komplexu. Všechno ostatní je třeba si dojednat přímo s draky.“

„Aha. A čistě teoreticky... kdybych si své rozhodnutí rozmyslela a v pondělí k nim nedorazila, co by se stalo?“

„I ústně domluvená smlouva je závazná. Pokud by si ale draci nestěžovali, nestalo by se nic. Kdyby však oslovili školu, museli bychom studenta, který bezdůvodně nerespektoval smlouvu, vyloučit.“

„Děkuji za informace,“ kývla zamyšleně Hanka a jako poslední prošla školní bránou ven. Příjemné dojmy z exkurze utrpěly malou trhlinu.

Hanka pospíchala domů, aby se Svát'ou prodiskutovala vzniklou situaci. Malá informovanost ji znepokojovala. Kdyby ji Lída nepřerušila, mohla se dozvědět víc o právech a povinnostech, které deruvijano u draků má. Zelení se sice k lidem chovají vlídněji než černí, ale spolehnout se na to nedá. A je vůbec v lidských silách uhlídat mládě? Budou na něj smět použít účinné výchovné prostředky? Hanka si nutně potřebovala s někým pohovořit. Než došla domů, rozhodla se porušit izolaci a na podrobnosti se zeptat přímo Plama. On už nějaké zkušenosti s hlídáním nezvedených mlád'at má.

Domů vstoupila právě ve chvíli, kdy Svát'a „válčil“ s Avisirem. Měl v ruce jedno jeho peříčko. I když výraz peříčko je pro jeden opelichaný holý brk příliš vznešený název. Mával jím ptákovi před zobákem a jednou rukou upoutával Avisirovu pozornost, druhou po něm pak střílel lepkavé sirupové kuličky a snažil se ho trefit do zobáku. Na podlaze byl natažený podivný flekatý hadr, jenž tvarem vzdáleně připomínal koberec. Než se Hanka nadechla, aby vznesla kousavý dotaz, kde se tam ten odporný hadr vzal, s překvapením zjistila, že na něm Avisirovy plivance naprosto neškodně hasnou. Ptákovi už v souboji viditelně docházely síly. Její příchod tak celkem nenásilně ukončil probíhající taškařici.

„Posad' se a povídej. Jak jste se měli v lázních?“ hořel zvědavostí Svát'a.

„Dej mi deset minut, musím se převléknout a umýt si vlasy,“ napínala ho zlomyslně Hanka.

„Tak já zatím udělám něco k večeři,“ nenechal se vyvést z míry.

Vlasy si opravdu umýt potřebovala. Po vodních hrátkách s dráčaty a několikerém sušení je měla jako dráty. Mohla je sice ošetřit magicky, ale tím by přišla o příjemný voňavý pocit po umytí. Navíc si v průběhu sušení vlasů naplánovala krátký rozhovor s Plamem.

Měla štěstí. Byl sám a s nechutí se věnoval studiu starých územních nároků jejich hnízda. Ani jeden z nich nedokázal skrýt silné emoce, které je při dračím kontaktu zaplavily. Hanka velice rychle a stručně vysvětlila, co ji trápí.

„Deruvijano mi nepřipomíná žádné známé dračí slovo. Vysvětli mi, Plame, co znamená? Nikdy jsem ho od tebe neslyšela.“

„Protože tenhle výraz vůbec nepoužíváme. Černí draci ze zásady svá mrňata nerozmazlují.“

„A co tedy deruvijano znamená?“

„Něco jako živá panenka na hraní. Zavázala ses k tomu, že uděláš všechno, co ti dračí mrňous nařídí, a vyplníš všechny jeho rozmary. Nesmíš mu odporovat ani fyzicky ani magicky, jediná tvoje šance je ho ukecat.“

„Budu ho přemlouvát, aby byl hodnej, a nic víc si nesmím dovolit?“ rozčarovane zopakovala Plamovo vyjádření vlastními slovy. „A co když se neudržím a jednu mu vrazím?“

„To bych ti neradil. Jestli na tebe bude mládě žalovat, může ti jeho rodič udělit trest jako každému jinému neposlušnému sluhovi.“

„A hrome!“

„Neboj se, ty si určitě poradíš.“

„Jenže náš drobeček příliš poslušně nevypadá.“

„Hlavně najdi něco, co ho zabaví, a naplánuj mu celodenní rozvrh, aby se nenudil a trochu se unavil.“

Hanka měla pocit, že slyší něco víc, než by měla. Jako by časový posun rozdvojil slova a ta se k jejímu vědomí dostávala dvakrát.

„Co se děje?“ zeptal se Plam, jakmile se odmlčela.

Tentokrát byla ozvěna ještě silnější. Na dveře koupelny zaklepal Svát'a: „Tohle bys asi měla hned vidět.“

Ač byla v negližé, kamarád nečekal na její „dále“ a vtrhl dovnitř i se samorostem a Avisirem. Poté co Hanku spatřil ve spodním prádle, zrudl jako rak.

„Nějaký problém?“ dožadoval se odpovědi Plam.

„Nějaký problém...“ zopakoval Avisir docela tiše, ale dostatečně silně na to, aby Hanka jeho slova mohla vnímat jako ozvěnu.

„Budeme muset ukončit spojení,“ odpověděla na mentální úrovni v rámci dračí komunikace, neboť jí začalo docházet, čeho je svědkem.

„Budeme muset ukončit spojení,“ tlumočil nahlas Avisir.

„Bud' opatrná.“

„Bud' opatrná.“

„Díky, Plame.“

„Díky, Plame,“ zněla v koupelně ozvěna každého jejich slova.

Hanka si až nyní všimla Svát'ova upřeného pohledu a došlo jí, jak nedostatečně je oblečená a proč na ni její patnáctiletý kamarád tak fascinovaně civí. Ne že by se před ním nějak zvlášť styděla, jenomže dostala strach, aby jejich kamarádké soužití nesklouzlo na nežádoucí kolej.

„Vezmi ho pryč,“ vystrčila kamaráda i s Avisirem ze dveří, „za chvíli jsem u vás.“

Urychleně se oblékla a dorazila ve chvíli, kdy Svát'a na stůl vedle talíře s večeří připravoval příbory. Do očí se jí ale nepodíval. Natáhla se pro sklenici s vodou a usedla na své místo.

„Jak je možné, že ten pták,“ kývla bradou směrem k spiripyrovi, „začal papouškovat moje a Plamova slova?“

Svát'a se napil, a po očku vzhlédl od svého talíře.

„Sotva jsi odešla do koupelny, začal jsem přemýšlet, co k večeři. Najednou Avisir tak podivně kníknul, že jsem se ohlédl, jestli mu něco není. Měl na hlavě zježená všechna nová brčka a díval se na mě. Copak se děje, povídám mu. On na to: Je tu vedle směrový hovor, mám tlumočit? Souhlasil jsem, ačkoliv jsem nechápal, co tím míní. Vzápětí Avisir začal opakovat rozhovor mezi tebou a Plamem.“

Během rozmluvy našel Svát'a svoji ztracenou vyrovnanost i odvahu dívat se Hance do tváře jako vždycky.

„Došlo mi, že s ním probíráš nějakou záležitost z výletu a že pták opakuje váš dialog slovo od slova. Honem jsem s ním běžel za tebou, abys to viděla na vlastní oči.“

Při poslední větě opět sklonil pohled do talíře, ale Hanka se na něj nedívala. Zírala na ptáka a přemýšlela o tom, zda by dokázal celou komunikaci zprostředkovat i Herbichlovi. Spiripyrovy schopnosti ji fascinovaly. Nejdřív ho považovala za zvíře se sedmým smyslem, nyní ale váhala. Není jeho inteligence dokonce srovnatelná s lidskou?

Nakonec se rozhodla zeptat přímo. Co víc se může stát, než že jí pták neodpoví.

„Dokázal bys, Avisire, můj rozhovor znovu přesně zopakovat?“

„Samozřejmě,“ zaskřehotal.

„A budeš ho tlumočit i Herbichlovi nebo někomu dalšímu?“

„Když mě o to požádají, tak ano.“

„Nechci, abys náš rozhovor někomu tlumočil. Mohl bys mé přání respektovat?“

„Nemohl, nemáš mé peříčko přátelství.“

„A kdo vlastní tvé peříčko přátelství?“

„Jen jeden drak a jeden lidský kouzelník.“

„A mohli bychom dostat peříčko přátelství i my?“ snažila se Hanka využít ptákovy vstřícnosti.

„Ts,“ otočil se k ní Avisir zády, což obvykle znamenalo konec řeči. Využila jeho nepozornosti a chrstla mu zbytek vody ze sklenice na ocas. Spiripyr se rozlítl skoro k nepřičetnosti. Ještě že ho předchozí dovádění se Svát'ou částečně vyčerpalo. Dojíst večeri se Hance nepodařilo. Nakonec Svát'a úplně vyčerpaného ptáka zahnal na samorost a odnesl dolů k Herbichlovi.

Konečně mohla Hanka Svát'ovi podrobně vylíčit, jak strávila den, a probrat s ním své pocity ohledně prázdninové služby u malého Lukerdeka.

V pondělí dorazila do školy Lída bledá a celá uplakaná. Hanka s ní měla možnost promluvit až v poledne. Naomi Lídu hladila a utěšovala, ale na rozdíl od uplakané spolužačky z ní vyzařovala radost a spokojenost.

„Doma mi službu u draků zakázali,“ opět Líďe vyhrkly slzy, když si k Hance přišla postěžovat, „nebudu moct jet do lázní s tebou.“

„Ani se nedivím, že má tvoje máma strach,“ přikývla Hanka chápavě, „no, snad si Bohantyr nebude stěžovat ve škole.“

„Proč by si měl stěžovat?“ zaškaredila se Naomi.

„Kvůli nedodržení smlouvy, kterou jsme s ním my dvě uzavřely. Škole by pak nezbylo nic jiného, než Lídu vyloučit.“

„Nesmysl!“ znejistěla Naomi.

„Přesně tohle říkala profesorka Kostěná, když jsem se jí v sobotu ptala.“

„Oni by mě za to mohli vyloučit?“ zalapala po dechu Lída a Hanka sledovala, jak se její slzy vytrácejí a místo nich se v očích kamarádky hromadí bouřková mračna.

„Nikdy!“ prohlásila zarputile s tím nejvážnějším výrazem, jakého byla schopna. „Já k těm drakům s tebou pojedou!“

Naomi tonula v rozpacích, na kterou stranu se přiklonit. Uvítala by, kdyby Lída k drakům nešla, ale ne za cenu vyloučení ze školy.

„Večer mi musíš pomoci s Azuelou a je mi jedno, jaká kouzla na ni použiješ,“ zapíchla Lída ukazováček do Hančiny hrudi.

„Dobrá, zkusím s ní promluvit,“ slíbila Hanka neurčitě.

Celý den ve škole přemýšlela o prázdninách a o tom, co je pro Lídu lepší. Zvážila všechny okolnosti a dospěla k názoru, že by dívka k drakům chodit neměla. A vyloučení ze školy by konec konců vyřešilo problém s její bezpečností. Pokud člověk rozumově uvážil všechna pro a proti, nemohl dojít k jinému závěru. Všechno do sebe zapadalo až na jednu maličkost. Hančin instinkt. A ten jí radil pravý opak. Kdyby Lída strávila dva týdny u

draků, dostane příležitost odložit růžové brýle a poznat draky zblízka. Osobní zkušenost nelze ničím nahradit. Stejně dřív nebo později bude muset své sny konfrontovat se skutečností.

Toho večera na doučování drakonštiny vůbec nedošlo. Lída rozzlobeně a odhodlaně hájila svá práva, a odhodila veškeré zábrany. Ještě než mohlo dojít k diskuzi, pohádala se s Azuelou téměř do krve. Ječela na ni jako fúrie a Azuele nezbylo nic jiného, než se sebrat a odejít pryč. Svát'a se snažil Lídě vysvětlit, že křik není zrovna nejdůstojnější argument, a Hanka se vydala hledat ženu, která měla na starost ochranu její kamarádky.

Našla Azuelu u okna v horním patře. Strážkyně vypadala našťvaně.

„Můžu si s vámi promluvit?“ oslovila ji Hanka.

„Jestli jdeš orodovat za ten bláznivý Lídin nápad, vůbec se nenamáhej,“ zareagovala nevlídně.

„A můžu se vás na něco zeptat?“

„A na co?“ vzdychla Azuela, otočila se a opřela zády o parapet.

„Proč sem za Lídou nesmí chodit Naomi, zatímco my ano?“

„To je jednoduché. Vám důvěřuju, jí ne. Vy dva se snažíte Lídě pomáhat, což jí prospívá.“

„Platí nás za to,“ namítla Hanka.

„Nejsem slepá a hluchá,“ usmála se žena, „začali jste jí pomáhat dřív, než byla řeč o penězích.“

Hanka jí oplatila úsměv a rozhodla se promluvit o svých pocitech ohledně prázdnin v dračích lázních. Azuela naslouchala bez jediného přerušení. Hanka začala tím, k čemu došla z hlediska rozumového, a potom se strážkyni svěřila i se svými úvahami nad střetem Lídiných snů a reality.

„Mluvíš velice rozumně,“ přikývla, když dívka skončila, „ale jsou jisté okolnosti, o kterých nevíš a nemohlas je vzít v úvahu.“

„Máte na mysli ty dvě dívky, co v pastecké škole špatně skončily, nebo postavení Lídina dědy?“

„Ale, ale, nejsi ty nějak moc informovaná?“ v očích ženy se objevila ostražitost.

„Jsem,“ rozhodla se Hanka přiznat část pravdy, „a víte proč? Protože mě ochránci požádali, abych na Lídu ve škole občas dohlédla. Kdyby se jí něco stalo, prý by to narušilo vztahy mezi lidmi a draky.“

Azuela se na ni pořád ještě dívala podezřívavě: „Nějak se mi nezdá, že by ochránci o něco takového žádali malou holku.“

„Jsem o dva roky starší, než jsem uvedla do záznamů,“ ztišila Hanka hlas, „a mám už pár zkušeností i z magických konfliktů. Navíc draky trochu znám.“

„Znáš draky? Potom nechápu, proč chceš, aby k nim Lída šla?!“

„Draci jsou arogantní, nadřazení a lidského života si moc neváží. Ano, tohle všechno vím, a přesto k nim mám pozitivní vztah. Víte proč? Jsou to výrazné osobnosti, jsou přístupní rozumným argumentům... no možná ne všichni... ale většina ano. Mají dokonce slušně vyvinutý smysl pro spravedlnost. Když člověk nedá najevo slabost, dá se s nimi mluvit. Pokud byste k nim Lídu pustili, čekala by ji tvrdá lekce, to přiznávám. Jenže ona dospívá a už by pomalu měla vidět věci z praktického úhlu. Zatím musela o své sny bojovat jen s vámi. Neměli byste jí umožnit, aby se trochu poprala i se světem kolem sebe?“

„Tvrdíš, že jsi plnoletá. Dobrá. Dokážeš ale zaručit, že ji po celé dva týdny ochráníš?“

„Stačila by vám záruka na devadesát procent?“

„Hodně si věříš.“

„Když je nejhůř, vždycky se dá utéct,“ ušklíbla se na Azuelu.

„Skoro jsi mě přesvědčila,“ podívala se strážkyně z okna, „ale všechno závisí hlavně na tom, zda Lída udolá svou mámu. Zeptá-li se paní Laridonová na můj názor, budu jí tlumočit i tvoje vyjádření. Víc toho nemohu pro Lídu udělat.“

„Děkuji,“ přikývla Hanka. Konec konců dosáhla většího úspěchu, než doufala.

Obě se společně vrátily do místnosti, kde se Svát'a snažil zpacifikovat rozzlobenou dívku. Zdálo se, že dosáhl určitého pokroku. Jestli Lída na výlet pojede nebo nepojede však závisí především na ní.

Zbylé dny ve škole uběhly jako voda a byla tu sobota, první prázdninový den. Hanka šla vyprovodit Svát'u k bráně, odkud se dostane do Dubovníku a pak domů. Ještě na poslední chvíli probírali všechno, co by měl během volných dvou týdnů objasnit. Většina otázek se týkala spiripyra, ale vezl s sebou i nákres podivného kompasu.

Hanka si na rozdíl od něj chystala věci na cestu k drakům. Přibalila i oblečení navíc, převážně starší, aby jí nebylo líto, kdyby při hře něco zničila. Rozhodla se vzít s sebou i prkno. Snad jí ho dovolí ve volném čase používat.

Jestli se zúčastní i Lída, nebylo do poslední chvíle jisté. Tvrdě bojovala o svůj sen a nevzdávala se. Poslední zpráva o vývoji situace vyzněla ve smyslu, že konečné rozhodnutí bude v pravomoci dědy. Neochotně souhlasila, že se jeho verdiktu podřídí. Laridon si však na neděli vyžádal i Hančinu přítomnost. Azuela nejspíš referovala o její intervenci.

Situaci usnadňoval fakt, že Hanku pozvali na oběd. Poprvé viděla Lídinu matku, křehkou ženu, která měla kolem očí vějířky starostlivých vrásek. Korektně oblečená v černé a bílé bez poskvrny a bez fantazie sledovala svou dceru úzkostným pohledem.

To Lídin děda byl mnohem sympatičtější. Vyšší holohlavý pán by vypadal velice seriózně, kdyby důstojný vzhled nekazily živé, skoro až rošťácké oči. Ale možná podobným způsobem ožívaly jen úzkém kruhu jeho rodiny. Disponoval úctyhodným množstvím úsměvů, od jemného povytažení koutků úst až k srdečnému zachechtání, když Lída líčila, jak uzemnila svého spolužáka poté, co chtěl kopat dračí mládě. Zato maminka se místo úsměvu tvářila spíš ublíženě.

Azuela působila uvolněně a vychutnávala si skvělý oběd. Zřejmě už se těšila na svých pár dní volna. Ty měla jisté. Buď Lída vyrazí k drakům, kam ji doprovázet nemůže, nebo si Lídu odveze na prázdniny její rodina.

Oběd skončil a Laridon si zapálil dýmku. Vypadal zamyšleně. Lída si přisunula židli až těsně k němu a položila mu ruku na koleno. Upřela na něj psí pohled. Mužova důstojnost pod ním roztála a nahradil ji láskyplný úsměv.

„Ty jedna lištičko podšitá, ty dobře víš, jak na mě,“ konstatoval vlídně.

„Vid', že mě tam pustíš, dědo,“ zvolila mazlivý prosebný tón.

„Dočkej času, Liduš, ještě jsem se nerozhodl. Tohle je vážná věc. Bojím se, že tě draci zklamou.“

„Ale nezklamou, dědo, neboj se. Naše dráče je tak bezbranné, hravé a roztomilé, měl bys ho vidět.“

„Pořád se na všechno díváš dětskýma očima. Je mi líto ti brát iluze. Víš co? Ještě si poslechnu, co od vašeho prázdninového dobrodružství očekává tvoje kamarádka.“

Hanka poněkud znervózněla, když se na ni upřely oči celé rodiny. Nechtěla jim nic nalhávat. Uvědomovala si stejně jako oni, že by u draků mohlo Lídu potkat leccos nepříjemného. Marně přemýšlela, čím začít. Lídin děda jí záhy pomohl otázkou.

„Pověz mi, děvče, ty víš, co znamená výraz deruvijano?“

„Vím. Poptala jsem se. Něco jako živá panenka na hraní.“

„Cože?“ znejistěla Lída, která si sama sebe představovala v roli chůvy.

„A přesto tam chceš jít?“ nevšímal si děda reakcí své vnučky a celou dobu upřeně hleděl Hance do očí.

„Samozřejmě. Už jsem si sbalila věci.“

„A co když budeš muset dělat něco hloupého nebo nedůstojného?“

„Zatnu zuby a udělám to. Ale zkusím vymyslet způsob, jak se tomu příště vyhnout.“

„Troufneš si zabavit dračí mládě? A čím?“

„Znám nějaké dračí pohádky a pár zajímavých příběhů. Snad mi na ty dva týdny vystačí.“

„Za každou neposlušnost vás draci mohou citelně potrestat,“ přešel najednou děda do drakonštiny. Asi, aby jim nerozuměla Lídina matka.

„Jsem si toho vědoma,“ odpověděla rovněž v drakonštině, „ale i draci, pokud se nejedná o něco mimořádně vážného, se chovají k nezletilým méně přísně než k dospělým.“

Mrkla koutkem oka po Lídě. Na tváři její kamarádky nezůstala ani stopa po mazlivém úsměvu. Skoro by se vsadila, že se v drakonštině zlepšila do té míry, že velice dobře rozuměla, o čem je řeč.

„Jsi ochotna dávat na Lídu pozor?“ vrátil se Laridon zpět k normální řeči.

„To vám mohu slíbit. Vzhledem k okolnostem asi budeme pořád spolu.“

Muž přikývl a znovu se otočil ke své vnučce.

„A co ty, moje lištičko, jsi srozuměna s tím, že tě rozhodně nebudou rozmazlovat, ba naopak ty budeš muset rozmazlovat malého draka?“

„Neboj se o mě, dědo.“

„Doufám, že mi po návratu nebudeš vyčítat, že jsem tě dostatečně nevaroval.“

„Nepřeháněj, dědo. Nejdu na popravu, budu jen dělat chůvu jednomu roztomilému dráčeti.“

Laridon opět přešel do drakonštiny: „Žádnou chůvu, budeš pouze panenkou na hraní, která musí poslouchat všechny hloupé rozkazy dráčete. Opravdu se na to cítíš?“

„Zvládnou všechno, co budu muset.“

„Snad svého rozhodnutí nebudu litovat,“ vzdychl děda a Lída mu skočila kolem krku. Vzápětí zazněl hluboký maminčin vzdech. Ale Lídě radost nezkazil. Po dlouhém boji konečně zvítězila a tím pádem obě kamarádky zítra vyrazí za prázdninovým dobrodružstvím do dračích lázní.

*****